உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மறைமலர் க.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திரிகாசிரியர்

மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஐயர்

இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B A

வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

Copyright Registered.

விலை அணா ஆறு
தபாற்கூலி வேறு.

உ

கணபதி துணை

முன்னுரை.

தமிழபிமானிகளே!

கணணுதறபெருஙகடவுள சஙகபபுலவருடன கழக மோடமாநது பணணுறறத தெரிநதாயநத நம தமிழமொழியிறசிறநது விளஙகும நீதிநூறகளில திருககுறளே முதனமையானதெனபது வெளிபபடை. 'நாலு மறையின மெயப பொருளை முபபொருளா நானமுகததோன தானமறைநது வளளுவனாயத தநதுரைதத நூனமொழி' யெனவும், 'நாலும இரணடும (திருககுறள) சொலலுககுறுதி' யெனவும பலபுலவா புகழநதிருபபதால இததிருககுறளுககு எநநூலும இணையாகாதெனபது தெளிவாய விளஙகுகினறது. மேலும திருமால வாமனாவதாரததில மூவுலகஙகளையும தமபடியிணைகளால அளநததுபோல, திருககுறள வெணபாககள அளவிற சிறியதாககாணபபடினும, பொருளிற பரநததெனபதை வெளிபபடுதத 'அணுவைத துளைதது ஏழகடலைப புகடடிக குறுகத தரிதத குறள' என ஒளவை சிறபபிததிருபபதைப பலரும நனகறிவா. "ஓதறகெளிதாய உணாதறகரிதாகி" என மாஙகுடி மருதனாா (சஙகபபுலவா) சிறபபிததிருபபதனால, இததிருககுறளின ஆழநத கருததுகளை வெளிபபடுததப பரிமேலழகரென்னும் புலவா சிகாமணி பாணடியனவைககளததுச செனறு தாமியறறிய திருககுறளுரையே செவவிதெனப புலபபடுததியும, இபபரிமேலழகருரை பாணடிதாககே பயனளிககினறதெனவும மறறையோா அதனை எளிதில அறிய முடியாதெனவும பெரியோா கூறுகினறனா.

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னயங்களையும் பொருள் நயங்களையும் பலரும் அறியும்பொருட்டு ஒவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஓரொரு குறள் தேர்ந்தெடுத்து, அதற்குப் பரிமேலழகர் இயற்றியிருக்கும் உரையும், அவ்வுரை[illegible] என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும்,
[illegible]த்து நன்குபுலப்பட நப்புராணாதிகளிலிருந்து
[illegible]ளும் எழுதி இந்நூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய
மேலும் இந்நூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம் முன்னோரின் குணாதிசயங்களையறிந்து பயன் பெறுவரென்பது என் துணிபு

வரன்முறையாக எனக்குத் தமிழ்ப்பாடஞ் சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தென்மொழி தெலுங்கு இம்மூன்று பாஷைகளில் பிரபல பண்டிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-ள-ள-ஸ்ரீ வேங்கடராம சாஸ்திரிகளின் மலரடிப்பதங்களைக் கனவிலும் நனவிலும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்து வருகின்றேனென்றால் நான் இத்துறைப்பத்து முற்றிலும் பொருந்தும் நிற்க,

இத்திருக்குறள் நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சுதேசமித்திரன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி வந்த சமயம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென்று அறிய ஆவல் கொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியர் என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ் செய்ததற்கு நன்றியை யான் என்றும் மறவேன். மேலும் இச்சிறு நூலை அச்சியற்றுவதற்குப் பணவுதவி புரிந்துவந்த எனது நண்பர் V சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் B A அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது திருமயிலையில் விளங்கிவரும் ஹைகோர்ட்வக்கீல் பார்த்தசாரதி அய்யரவர்களும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இங்கு

குறிபபிடல அவசியமே. நாடெஙகும புகழபெறறுவரும சுதேசமிததிரன பததிரிகையில எனனுடன உதவிப பததிரிகாசிரிய ராயிருநதவரும எனது நண்பா விசுவநாதயயரவாகள, இசசிறுநூலை நான எழுதி வருமபொழுது புததி சாதுரியமான யோசனைகள எனககுப புகடடி வநததனால அவருடைய உதவியைநான ஒருநாளும மறவேனெனபது நிசசயம

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன விலைகொடுதது வாஙகிபபடிககும அபிமானிகளும இததிருககுறள நீதிககதையெனனும இநநூலையும வாஙகிபபடிதது எனககு ஊககமளிபபாாகளென நமபி, இதுபோலவே கொடடாசசியாயககுறள முழுமைககும நீதிககதைகள எழுதிப பிரசுரஞசெயய உததேசிததிருககினறேனாதலின, இநநூலில காணபபடும குறறஙகளைப பொறுதது, வேணடிய சீாதிருததஙகளை எவரேனும எனககு அறிவிபபாராயின அநநன்றியை மிகவும பாராடடுவேன. எனது நூலை அழகாய அசசடிததுத தநத இநதியா அசசுககூடததலைவாககும வநதனமளிதது, எலலாமவலல இறைவன அனைவாககும அருளபுரியுமபடி துதிததுவரும

செனனை 3—4—14.	அனபன, மயிலரங்கம் சுநதர சுபபிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

பரிமேலழகர் உரை —மலரின்கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமை தங்கிய அடிகளை இடைவிடாது நினைந்தார் எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

கருத்து:—அன்பால் தன்னைத் தியானிப்பவரது ஹிருதய கமலத்தில் அவரவர் நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருப்பவர் கடவுள்; அத்தகைய கடவுளது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்பவர் முக்தி பெறுவர்.

உதாரணம் —கடலாடை சூழ்ந்த இக்காசினியில் ஹிரணியன் என்றொரு அசுரன் இருந்தான். இவன் அருந்தவமியற்றி இறைவனது இன்னருளால் மிக்க வலிபெற்றுப் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவந்தான். இவன் பெற்றவரமோ மண்விண் இரண்டிலுஞ் சாவில்லை, ஆண் பெண் அலி இவராலும் அழிவில்லை, சுராசுரராலுஞ் சாவில்லை, நீர் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளாலும் முடிவில்லை, அஸ்திர

சஸ்திரங்களாலும் அழிவில்லை, வீட்டிற்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர் ஒழிகவில்லை, பகல் இரவு இரண்டிலுஞ் சாவில்லை. சுருங்கச்சொல்லின் மும்மூர்த்திகளாலும் முடிவில்லை. தன் தபோமகிமையால் திரிலோகங்களையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி அனைவரும் திரிமூர்த்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தவிர்த்துத் தன் பெயரையே தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதுவுமன்றி அந்தணர்களியற்றும் வேள்விகளில் தேவர்பொருட்டு அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைத் தானே பெற்றுத் தருக்கியிருந்தான். "பத்து வந்தாலும் பதட்டமாகாது" என்ற ஆன்றோர் அமுதமொழியை இவன் மறந்தனன் என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சகியாத தேவர்முனிவர் இட்ட சாபமும் இவனைச் சார்ந்து வருந்தா தொழிந்தது. ஆதலின் தனக்கு நிகர் எவருமில்லை யெனக் களித்து அடாத செயல்களைச் செய்துவந்தான். புலியின் வயிற்றில் பசு பிறந்ததுபோல இப்பதிதனுக்கு, பிரகலாதன் என்னும் ஓர் ஆண்மகவு தோன்றிற்று. இப்பாலனை நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்து தக்க பருவமடைந்தது கண்டு வேதியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கச் சொன்னான். அம்மறையோனும் மதலையைத் தன் சாலைக் கூட்டிப்போய் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் புகுமுன் வழக்கம்போல "ஹிரண்யாயநம" என்று துதிக்கச்சொன்னதும் அக்குமாரன் தன்னிரு செவிகளையும் கைகளாற் பொத்தி "இதென்ன ஆச்சரியம் வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய என்றல்லவோ எண்ணித் துதித்தல் வேண்டும்." என்றுரைத்து அத்திவ்ய நாமத்தை ஓதி யுளங்குளிர்ந்தான். இதனைக்கண்ட ஆசிரியன்

"குழந்தாய்! நீயுங்கெட்டாய், என்னையுங் கெடுத்தாய். தேவரும் ஹிரண்யாய நம என்று துதிப்பரேயன்றி நீ சொன்ன மந்திரத்தைக் கனவிலுங் கருதார். இளங்கன்று பயமறியாது என்னும் பழமொழிக்கேற்ப நீ அறியாச் சிறிய வனாகலின் உன் தந்தையின் ஆக்ஞையை அறியாது இவ் விதம் உரைக்கின்றாய்" என்று நடுநடுங்கினன். "ஐயா! ஏன் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற நாமத்தை நவின்றிருப்பின் யாது கேடுவிளையும்" என்று பிரகலாதன் கேட்க அவ்விப்பிரன் "அந்தோ! நினது தந்தையின் கட்டளையால் மூவுலகத்தோரும் அவரது நாமத்தை யுச்சரித்த பின்னரே சகல காரியங்களையுஞ் செய்ய வேண்டும். ஆதலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன் பிதா அறிவரேல் நாமிருவரும் நமனுலகு சேரவேண்டியதுதான். ஆகவே இப்பெயருரைத்து என்னைக் கெடுத்திடேல்" என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் பேரறிவாளனும் பிரகலாதன் வேதியர் பிரானை விளித்து "ஆரிய சிரேஷ்ட! ஆதிபகவனது பெயரையன்றி வேறெதையும் நான் நாவாலும் நவிலேன்" எனப் புகன்றான். மறையவன் மனமுருகி மன்னவனை யடைந்து "இராஜ திலக! மைந்தனோ தங்கள் திருநாமத்தைச் செப்பாது இதுவரையில் ஒருவரும் உரைக்காத ஒன்றை யுரைத்து நிற்கின்றான் என் செய்வேன் என்கோவே! என்று சொல்லி நடுங்கியழுதான். இதனைக்கேட்ட அவ் ணராஜன் "அந்தணர் திலக! முன்னர் யாவரும் மொழிந்திடா எம்மொழியை என் பாலகன் பகர்ந்தான்? அதனை யுரைத்தி" என்னலும் "அந்தோ! அவ்வுரையை உரைக்க என் நாவெழவில்லை" என்றான் அந்தணன். அக்கொடியோன், என்மகனை என் சமுகம் அழைத்துவருக, என்று

ஏவினான். காவலாளிகளும் காவலனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு கடிதில் ஓடிக் கணப்பொழுதில் குமாரனைக் கொணர்ந்தனர். வந்து வணங்கி நின்ற மைந்தனை வாரியெடுத்து மடிமீதிருத்தி மார்புறத் தழுவி "என் குலக் கொழுந்தே! மழலையாலமைந்த மொழியை மொழியாது நீ பகர்ந்ததென்ன" என்று கேட்டதும் "எங்கும் நிறைந்து எவ்வுயிரையும் இயற்றியற்றி இன்னருள் புரிந்து வரும் எம்பெருமானது ஓம் நமோ நாராயணாய என்னும் திருநாமந்தான்" என்றியம்பினன் பிரகலாதன். அவ்வளவுதான் தாமதம் கனகன் கண்களில் கோபாக்கினி ஜொலிக்க, "அறிவிலீ! திரிலோகவாசிகளும் என் பாத கமலத்தை நினைந்தேத்துகின்றனர். உன் சிறிய தந்தையைக்கொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகர்வாய் உன்னைப் பெற்றெடுத்தேனே யான்? என வெகுண்டனன். பிரகலாதனும் பிதாவை நோக்கி "உலக மனைத்தையும் படைத்துக் காத்துவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஓதியுணர்தலைத் தவிர இப்பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேற வேறு வழியுமுண்டோ! மேலும் தாங்கள் இத்தனை வலியும் வாழ்வும் பிறந்தவுடனே பெற்றதுண்டோ? நான்முகனைக் குறித்து நற்தவம் புரிந்து இப்பெருவாழ்வு பெற்றதையும் மறந்தீர் போலும். அங்ஙனமிருக்க, தங்கள் பெயரை எவரும் ஓதி உய்ய வேண்டுமென்பது தகுமோ? என்ப் பணிவுடன் புகன்றனன். எதிர்மொழி கூறப் புதல்வன் இவ்விதம் இயம்பினதைச் சகியாதவனாகிய ஹிரண்யன் "எனக்கும் என் குலத்துக்கும் ஜென்மப்பகையோனா யிருப்பவனிடம் அன்புபூண்டாயினை இப்பயலே. குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக்காம்பை என் மாளிகையிலகத்து எலி தன்னைக் கொன்று குலக்குய ஆரியன் நாமத்தைத் தொழுவதுபோ

யிருக்கின்றது இவனது அன்பு ஆனதுபற்றி இவன் ஜீவனைச் சடுதியில் போக்குங்கள்" என்றிட்டான் கட்டளை.

உடனே அசுரர் பலர் ஒன்றுகூடி நொடிப்பொழுதில் பிரகலாதன்மீது அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனர். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பது பொய்யா மொழியாகலின், அனவரதமும் அமலனது மலரடிகளில் அன்பு பூண்ட பக்தனைச் சென்று தாக்கி அவ்வாயுதங்கள் முறிந்தனவே யன்றி, சிறுவனது உடலுக்கோர் கெடுதியும் நேரிடவில்லை. படைக்கலங்கள் பழுதுபட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனைக் கிஞ்சித்தும் இரங்கானாகி "இவனை நெருப்பிலிட்டு நீறாக்குக" என்று உத்தரவளித்தான். அவ்வாறே தீயிலிட்டும் பிள்ளை மேனிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதது கண்டு அஷ்டமஹா நாகங்களை யேவி, கடிக்கவிட்டுப் பார்த்தான் ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. பின்பு அரசனாணையால் தேவேந்திரனது ஐராவதத்தின் காலாலிடறச் செய்தனர்; கல்லைக்கட்டிக் கடலில் எறிந்தனர்; ஆகாரத்தில் விஷமிட்டும் பார்த்தனர்; ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத்தைச் சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? ஆசைவெவ்விக்கத்திலும் தன் தனயன் இறக்காததைக் கண்ட ஹிரணியன் தானே கொல்வதாக நிச்சயித்தெழுந்தனன். அச்சமயம் புத்திரனும் பிதாவை நோக்கி, "எந்தாய்! என்னுயிரைப் போக்குவது தங்களாலாகும் காரியமன்று. உலகையுண்டு பண்ணிய ஒருவனால்தான் ஆகும்" என, "உன்னைப் படைத்தவன் யாவன்? மும்மூர்த்திகளா? தேவரா? முனி

வரர்? எவர்? அவன் எங்குள்ளான்? எனக் கர்ஜித்தான் கனகனும். மீண்டும் பிரகலாதன் "தந்தையே! உலகத்தையும் அதிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து சர்வ வியாபியாயிருக்கும் ஈசன் நினது கண்ணுக்குத் தோன்றுவதரிது. எனது நேத்திரங்களால் எளிதில் காணலாகும். அவன் எங்குளானெனின் தூணிலுமுளன் துரும்பிலுமுளன், நீ சொன்ன சொல்லிலுமுளன், அவனை நீ சீக்கிரம் காணினுங் காணலாகும்' என்று பதிலளித்தான். கனகனும் கலகலவென நகைத்து "உலகெங்கும் பரந்துள்ளான் ஒருவன் உளன் என்றாயே அவனை இக்கம்பத்தினிடை இக்கணமே காட்டல் வேண்டும். காட்டிடாயேல் உன் உயிரை மாய்த்து உதிரத்தைப் பருகி உடலையும் உண்பேன்" என்றான். பக்தசிரேஷ்டனாகிய பிரகலாதன் "நான் சொன்ன பரம்பொருள் யான் தொட்ட தொட்ட இடந்தோறும் தோன்றானாயின் என்னுயிரை யானே மாய்த்துக்கொள்வேன். அன்றியும் நானும் அவனடிமையல்லன், அவனும் என் இறைவனல்லன்" என்றதும், அரக்கன் அடங்காக் கோபமூண்டு தன்னருகே நின்ற தூணைக் கையாலறைந்து "எங்கடா அவன்? இத்தூணில் உளனோ" என்று சிங்கநாதஞ்செய்தான். தட்சணமே திரிபுவனமும் கிடுகிடென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று கம்பத்தினின்றுங் கிளம்பியது. அன்பனும் ஆடினான், பாடினான், அழுதான், தொழுதான், துள்ளினான். தன் பிள்ளையினது அகமகிழ்வைக்கண்ட அவுணனது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போலாயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். "ஆரடா சிரித்தது? ஹரியா? அன்று எனக்குப் பயந்து ஒளித்த கடல் போதாதென்று இக்கம்பத்தினை யடைக்கலமாகக் கொண்டனேயோ? வலுவிருக்குமேல் போர்புரி

யப் புறப்ப" டென்றான் போரிற் சிறந்த ஹிரணியன். டனே தூணும் திடீரெனப் பிளந்து அதனின்று அடி ம முடியும் இன்னதென்று அறிய முடியாத நரஸிம்ம மூர்த்தி தோன்றினார். தோன்றிய வளவில் அசுரசேனையும் யுத்தத்திற்குத் திரண்டது. அரை நொடியில் அசுரசேனை யனைத்தும் தீயிற்பட்ட பஞ்சுப் பொதிபோல அழிந்தன. அக்காலை ஹிரணியன் வெகுண்டு தன் வயிரவாளையுருவி அவதார மூர்த்தியைத் தாக்கச் சென்றான். பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்ற முதுமொழிக்கு மாறு கப் பிரகலாதன் தன் பிதாவை நோக்கி "இதோ நிற்கும் மூர்த்தியினது வலியையும் நிலையையும் கண்ணாரக்கண்டும் ஒன்றும் உணராதது என்னே! இச்சமயம் தவறின் வேறு சமயம் வாய்ப்பதரிது ஆதலின் இப்பொழுதே இம்மூர் த்தியைப் பணிந்து வணங்கினக்கடைத்தேற மார்க்கமுண்டு" என்று இரங்கினான். இந்நன்மொழி செவிடன் காதில் சங்கூதினது போலானதே தவிர வேறில்லை.

"அடே அறிவிலீ! யாரையடா வணங்கச் சொன்னாய்? என் முன்னிற்கும் இச் செங்கட் சீயத்தை ஆவி துணி த்து உன்னை அந்தகனுலகனுப்பிய பின்னர் என் வெற்றி வாளைத்தொழுவேனேயல்லது வேறெவரையும் வணங் கேன் என்பதை நன்குணர்ந்து கொள்" என்றிடி முழக் கம் போல ஈர்ச்சனை செய்தான் காலனுலகுசேர விருக்கும் னகன். பின்னர் சந்தியா காலத்தில் ஹிரண்யனைத் தன் கைருகையால் வாரியெடுத்து அரண்மனைவாயிற் படியில் அவனைத் தள்ளித் தொடையின் மீதிருத்திநகங்களால் பகலொடியோன் வயிற்றைக்கீறி நின்றார் நரஸிம்ம மூர்த் ம். இச்சமயம் பரந்தாமனுக்குத் தோன்றியிருக்கும் கோபாக்கினி தணியாதெனக்கண்ட அயன் முதல் தேவர்

பலரும் பாறகடலில அமுதுடன தோனறிய திருமகளையும
உடனழைதது வநது மனோவாககுகாயஙகளால ஆடிப
பாடித துதிதது நினறனா. அபபொழுது பகதிமிற சிற
நத பிரகலாதனை "அனப! உன தநதையை உன முன
கொனற காலததும நீ சறறேனும மனஞ சலியாது பகதி
பூணடு நினறனை. இனி உன குலததார எலலையிலலாத
குறறஞ செய்தாரே யாஞலும உன மீதுளள கருணையால
அவாகளைக்கொலலேன. யாது வரம விருமபுகினறனை"
என்றாா எவவுலகமும காததருளும எமபெருமான
உடனே பிரகலாதன் பரநதாமனது பாதம பணிநது
"ஆபதபாநதவ! முனபே நான் பெறறிருக்கும பாககியத
திறகோர் அளவிலலை நின நாமம தருவதைககாட்டி
லும நீ தருவது வேறுமுணடோ? என்பிலலாத புழுபபிறவி
நான் அடைநதபோதிலும் அபபொழுதுகூட உன்னிட
த்து பகதி மறவாதிருககவேணடும எனபதே என் வேண்டு
கோள்" என வணஙகி நினறான. அமலநாதனும அருள
சுரநது "முன்னமேயே நான உனககுத தொழுமபஞயி
னேன. பஞச பூதஙகள முடியுஙகாலததினும நீ எந
நாளும அழிவிலலாது என போலிருபபாய் உன்னைத
தொழு தேததுபவா எனனைததொழுதேததி யாது பயன
பெறுவரோ அதனையே பெறுவா. இததகைய நீ அசுரா
க்கு அரசெனபது தகாது. சுராககும இனி நீயே இறை
வன. நானே நீ! நீயே நான" எனறு வரமருளிபபிரமன
ஓமமியற்ற முனிவா வாழததெடுபபத தன கையால பிரக
லாதனுககு முடி சூட்டினா

அனபாகாள் ஆதலின இனனருள புரியும் ஈசனது
உபயபாதங்களை ஊககமுடன எநநாளும ஏததுபவர் ஐய

பொறிகளு மடங்கி ஒருமையுடன் ஓவிலா மோட்சம் பெறுவார்.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

திருக்குறள். சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு

பரிமேலழகர் உரை — தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் மக்களாற் செய்யப்படும் விழவொடு பூசையும் நடவாது மழை பெய்யாதாயின்.

குறிப்பு—மழை பெய்யாதாயின் இப்பேருலகில் பஞ்சம் உண்டாகும் அக்காலத்தில் மனிதர் தாங்களே பசியால் வாடும்பொழுது தேவர்க்கு எவ்வாறு பூசை முதலியன நடத்தக்கூடும்

உதாரணம் — நீர்வளமும் நிலவளமும் நிரம்பப்பெற்ற செருவிலிபுத்தூரில் வேதியர்களுக்கு முன் ஆதி சைவர் குலத்தில் தோன்றிய புகழ்த்துணையார் என்னும் புண்ணிய புருஷரொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் மெய்யன்பு பாராட்டி, பக்தி பூண்டு பரமபதமடைந்த நாயன்மார்களில் இவர் ஒருவர். இப்புகழ்த்துணை நாயனார் அம்பிகை பாகனை ஆகம விதிப்படி இடைவிடாது பூசைசெய்து வரும்நாளில் ஒருகால் மழைபெய்தலொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம் நேரிட்டு அத்தி முதல் எறும்பீறான உயிர் அனைத்தும் பசியால் பரதவித்தன. ஆ! அக்கருப்புக்காலத்தின் கொடுமையை என்னென்று சொல்வது? புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் யாவும் கதிரவனது வெம்மையைத் தாங்க முடியாது கரிந்தன. மனிதரோ உண்பதின்பன மிகக் குறைந்தனவாதலின்

பசிப் பிணியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆடுகளும் தின்ன யோக்கியமில்லா அடகு தின்றும் நிலத்தைத் தோண்டி கிழங்காதி கந்தமூலம் புசித்தும் தீப்பசி தணியாது தளர்ந்தனர். அன்றியும் காய் கிழங்கு முதலியனவும் கிடைக்கப் பெறாத பலர் நீரைத் தேடிச் செல்ல அந்நீர் நிலையனைத்தும் சேறாயிருந்தது கண்டு வேசாறினர். மேலும் தாய்மார்கள் தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளின் கைகளில் ஏதேனும் தின்பண்டமிருப்பின் அதனைப் பறித்துத் தின்று பசியாற்ற முயன்றனர். முடிவாகச் சொல்லின் பல்லாட்பசி தீரும் என்றபடி வாய்தனில் இட்டு மெல்லுதற்கு இது தகும் தகாது என்றெண்ணாது கண்ட கண்ட பொருளையெல்லாம் எடுத்தருந்தப் பார்த்தனர். பார்த்துமென்? பசியின் கொடுமையோ தணிந்தபாடில்லை. வயிற்றுப் பெருமானைத் திருப்தி செய்ய வகைகாணாதார்க்கோ, திருவிழா இவைகளை எங்ஙனம் கொண்டாடுவர்? நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க் குண்டோ? தனக்கு மிஞ்சியல்லவோ தான தருமம், இத்தகைய கொடிய பஞ்ச காலத்திலும் நாயனார் மெய் வருத்தமும் பசியும் பாராட்டாது அன்பின் உறுதிப்பாட்டினால் அமல நாதனது பணிவிடைகளில் ஒரு சிறிதும் குறைந்தாரில்லை. "யாவரும் இன்னல் தம்மைச் செய்யினும் செய்யச் சிந்தைப் பேரருளாளர் தத்தம் செய்கையிற் பிழைப்பதுண்டோ"? என்னே வழக்கம்போல புகழ்த்துணையார் சிவபிரானைத் திருமஞ்சனமாட்டுகையில் பசிப்பிணி இவரை வருத்தியது. பசிவந்திடப்பத்தும் பறக்குமாகலின் பசியினால் மிகவும் தளர்ச்சியுற்றார். உடனே கையிலிருந்த திருமஞ்சனக் குடம் சிவபெருமானது திருமுடியில் விழ, தாமும் மெய்ம் மறந்து முன்னவனது பாதார விந்தங்களில் பொத்தென வீழ்ந்த

னா. வீழ்ந்ததும் நித்திரை வந்து பத்தனைப் பணிகொண்டது. அக்காலே உமையாளபங்கன் உள்ளன் புடைய நாயனுந்து கனவில் தோன்றி "பத்த! இப் பஞ்சகாலம் நீங்குமளவும் நினக்கு நாம நித்தம் ஒரு காசு(சவரன்) தந்தருள்வோம், அதனைப் பெற்று உணவருந்தி மகிழ்ந்திரு உனது பத்திக்கு மெத்தவும் மெச்சினேம்" என்று வரமருளி மறைந்தனர் பொழுது புலருமுன் பத்தன் துயிலொழிந்து எப்பொழுதும்போற் கோயிற் திருப்பணி செய்கையில் சூலபாணியின் பீடத்தின் கீழ் காசு கண்டு கண்ணொளி பெற்ற பிறவிக் குருடனேபோல அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு மனம், வாக்கு, காயம், ஆகிய முக்கரணங்களாலும் முதல்வனைப் பணிந்து ஆடிப் பாடினா. பின்னர் அந்நாள்போல எந்நாளும் ஒவ்வோர் காசு பெற்று, சிறப்புடன் சிவனுக்குப் பூசனைபுரிந்து பசிப்பிணியையும் மாற்றிப் பரமானந்தத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார். அப்பால் பஞ்சகாலம் நீங்கியதும் செஞ்சடையார்க்கு மெய்யடிமைத் தொழில் பூண்டு வந்த பயனால் பொன்னுட்டில் அமரர் தொழப் புனிதரடி நிழற் சேர்ந்தார்

3–வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

திருக்குறள். நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

பரிமேலழகர் உரை —நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தின்கண் அவர் ஆணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கணகூடாகக் காட்டும்.

குறிப்பு —நிறைமொழி என்பது அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மொழி. முனிவரது சாப அனுக்கிரகங்களைக் கடவுளரும் தடுக்கும் வன்மையுடையரல்லர். இத்தகைய முனிவரது பெருமையை அவர் கூறிய மந்திரங்களே பயனால் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்த்தும்.

உதாரணம்.—உலகத்துள்ள பல வகுப்பினரது ஒழுக்க வழக்கங்களை முற்காலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தி யாவரும் இன்னின்னபடி நடத்தல் வேண்டுமெனத் திட்டம் பண்ணிய புண்ணியவான் மனுவென்பார். இவரியற்றிய சட்டதிட்டம் இக்காலத்தும் மனுதர்ம சாஸ்திரம் என்ப பல்லோராலும் புகழ்பெற்றுவருவதை நம் நேயர் அனைவரும் நன்கறிவர். இம்மஹான் ஆதித்தன் குலத்திற்கோர் திலகம்போல விளங்கிய முதல்வர். இவரது சந்ததியில் தோன்றி உலகனைத்தையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலப் பாவித்து ஆண்டுவந்தான் அம்பரீஷன் என்னுமோர் அரசன். இவ்வேந்தன் வசிஷ்டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய வேள்விகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான். ஒருகால் இப்பார்த்திபன் புருஷமேதம் செய்யக்கருதி யாகத்திற்கோர் பசுவாம் மைந்தனைப்பெற, பாரெங்குந் திரிந்து வந்தான். எனினும் யாகபசுவாக மைந்தனை மனமொப்பிக் கொடுப்பார் யாவர்? ஏராளமான பொருள் தருவதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை. ஆகவே மன்னவன் அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வருகையில் கடைசியாக இருசிகன் என்னுந் தவசியின் சாலையடைந்தான். அம்முனிவருக்கு மக்கள் மூவர். அவரிடம் தன் எண்ணத்தை யறிவித்தான் இறைவன். இ

பொழுது முனிபுங்கவர் மிக்க வறுமையால் வாடியிருந்தார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ஆதலின் தவசியும் பணத்தின் மேலாசைகொண்டு தன் னருமைப் புதல்வனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தார் என்றாலும், மூத்த குமாரன் மீது மிக்க வாஞ்சைகொண்டு முன்னவன் எனக்கு வேண்டுமென்றார். முனிவரது பத்தினியோ இளையவன் எனக்கு என்றனள் மற்றையவனாகிய சுனச்சேபன் பெற்றோரது பிரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்து "என்றைக்காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல் வேண்டும். இது காலை யான் உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந்தையர் எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாக பசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல் ஏனெனில், எனக்கு விலையாக மன்னவன் அளிக்கும் தனத்தைக் கொண்டு என்னை யீன்றோர் இன்பமுடன் வாழ்வர். ஈன்றுவளர்த்த தாய் தந்தைக்கு எவரே கைம்மாறு இயற்றுவார் ஆன்றமதலை நூறு வயதளவும் அடிமைத்திறம் பூண்டு, மூன்று புவனத்துள்ள பொருள்முற்றும் அளித்து முறை முறையே, என்று வழிபாடு இயற்றிடினும் ஒரு நாள் வளர்த்தற்கு இணையாதே! என்றிருத்தலினால் இச்சமயம் யான் என் அன்னைபிதா இவர்களை அடிமை கொண்டிருக்கும் வறுமைப்பிணியைத் தொலைக்க என் உயிரைக் கொடுத்தல் சாலச்சிறப்பாகும் அன்றியும் "மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என் நோற்றான் கொல்" என்னுஞ்சொல் என்ற மொழியின் வண்ணம் புகழ் பெறுவதே பொருந்தும்" எனத் தீர்மானித்து, தரணிபாலனை நோக்கி "வேந்தே! என்னை யேந்தி வளர்த்த தந்தையின் தரித்திரம் பறந்தோடும் வண்ணம் வேண்டிய அளவு திரவியத்தைக் கொடுப்பாய்" எனப் புகன்று

பிதாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து "தந்தாய்! போய் வருகி றேன். தயைசெய்து ஆசி கூறி விடையளித்தல் வேண்டும்" மெனப் பணிந்து நின்றான். உடனே வேந்தன் தவசிக்கு ஏராளமான பொருளுதவ, சுனச்சேபன் கொஞ்சமேனும் மனம் வருந்தாது தாய் தந்தையரது ஆசீர்வாதத்துடன் கொண்டு மன்னவனுடன் தேரமீது சென்றான். வரும் வழியில் கதிரவன் உச்சிப்பொழுதடைய வேந்தன் நித்திய கருமம் புரிய ஓர் தடாகத்தில் தங்கினன். பெற்றதெல் லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதெல்லாம் பயிராமா என்னும் பழமொழியை விளக்க வந்த மைந்தனும் நியமஞ்செய்யும் பொருட்டுச் செல்லுகையில் தன் மாமனாகிய விசுவாமித் திர முனிவரைக் கண்டனன். கண்டதும் அவர் அடியிணை களில் வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டர் தன் மருமகனை இனிமையுடன் நோக்கி "குழந்தாய்! நீ இங்கு வரக் கார ணமென்ன" என்றதும் நடந்த வரலாற்றை வெளியிட்டான் சுனச்சேபன். அக்கணமே முனிவர் பிரானும் மைந்தனைக் கருணையுடன் பார்த்தருளி "பிள்ளாய்! எள்ளளவும் கலங் கவேண்டாம். நின்னுயிர்போகாமல் தப்புவது எனக்கு ஒரு பெரிதல்ல" என்று கூறி முன்னர் வசிஷ்டரது கோபக் கனலில் மடியாத தன் புதல்வர் நால்வரையும் நோக்கி "நீங்கள் இவ்வேந்தனுடன் செல்க" என்றதும் அப்புதல் வர் முனிவரது பணியை அலட்சியஞ் செய்தனர். முன் னர் தன் சொல்லை யிகழ்ந்த விண்ணோர் மீது வெகுண்டு அவர்களது பெரும்பதவிகளையும் வான் உலகம் முழுவதை யும் படைப்பேன் எனச் சிந்தித்த காலையில் இந்திரன் முதல் மும்மூர்த்திகளும் பட்ட பாட்டில் இவர்கள் எந் மூலை? எனவே விசுவாமித்திரர் மிக்க சினங்கொண் "தந்தை மொழியைத் தட்டிய நீங்க ளனைவரும் வேடர்

ராகிக் காடுதோறும அலைந்து திரிக" என றிட்டார சாபம. அவ்வாறே புத்திரா நாலவரும வனசரா ஆயினா.

இது நிறை மொழிககு ஓா உதாரணமனறோ? பின னர் பெருந்தவத்தோனாகிய கௌசிகமுனி தன முனனவள குமாரனான சுனசசேபனை விளித்து இரணடு மந்திரஙகளை யுபதேசித்து "நீ பயமிலலாது பாாத்திபனேமீட்கி, உனனை யூபத்து (யாகபபசுவைக கட்டுந்தறி) அணைககுமபொழுது நறுககொடுத்த இரணடு மறை மொழியையும உசசரி. உசசரிந்த மாத்திரத்தில பிரமன, ஹரி, ஹரன, மூவரும தோனறுவா மனனனது வேளவியும இனிது நிறைவே றும. உன உயாககும யாதொரு தீஙகு நேரிடாது" என வியமபிச செனறனா. சிறுவனும இறைவனுடன தலைககா டைந்து தனனை யாகசாலையில யூபத்து அணைத்த காலை யில மறைமுனி உரைத்த வணணம மந்திரமொழிகளை உச சரித்தான மந்திரமும, தேவும, மருந்தும, குருவருளும, தந்திரமும, ஞானந்தருவாாத்தையும, யந்திரமும, மேதினி யில மெயயெனனில மெயயாய விளஙகு மெனபது திண ணம. எனவே திருமால, பிரமன, உருத்திரன, ஆகிய முதலவா மூவரும தேவா சூழச சிறுவனது உயிரையும ரத்து அரசனது வேளவியையும காத்தனா

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுத்தல்.

திருக்குறள். அனறறிவாமெனனாது அறஞ்செயக மறறது
பொனறுஙகாற பொனறாத் துணை

பரிமேலழகா உரை :—யாம இது பொழுது இளைய மாகலின இறககுஞானறு செயதுமெனக கருதாது, அறத்தினை நாளதோறுஞ் செய்க; அவவாறு செய்த

அறம் இவனுடம்பினின்று உயிர் போங்காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மரங்களில் முற்றியிருந்த கனியிருக்கச் சூழ லகாற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிர்ந்து விடுகின்றன. அதுவேபோல விருத்தர் பலர் உயிருடனிருக்க, வாலிபர் பலர் இறந்து படுகின்றனர். ஆதலினால் நாம் இச்சமயம் இளமையுட னிருக்கின்றோம். கிழத்தனம் வந்த பிறகே சாவு நேரிடும் எனவெண்ணியிருத்தல் கூடாது. இளமை யிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவ்விதம் சிறு வயது முதல் தானதர்மம் செய்பவரின் உயிர் உடலை விட்டு ஓடுங்காலத்தில் அவ்வறம் அழியாது அவனுயி ருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் விளையும் பூமியெனப் பலரும் புகழ்ந்தேத்தும் நந்நாடாம் இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத் தில் அற்புதமெனும் பெயரையுடைய பர்வதம் ஒன்று ளது. அம்மலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்துவந்தான் ஆருகன் எனனுமோர் வேடன் அவன் மனைவியின்பெயர் ஆருகி. இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவர் குலத்தில் தோன்றியி ருந்தும் "அரிது அரிது மானிடராத லரிது, புனலினி மேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இச்சரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெகுநாள் சென்று கழி யும் என்றெண்ணியிருக்க இடமில்லை. அன்றியும் இன்னார் இன்னகாலத்தில் இறப்பர் என்று ஓர் நியதியுமில்லை. ஏனெனில் கொடுந்தொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத் துறை மாக்கள், மிகக பெருஞ்செல்வர், ஏற்றிளம் பெண் டிர், ஆற்றுப பாலகர், முதியோர், இளையோர் எனறுன் னாது எவரையுங் கொன்று குவித்து வருகின்றான். மாலை யில் மஞ்சத்தில் படுத்தயர்ந்தவன் காலையில் கண்விழித்

தெழுந்திருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய் தற்கரிய அறங்கள் பல செய்து, துயர்கூர் பிறவியினின்று உய்யும் வகை தேடவேண்டும்" என்ற ஆன்றோர் அமுத மொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு அவ்வற்புதமென்னும் மலையின்சாரலிலிருக்கும் ஆலயத் துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியம மாகக் கொண்டனர். அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல் லும் பாட்டை சாரிகளுக்குத் தங்களாலியன்றவரையில் செல்லும் வாயெல்லாம் (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி புரிந்துவந்தனர். முடிவாகக் கூறுமிடத்து, "வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையாதார் பெருகுதற் கண் என் செய்வார்' என்றிருத்தலினால், தாங்கள் இறந்து படுவதன் முன்னமே, போகும் வழிக்கு நல்லவழி தேடி யிருந்தார். இங்ஙனஞ் செய்யாது வாழும் மக்களிற்சிறந்த மடவோருமுண்டோ? ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் சடை முடியையுடைய யோகியொருவர் அவ்வழியே வந்து, ஆல யத்தைக்கண்டு சிறிதுநின்றனர். அக்காலை கோயிலின் புறத்தேநின்ற ஆருகி பெரியவர் வரவைக்கண்டதும், அவ ரிடம் வந்து அஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு "ஐயா! தாங்கள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும் இது சமயம் மிகவும் இருட்டிவிட்டது. ஆதலின் இன்றி ரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்" என்று உபசார வார்த்தை களை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினள். ஜடாதரனோ மடந்தையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக் கருதி ஆருகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச் சமயம் ஆலயத்தினின்று வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ யோகியைக் கண்டதும் பரமானந்தமடைந்து, அவ ருடைய சீரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, 'தேவரீர் எங்கு ஏக

வேணடியவா? இதுபொழுது சுவாமிகளுககு வேண
டுவது யாது?" என்று பலவாறு நலவாாததை கூற
கினறான ஒருவருககு வேணடியதொருபொருளைக
கொடுததலினும முகமலாநது இனசொல இயமப
மிகக நலமனறோ? ஆதலின பிராணிகளை வசமபண
ணும வேடா குலததில உறபவிததும கிராதகனிடததுக
காணபபடும அனபுடைமைககுப பெருமகிழசசி கொண
"அபபனே! யான தீாதத யாததிரை செயகினறேன
இவவிரவு கழிககுமாறு படுததறகு இடம வேணடும, என
ககுவேணடியது மறறொனறுமிலலை" எனறா அமமுன
வா அசசணமே ஆககன அததவசியைத தன குடிசை
ககு அழைததுககொணடு போய, தேனும தினைமாவும
கொணாநது மகிழவுடன அளிததான உடனே அருந
வததான வனசரனை நோககி, "அபபா! முபபோது உண
பான ரோகி, இருபோதுணபான போகி, ஒருபோதுணபான
யோகியே! எனற முது மொழியையும மறநதனையோ? ஒ
தவா குடிலையடைநதாாககு வேணடிய உபசாரஙகள புரி
யும பொருடடு, தேவா மருநதினுமினிய தேனும தினைமா
வும கொணடு வநதனைபோலும! நீ பெணககிநத உணவை
அருநதுவதன முனனமே உன அனபு எனனைத திருபதி
செயவிததது ஆதலின நீ தநத ஆகாரததை நான
விருமபுவதறகு இடமிலலை" என இனிமையுடன புகன
றதும, வேடன தவசியைக குடிசையில சயனிககசசொலலி
இலலாளை நோககி "நாமிருவரும புறததே நினறு காட
மிருகஙகளால முனிவருககு யாதொரு தீஙகும நேரிடாது
காததிருபபோம" எனறான. அமமூவரும படுததயரப
போதுமான விசாலமுளளதலல அககுடிசை இருவரே
இருகக இடமுளளது. யோகியோ "பெண பிளளையை

இராபபொழுதில வெளியே யிருததுதல தாமமன்று" என லும, ஆருகன தனமனைவியை அககுடிசையில தூஙகச செயது, துஷடபபிராணிகளால இருவருககும எவவித இடையூறும நேராவணணம வில அமபு முதலிய ஆயுதங களுடன வெளியே நின்று விழிததிருநதான. அககுடிசை யிலுள ஆருகி நிததிரையிலும யோகி யோகததிலும இரு நதனரென்று சொலலவும வேணடுமோ? அறிவிற சிறநத ஆனமோ அடாது செயவரோ? செயயார! செயயார! நடுநி சியில பெருமபுலி யொன்று வநது ஆருகனை ஆசையுடன பக்ஷிககச சென்றது. அநதோ! பாவம! நனமைசெயதா ரககுத தீமையும விளையுமோ? எலலாம ஈசன செயல! சூரியனுதிததும யோகி, ஆருகன புலிககிரை யானதை அஙகுச சிநதிககிடநத சினனஙகளால உணரநது, தனககு உளளே இடஙகொடுததத காரணததால மாணடதை நினை தது நினைகக மெததவும பரிதாபபபடுகையில, ஆருகி வநது "ஐயமீர! வரும விதி வழியில தஙகுமா? விதி யின பயனை எனககணவன இறநதனனெனினும, ஒபபறற அநதணனுககு உதவி செயததற பொருட்டு ஆவி துறநத என பாததா நறகதி சென்று சேரவா எனபதறகு ஐயமு ணடோ" என்று தவசியைச சமாதானபபடுததி, ஆவித துணைவனான தன கணவனுடன தானும நறபதவி யடை தல வேணடுமெனப பெருமகிழவுடன தீககுளிகக யதத னிததாள. தன புருஷன இறபபதறகு யோகி காரண பூதமாயிருநத போதிலும எளளளவும இருஷியின மீது சலிததுககொளளாது அவா மனமகிழவணணம பதில ளிததலை ஆழநது யோசிபபின, மறறைய பெணகளுடன இவளையும ஒரு பெணணென்று சேரத தெணணுவதா? பெணகளுககெலலாம கணணெனத தகும பெணமணி

யன்றோ இவள்? சில பெண்கள் புண் எனப் பெயர் எடுக்கின்றனரே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆகுகியின் கலங்கா நிலைமையையும் அறிவையுங் கண்டுகளித்த ஈசன் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் "பெண்ணே! நீயும் நின் கணவனும் செய்து வந்த நல்வினைப்பயனால் அடுத்த ஜன்மத்தில் நீ விதர்ப்ப தேசத்து அரசன் குமாரி தமயந்தியாய்த் தோன்றுவை. உன் கணவன் நிஷத தேசத்து ராஜகுமாரன் நளனாகப்பிறந்து இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்! இதோ நிற்கும் யோக புருஷன் இப்பிறவியில் உங்கள் கூட்டுறவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன்னப் பறவையாய் வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடந்து மணவினையை முடித்து வைப்பான், அப்பால் உங்கட்கு வேறு பிறவி யில்லை நிச்சயமாய் முத்தி பெறுவீர்" என்று திருவாய் மலர்ந் தருளிமறைந்தனர். ஆகுகியும் அடங்கா மகிழ்பூத்து அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தனள். பின்னர் நம்பெருமானருளிய படியே மூவரும் முறையே நளன், தமயந்தி அன்னமாகத் தோன்றி அளவிலா ஆனந்தத்துடன் வாழ்ந்தனர்.

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள்.
பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்

பரிமேலழகர் உரை:—பொருளைச் செய்யுங்கால் பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈட்டி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினோர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்து, தான் உண்டலை ஒருவன் இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்றலல்லது இறத்தலில்லை.

குறிப்பு—பாவத்தான் வந்த பொருளைப்பகுத்துண்ணின், அறம் அப்பொருளுக்கு உடையவன் மேலும், பாவம் தன் மேலுமாய் நின்று சந்ததி குறையுமாகலின், அவ்வாறும் அறநெறியிலேயே பொருளைத்தேடி அதனை மேற்கண்டபடி பகுத்துண்ணின் அவன் சந்ததி விருத்தியாகும்.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் பொலிவுடன் விளங்கிய மகத்நாடு நம் பரதகண்டத்தின் வடபாகத்திலுள்ளது. அந்நாட்டின் திலகம்போல விளங்கி வந்தது புஷ்பபுரி யென்னுமொரு பட்டினம். அந்நகரின்கண் அருமறையோர் நற்குலத்தில் அவதரித்திருந்தார் சுந்தர சாமா என்பவர். அவர் இளமையிலேயே அந்தணர்க்குரிய சகல கலைகளையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்றுக் கல்விக் கடலைக் கரை கண்டவர் என யாவராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றிருந்தார். அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை பொறுமை என்னும் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவர். இத்துணை ஏற்றமிருந்தும் அனைவரும் கண்டு பரிதபிக்கும் வண்ணம் தாரித்திரம் என்ற மூதாட்டி தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டனள் அம்மறையவனை. "பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து, அல்லலுழப்ப தறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின், நாவின் கிழத்தியுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்னும் பண்டைமொழி பொய்க்காதன்றோ? அவ்வேதியப்பிரான் வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டும் 'அறமெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' யாதலின், தக்க பருவத்தில் ஓர் பெண்மணியை நாடி மணந்தனர். இனி இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தத் தனம் வேண்டியதைக் கருதி, அந்நகரிலுள்ள பாப்பனச்சிறார்க்கு வேதமோதுவித்தலை ஜீவனோபாயமாகக்கொண்டு, அதிற்கிடைத்த தனத்தை அனந்தமெனப் பாவித்து, இல்

வாழவான அவசியம செயயவேணடிய தொழிலாம இயல புடைய மூவாககும கணணெனறு உதவிபுரிநது, தென புலததாா, தெயவம, விருநது, ஒககல (சுறறததாா) எனற நானகிடததும நடததவேணடிய அறநெறியையும இயறறி, ... சீா பெறறு வாழநது வநதாா. காலககிரமததில அழகே வடிவெடுததது போனற புததிர னொருவனைப பெறறு, அவனுககு நடராஜ சாமா வெனும நாமமிடடு, நாளொரு மேனியும பொழுதொரு வணணமுமாய வளாததுவருகையில, பசசிளம விததை யில தனனைப ... அறிகுறி களைக கணடு, அநத ... புலிககுப பிறநதது பூனையாயப போகுமோ? ஒருநாள ஆசாரசீலராகிய அதிதியொருவா, சாமானிய ... தனா நாளதோறும செயதுவநத பூசனைபுரிய வநதாா, அனறு பூசைககு ஆவினபால ..., பணியாளை விளிதது அபிஷேகததிறகுப பாலவேணடுமெனறும மநதைககுச செனறமாடு இனனும திருமபிவரவிலலை யெனறனள அநநஙகை உடனே அநத அதிதி தனனருமைப புதலவனை நோககி, "குழநதாய! காலையில மேயசசெனற பசு இதுவரை வீடுவநது சேரவிலலை ஆதலின சீககிரமே செனறு அதனைப பாாததுவா" எனறனா. மையனும கடுகி நடநது பசுவைத தேடி ஓடடிவருகையில வழியின இரு மருஙகும நிறைநதிருககும பசுமபுறகளைக கணணுறறு, ஆவின கனறுககு அளிககததகும புறகள உள என அதனைச சேகரிததிருககவே அதிகநேரமாயிருககத திருமபி வநதிருநத அதிதி, ... பகதி சிரததையைப பாாததுப பாாதது ஓயநதிருககையில திடீரெனக கவுளியின சொலலொனறைககேடடு "ஐயோ! என செய

வேன்? தம் பொருளென்ப தம்மக்கள் என்றபடி இவ்வந்தணனுக்குச் சிறந்த செல்வமாக உள்ளது ஒரேயொரு குழந்தை, அப்பையல் சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் ஒரு நாகத்தால் ஆவிதுறப்பான் எனத் தோன்றுகிறதே! அகாலத்தில் தன் புதல்வனையிழந்து பரிதவிக்கும் வண்ணம் இவ்வேதியர் யாதொரு அக்கிருத்தியத்தையும் காணோமே ஆயினும், அந்தணன் அதிசீக்கிரமே புத்திர சோகத்தால் பிரலாபிக்க நேரிடுதல் நிச்சயம் இதுவும் முன்வினையின் பயனோ? தெய்வமே!" என்றேங்கியிருந்தனர் சந்தோஷ சமாசாரமாயிருப்பின் எவருக்கும் சொல்ல மனங் கூசாது இந்தத் துக்க சம்பவத்தை வெளியிட எங்ஙனம் துணிவார் அதிதி? ஆதலின் வாளா விருந்தார் என்றே சொல்லவேண்டும். பிராமண வாலிபன் ஆசையுடன் இளம் புல்லைப் பிடுங்குகையில் தவறி அருகேயிருந்த துளசிச் செடியைப் பறித்துவிட்டான் தான் பிடுங்கியது துளபமெனத் தெரிந்தும், அறியாமற் செய்த பாபத்திற்கு மெத்தவுமிரங்கி, இனி வருந்திப் பயனில்லையெனத் தேர்ந்து பூஜாத் திரவியமாக அத்துளபத்தை உபயோகித்தல் உயர்வுடைத்தாமென உன்னி, முன்னர் தான் சேர்த்து வைத்த புல்லுடன் வீடு நோக்கித் திரும்பினன் துளசிச்செடியைப் பிடுங்கிய அக்கணமே காலதூதன் பாலன் ஆயுளைக் கவர வேண்டி, கருநாகக் குட்டியினுருவமாயிருந்தனன் என்றலும் நடராஜன் துளசியைப் பூஜைக்காக எடுத்துச் செல்வதைக் கவனித்து, வீடு சேர்ந்ததும் தீண்டுவோமென்று அச்செடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம் ஒவ்வொருவரும் உயிர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்தான், சுரத்தால் மாண்டான், பிளவைதோன்றி ஆயுள் முடிந்தான் என்று பலவாறான காரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே, அனைவர் உயிரையுங் கவர்ந்து செல்லும் தென்றி சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜத்தைக்கொண்டு உயிர்பருகி வருகின்றான் என்பது நம்முன்னோர் கொள்கை நிற்க, ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடு இயற்றியிருக்கும் சுந்தரருக்கும் பூஜை நடுவே சிற்சில அபசகுனங்கள் தென்பட்டன. அதனை யாழ்ந்தறிந்த சாமர் ஏதோ மகத்தான துக்கம் சம்பவிக்கும் என்றுணர்ந்தும், "எல்லாம் வல்ல இறைவனுள்ளன, நமக்கேன் கவலை? வருவது வந்தே தீரும்" என ஒருவாறு தன் மனத்தையடக்கி மைந்தன் வருகையை நோக்கியிருந்தார் நடராஜன் புலனுக்கட்டுடன் இல்லமடைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும், சிறுவன் எப்பொழுது சுமையைக் கீழே வீழ்த்துவான் என்று கருநாகம் தன் தலையைத்தூக்கி நாவை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது அதனையுற்று நோக்கிய வேதிய அதிதி 'கோ' வென றலறினார். இவ்வழுகுரலைக் கேட்ட சுந்தரரும் அவர் மனைவியும் 'விருந்தினர்க்கு யாது கேடு விளைந்ததோ' வென ஓடி வந்தனர் தன்னைக்கண்டதும் பேரிரைச்சல் விட்டழும் அதிதியைக்கண்டு பிரமித்து நின்றான் நடராஜனும் அதிதியின் அழுகையை ஆற்றமுயன்ற சுந்தரர் சிகிச்சையெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர்போலாயினவேயன்றி வேறில்லை. ஓயாது கதறும் புதிய வந்தவனது குரலைக்கேட்ட அக்கம் பக்கத்தார் பலரும் பரபரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர் அதிதியின் அழுகைக்குக் காரணம் யாதென அறியமுடியாத அனைவரும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்து இன்ன செய்வதென்று தோன்றாது தியங்கி நின்றனர். அக்காலை அங்குள்ளார் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் கருநாகம் சிறுவன் சிரசினின்றும் சரேலென உடல் வழியாய்க் கீழிறங்கி விரைந்தோடியது. அப்பொழுதுதான் அதிதியின்

ழுழைக்கு ஆதாரத்தை ஊகித்தறியலானர் பலரும். டமின் "சுந்தர! நினது மகன் ஆவி இன்றோடு முடிந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் நீ யிதுவரை பாவவழியில் பொருள் தேடாது பார்ப்பனச்சிறார்க்கு மறையோதுவித்தலின்று கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இல்வாழ்க்கையை எள்ளளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தாயாதலின் உன்னருமைப் புதல்வன் உயிர் பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார் எக்காலத்தும் அழிவின்றி நெடுங்காலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவர்" என்றோர் அசரீரி அந்தரத்தினின்றுங் கிளம்பியது. கவுளியின் சொல்லால் நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து ஏங்கியிருந்ததையும், பின்னர் மைந்தன் முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியதையுங் கூறினர் அதிதி. இதனைக் கேட்டிருந்த அங்குநின்ற பலரும் சுந்தர சர்மாவின் இல்வாழ்க்கைத் திறத்திற்கு வியந்தும், அதிதியின் பரிதாபத்திற்குப் புகழ்ந்தும், நடராஜனது புத்திகூர்மைக்கு உளங்களிகூர்ந்தும் பரமனது கருணைத்திறத்திற்கு ஆனந்தித்தும் தங்கள் தங்கள் அகத்திற்கு ஏகினர். அப்பால், சுந்தரசர்மா குறையுடனிருந்த ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதிதிக்கு அறுசுவையுண்டி யளித்து, தானும் உண்டு எந்நாளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள்
தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறதெய்வந் தொழாது தன் கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

குறிப்பு:—தன் கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணிவிடைகளிற் குறையா திருந்து வரும் பெண் மணிக்குத் தெய்வமும் ஏவல் செய்யும்.

உதாரணம்:—பூவுலகில் பல்லாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னர் மௌத்கல்யன் என்னுமோர் முனிவர் இருந்தனர். அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி என்பாள். அந் நங்கை தன் கணவனைக் கண்கண்ட தெய்வ மெனப் பாவித்து அப்பதிக்குப் பணிவிடை புரிதலே ஈசனுக்குப் புரியும் பூசனை யெனக் கொண்டு அனவரதமும் கண்கேள்வன் மனமகிழும் வண்ணம் நடந்து வந்தனளே யன்றி இக்காலத்து நாரியர்கள் சிலரைப் போலக் கோவிலென்றும் குள மென்றும், தேரென்றும், திருவிழா வென்றும் கண்டபடி மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி என்னும் முதுமொழிக்கோர் அத்தாட்சியாய் விளங்கி வந்தனள். இவ்வாறு நாடும் ஊரும் நனி புகழ்ந்தேத்த ஒழுகி வரும் மங்கையர்க்கரசி யின் கற்பின் உறுதியையும், அன்பின் நிலையையும் சோதிக்கக் கருதிய முனிவர் பிரான், மிகுந்த குஷ்ட நோயும் அது காரணமாகச் சிதைந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எந் நிமிஷமும் பெருங் கோபமும் உடலில் துர்க்கந்தமு முடையவராகத் தன்னைக் காட்டி வந்தனர். இங்ஙனம் மௌத் கல்யர் பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அத்தையல் தன் பாத்தாவின் பக்கல் அன்பு சிறிதும் குறையாமல் பலவகைத் தான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிய முகத்துட னும் அன்பு நிறைந்த மனத்துடனும் இயற்றி வாது முறைப் படி அவர் உண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தேவாமிர்தமெனக் கருதி அதனையே உண்டு வாழ்ந்திருந்தனள். ஒரு நாள் வழக்கப்படி அவர் உண்ட கலத்தில் அவரது கைவிரலொ

ன்று அறறு விழுநது கிடககக கணடு கிஞ்சிதமேனும அறு வறுபபுக கொணடனளோ? இலலை யிலலை! அவ்வுணவை அறுசுவையுங கலநத உணடி யென மதிதது உண்டனள். இமமட்டோ அமமாது தன கொழுநனமாட்டுக கொணட அனபு? மேலும தன புருஷன மஞசமடைநததும அவ ரது அடி வருடல முதலிய சைததியோபசாரஙகள பல வும பணணி அவா துயினறபின தான துஞசி அவா கண் விழித தெழு முனனரே யெழுநது அவா யாது பணிப் பரோ என எதிா பாாததிருப்பாள. "கொணட கணவன் குருபியேயாறுைம, பணடுதான செய்தபலன எனவே கண்டு கொணடு, குறறமென எணணி மனஙகோணுது அவன பணியைப பறறி மிகச செய்வாள பாிநது" என்ற தனிபபாடலுககுததானே நிகராயிருநதனள இஙஙனம் கறபுடைய மஙகையாக கெலலாம அணி போனறு விள ஙகிய நாளாயணியின மனவுறுதியை இனியும பாீட்சிதத றிய வேணடுமென ஆவலகொணட அருநதவசி ஒருநாள் தன மனைவியை விளிதது "மாதே! வேணடிய சிறறின் பததினை விலையின பொருட்டு வழஙகிவரும மடநதையின் வீட்டிறகு எனனைத தூக்கிசசெலலவேணடு" மென விரு மப, அவவாறே அபபெணமணி தனகணவனை ஓர் கூடையி லிட்டுத தலையின மீது சுமநது செனறு திருமபிவருமவழி யில, சிறு பிளளையாயிருககுஙகால பொன வணடின் உடலநடுவே சிறிய குசசி யொனறைச செருகிய வினையின் பயனுல், திருடாகளுககு உடநதையாயிருநதன ரென்று குறறஞ சாட்டபபடடுக கழுவி லேறறபபட் டிருநததனுல் மிகுநத தொலலையுடனிருநத மாண்டவிய ரென்னும் மஹாிஷியின காலில அககூடை தாக்க அதனுல் கோபம் மூண்ட மாண்டவியர் "பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பரதவித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொழுது நின் கூடையிலேற்றித் தூக்கி பரமவாதனைப் படும்படி செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியாகக் கடவை" என்றிட்டார் சாபம். அக்கொடிய சாபத்தைச் செவியிலேற்ற நாளாயணி "அந்தோ! இறுகாதும கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனவரதமும் பணிவிடைகளில் குறையா திருக்கும் எனக்கோ இச்சம்பவம் நேர்வது! மிக்க இருள்மூடி யிருந்ததனால மனமறியாது கூடை அவர் காலிற்பட்டது அதை நோக்காத அந்தணர் மிக்ககொடிய சாபத்தை விதித்தனர். என் செய்வேனென்ப" பெரிதும் வருந்தி முடிவில் "யான் இது வரையில் உத்தம பத்தினியா யிருப்பது உண்மையாயின் பொழுது விடியா திருக்கக் கடவது" என்று தானும் சபித்து வீடு சேர்ந்தனள். எப்பணியால் காதலர் இன்புறுவரோ அப்பணியால் காதலரை அக்கணமே யன்புறுத்தி ஒப்ப மனங்குழையும் வண்ணம் மகிழ்விக்கும் பத்தினிப் பெண்டிர் வார்த்தை பொய்க்குமோ? வேதம் பொய்த்தாலும் நாதனருள் பொய்த்தாலும் கற்புடைய மங்கையர் சொல் பழுதுறாதாதலின் நாளாயணியின் கட்டளைக்கஞ்சிய கதிரவனும் தன் கிரணங்களைக் காட்டாது மறைந்தனன். உடனே தேவர் பலர் ஒன்று கூடி சூரியனையடைந்து ஏன் உதயமாக வில்லையென்று வினவ, "என்னாலாவ தொன்றுமில்லை. பதிவிரதா ரத்தினமாகிய நாளாயணியின் கட்டளையை மறுக்க வல்லேனல்லேன்" என்றுரைத்தான் தினகரன். அக்கணமே சுரர்கள் எல்லோரும் கற்புக்கணி கலத்தைக் கிட்டி வேண்ட, அம்மாது சிரோமணி "சூரியனுதயமாயின் நான் மாங்கல்யம் இழக்க வேண்டி வருமே" எனப் பதிலுரைத்ததும் தேவதைகள் மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபத்தை மாற்றி, பின்னர் நாளாயணி யிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்தனர். பின்னரே பொழுதும் விடிந்தது. உடனே தேவர்கள் மௌத்கல்யமுனிவரது பத்தினியின் கற்பின் திறத்திற்கு மெச்சி மனமார வாழ்த்திச் சென்றனர். பிறகு, மௌத்கல்யர் தன் மனைவியின் கற்பையும் அன்பையுங் கண்டுகளித்துத் தன் விகார வடிவத்தை மாற்றி அவளை யன்போடு கொண்டாடி "மின்னே! உன் கற்பினுக்கு அருந்ததியும் ஒவ்வாள், நீ என்பால் வேண்டும் வரம் யாது?" என்றதும், "நின்னையெம் மெக்காலத்தும் பிரியாதிருப்பதே எனக்குத் தாங்கள் அளிக்கும் வரம்" என்றனள். முனிவரும், அவ்வாறே யாகுக, என்று அருள் சுரந்தனர். பின்பு அவ்விருவரும் பூவும் மணமும் போலப் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்நாளாயணியே மறுபிறப்பில் பாண்டவர்து பத்தினியாய் விளங்கிய பாஞ்சாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்.

பரிமேலழகர் உரை:—கல்வி யுடையவனாகிய தந்தைக்கு, மகன் செய்யும் கைம்மாறாவது, தன் அறிவும் ஒழுக்கமுங் கண்டார் இவன் தந்தை இவனைப் பெறுவதற்கு என்ன தவஞ் செய்தான் கொல்லோ என்று சொல்லுஞ் சொல்லை நிகழ்த்துதல்.

குறிப்பு:—பிதா நம்மீது அன்பு கொண்டு அரும்பாடுபட்டு கல்வி கேள்விகளில் நம்மை மேம்பாடுடையவராகச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம் யாது? என்னையெனின்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைக்குச் செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டார் அனைவரும் "இத்தகைய பிள்ளையை யடைதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவஞ் செய்தனரோ" என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்தல் வேண்டும்.

உதாரணம் :—பூர்வம் சந்திரகுல மன்னர்கட்கெல்லாம் திலகம்போல விளங்கிவந்து தன் வன்மையால் இப்பாரதகண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மனுநீதி பிறழாது செங்கோல் செலுத்தி வந்தான் சந்தனு வென்பான். அவ் வேந்தன் சிறிது காலம் தேவகன்னியாம் கங்கையை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முன்னை வினையின் பயனால் அந்நங்கையைப் பிரிய நேர்ந்தது. ஆயினும் அம்மடந்தையிடமாக, தேவவிரதன் என்னு மோர் ஆண் மகவை யடைந்தான். அம்மதலை, மழுப்படையைத் தரித்த காரணத்தால் பரசுராமனென்னப் பெயர்பெற்ற பரமனையடைந்து படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானினும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றான். அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்சியில் அரசர்க்குரிய அறிவு, ஆண்மை, மெய்வலி, தீரம், வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன் மைந்தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான் சந்தனுவும். பகைவர்களும் வந்து வணங்கி வலுவில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும் வண்ணம் அத்துணைப் பெருமிதத்துடன் தானும் தன் மகனுமாக வாழ்ந்துவரும் நன்னாளில் ஒருநாள் மன்னவன் தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டி வேட்டையினிமித்தம் காடு சென்றான். அக்கானகத்து அலைந்து திரியும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குவித்த களைப்பினால் நீர்வேட்கைகொண்டு காளிந்தி நதிக்கரை சென்று நீர் பருகி, அவ்வாற்றின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத்தில் சிறிதுநேரம் அயர்ந்திருந்தான் சந்தனு. அக்காலை

மிகுநத பரிமள மொனறு ஒலலெனபபரபப, பார்த்திப
னும "இதுகாறும நாம இததகைய அரிய சுநதததை
அனுபவிததோமிலலை தெய்வததனமைப பொருநதிய வா
சனை போலுமிது. இது எவவிட மிருநது வருவ தென
பதை யறிய, ஆவலபூணடு அநநாறறந கமழுநதிசையே
நோககிச செலலாநிறக, ஒரு பெணமணியைக கணடனன.
கணடதும அககாரிகையினமீது காதலகூாநது. "பெண
ணே! யாா நீ? உன பெறறோா யாவா?" என்றனன
மையலபூதத மனனவன நாணமெனனும பேரணியைக
கொணட அப பெணபால உடனே தலை சாய்ததது "வேநத
கேள! இததுறையில வருவோரைப படகிலேறறி அககரை
சோககும தொழில பூணடான என தநதை" எனப பணி
வுடன புகனறனள அசசமயம படவோடடியும இறை
வன பகக மணுகி அடிமலா பணிநது நினறுன இனி அா
சன தன உளளககருததைத தோபபாகனுககுணாதத,
அபபாகனும பாாதவா பதியைக கிடடி "அவனியாளும
வேநதன நின மகளை மணமபுரிய விருமபினன இது நின
பெருநதவமோ! உன குலததோா புரிநத தவமோ; அன
றேல நின புதலவிசெய தவமோ? அறியேன," என்று
ரைததவளவில, அபபடவோடடி "ஐய! பூருவின மரபிற்
பிறநத கோமகன, தாழகுலததில உறபவிதத என மகளை
மனைவியாக இசசிததல மேருவையும அணுவையும நிருக
குமா றொககும; என குமாரியின பாககியமே பாககியம,
ஆயினும நம பாாததிபனுககுப பகிரதியிடமாகத தோன
றியதேவவிரதனுளன அவவாசினளு சிஙகததிறகே அா
சுரிமை யுரிததாகும; என மகள பயககும பிளளை யாது
பேறு பெறககூடும எனபதே என யோசனை" எனப பதி
லளிததான.

இக்காலத்தில் பெற்றோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்குப் புருஷன் என்று ஒருவனை கிடைத்தாற் போதுமெனக் கருதி, வரன் குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக் கிஞ்சித்தும் யோசியாதும், தம் மகளின் கதியையும் அவளுக்குத் தோன்றும் மனோதாபத்தை விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தியாமலும், பெண்ணிருக்கப் பெண்கொடுத்துப் பின்னர் அதனிற் பிறக்கும் குழந்தைகள் 'ஐயோ! நந்தாய் தந்தையர் படுகுழியில் தள்ளுவது போல நம்மை இப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கினரே" என்று வருந்தும் படி செய்கின்றனரே,! அந்தோ பெரிதும் பாவம்! இது பற்றியன்றோ, தன் கஷ்டம் சகித்தாலும் பெண் கஷ்டம் கண்டு சகிக்க முடியாது எனலும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

பிறகு, படவு செலுத்துவோன் கூறிய மொழி மார்பிடையே வேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம்பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தாலெனச் சந்தனுவின் செவியிற் புகுதலும் ஒன்றுந் தோன்றாது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி நாட்டைந்தான் நரேந்திரன். கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுக்கு நாள் மனோவியாதியால் சந்தனுவுக்கு உண்டாகும் மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுற்ற தேவவிரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அடுத்தடுத்துத் தன் பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவும் மொழியாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில் சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற்புறத்தரசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனை நோக்கி "நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பகீரதியல்லள், நின்மகளே எனதன்னை இன்றுமுதல், என்

தாயாம் நின் குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே எனது தம்பியா என்னத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல் சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும் என் தம்பியா ஞாலம்! இனி நீ நாடுவதென? இந்நிமிஷமே நின்மகளை நிருபனுக்கு மணவினை நேர்வாய" எனறியம்பி "இதோ இங்கு நிற்கும் மாந்தர் பலரும் தேவரனைவரும் நான் இதுபொழுது ஏற்கும் விரதத்தினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், என்னுயிர் எனதுடலைவிட்டு நீங்குமளவும் நான் மணவினையை இச்சியேன். அதுவுமன்றி இவ்வுலக வின்பத்தை இன்று முதல் வெறுத்தேன். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! புத்திரப்பேறில்லாதார் நரக மெய்துவர் என மூதோர் சொல்லும் மொழி என்னிடம் பொய்த்துப் போகும். ஏனெனில் யான் எந்தை பொருட்டு இவ்விரதம் மேற்கொண்டேனாதலின். நான் நரகத்திற்சென்று சேர்வேனென்பதற்கு ஈஷத்தேனும் ஐயமில்லை." என்றின்னதுஞ் சொன்னான். யாவரும் செய்தற்கரிய சபதத்தைக் கூறிய தேவவிரதனை மனிதர் புகழ்ந்தேத்தினது ஒருபுற மிருக்க, தவமுனிவரும் தேவரும் மற்றுமுள்ளோரும் உவகையுடன் ஆசிகூறிப் பூமழை பொழிந்தனரென்றால் அவன் பூண்ட விரதத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்ல நம்மாலாகுமோ? இக்காரணம் பற்றி அன்று பீஷ்மன் என்ற பெரும் பெயரும் பெற்றான். பின்னர் தெய்வீக மணங்கமழ்ந்த காரணத்தால் பரிமள கந்தியென நாமஞ்சூடிய கன்னியை, அவள் பிதாவுடன் பலர் சூழ அழைத்துச் சென்று தன் தாதையின் பக்கலில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நின்றான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்தனுவுக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. ஆதலின் தன்னருமைப் புதல்வனை பார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

ந்து உள்ள முருகி "மாண்புள்ள மைந்த! மக்கட்பேற்றின் பெரும் பேறு முண்டோ? புதல்வர் தந்தையர்க் குதவும் உதவியின் எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவினாய் நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உனக்கு நான் உதவினேனில்லை. என்றாலும் என் மனக்கோளை நன்கறிந்து அதன்படியே நடந்தாயாதலின் முட்டின்றி நீ சுவர்க்கபதவி பெறுவை. அதுவும் நீ எக்காலத்து வேண்டுமென விரும்புகின்றாயோ அக்காலத்தே சித்திக்கும் நீ அவ்வாறெண்ணும் வரையில் காலன் முனவரான் உன் ஆவியைக் கவர" என்றோர் ஒப்பற்ற வரமளித்தான் சந்தனு தன் மைந்தனுக்கு. பின்னர் படவோட்டி அரசகேசரியை நோக்கி "அரசே! என் மகள் கேவலம் வலைஞர் மாதென்கக்கருதேல் அவள் தேவகன்னிகை, இது சத்தியமே" என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்பூத்து அப்பரிமளகந்தியைப் பரிவுடன் மணந்து சுகித்திருந்தான் நாள் பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்கு, சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் எனக்குமரர் இருவர் தோன்றினர் அப்பால் விதியால் சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினன். உடனே கங்கையின் புதல்வனாகிய பீஷ்மன் தன் வாக்கு பொய்யகாவண்ணம் தன் தம்பியாக்கே முடிசூட்டினன். இனி காசிராஜன் தன் புதல்வியர் மூவர்க்கும் சுயம் வரம் என்று ஓலையனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியையும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னர் பலர் குருகுலக் கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தனனோ என்று ஐயமுற்றனர். எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல் தவறுவனோ? அக்காசிமன்னன் மகளாம் அம்பா, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

அவளை வெறுத்து மற்றைய இருவரையும் தன் மெய் வலியால் தன் தம்பிக்கு மணமுடித்து, தான் பிரமசரிய ஒழுக்கத்தினராகவே யிருந்தனர். கடைநாளில் பீஷ்மரது பேரப்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும் பகைத்துப் போர் செய்யும் பத்தாநாளில் பீஷ்மரது ஆகமெங்கும் அம்புபட்டு உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் தருமன் முதல் மன்னர் பலரும் திரண்டு வந்து, பீஷ்மரை யணுகி, அவரது பராக்கிரமங்களை மனமார வாழ்த்தி முடிவில் " தந்தை யின்பம் எய்தற் பொருட்டு பிரமச்சரிய தவமே இன்பமாகச் சிந்தை தெளிந்த ஞானச் செல்வா ! செஞ்சேவகனே ! முந்தை மரபுக்கெல்லாம் முதல்வா ! உன்னை யொப்பார் யாவருளர் இப்பிறவியினில், என்றழுது தொழுதவளவில் " மக்காள் ! அஞ்சல் ! தொல்லைவினையை யாரே விலக்குவார். தேவராலு மாகாது." என்று அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தி, அச்சமயம் தக்ஷிணாயண காலமாதலாலும், உத்தராயண புண்ணிய காலத்தில் இறப்பதுவே பெரும் பாக்கியமென நம்முன்னோர் மொழிந்திருத்தலினாலும் அவ்வுரையைக் கடைப்பிடித்து யோகத்தால் தன் உயிர் ஓடாவண்ணம் நிறுத்தி, சூரியன் வடபாலெய்து மளவும் உயிர்விடேன் என்றிருந்தனர். அவ்வாறே தக்ஷிணாயண புண்ணிய காலத்தில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதவி யடைந்தனர். பீஷ்மர் இத்தகைய மேன்மை பெற்றது தன் தந்தைக்குச் செய்த கைம்மாறின் பயனே யென்பதை நம் நேயர் நன்கறிவர்.

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பரிமேலழகர் உரை:—அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன் படாமையின் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் அவ்வாறன்றி யன்றித் தம் உடம்பானும் பிறர்க்கு உரியர்.

குறிப்பு:—தெய்வச் சிதம்பர தேவா! உன் சித்தம் திரும்பி விட்டால் பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர் வாழ்வும் புவியும் எங்கே? மெய்வைத்த செல்வம் எங்கே? மண்டலீகர் தம் மேடை எங்கே? கைவைத்த நாடகசாலை எங்கே? இது கண மயக்கே!—என்ற அமுதமொழிகளை அன்பிலாதார் அறியார். ஆதலினால், அவர்களிடத்து ஏரா ளமான பொருளிருப்பினும் அதனைப் பிறர்க்கீந்து பயன் மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தது போலிராது, எனது, எனது என்று தனத்தை இறுக்கி, எச்சிற் கையாலும் காகத்தை ஓட்ட மனம் பொறார் அதுவுமன்றி, "கைக்குணக்கிழங்கு, வாய்வேப்பங்காய்" என்றபடி இனிய சொல்தான் கூறுவரோ? கூறார். மனதிலாவது நற்சிந்தனை யுண்டோ? அதுவுமில்லை யாதலினால் தான், அன்பிலாதார் எவ்வித்தி லும் பிறர்க்குப் பயன்படார். அன்புள்ளவரோ வெனில், தங்களது செல்வத்தாலும் பிறர்க்கு உதவி புரிந்து அவசி யமாயின் தங்கள் உடல் உயிர் இரண்டையும் கொடுத் துப் பரம உபகாரிகளாய் விளங்குவர்.

உதாரணம்:—"நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ நிறைநெடு மங்கலநாணோ" எனப்புலவர்களால் புகழ்பெ ற்ற அயோத்திமா நகரின்கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமராஜனின் நற்றுறையாவும் நன்குணர்ந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன் மனு நீதிப்படி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருந்து பெறுபவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்கள் சுற்றை இனிதுபடியும் இம்மாநில முழுதும் அவனது தரும சக்கிரம் தடையின்றிச் செல்லா நிற்கும் முடிவாகச் சொல்லின் புலிப்போதத்தும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ண உலகனைத்தையும் ஆண்டுவந்தனன். ஒரு நாள் அவ்வரசன் தன் அந்தப்புரத்தின் பூங்காவொன்றில் தென்றலவாடிக உல்லாசமாய் உலாவியிருந்தான். அக்காலை மிகுந்த வேகத்துடன் பயமேறாதத உடலினதாயப் பறந்துவந்து குறுநடைப் புறவொன்று அம்மன்னவன் மடி மீதில் விழுந்தது. இறைவனே அப் புள்ளை யெடுத்துச் சேய்மையினின்றும் பறந்து வருவதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத் துடைத்துச் சற்றே களைப்பாறியிருக்கையில் பெரிய பருந்தொன்று அவனெதிரில் அந்தரத்தினின்றும் வந்து, தெளிவான மானிட வாக்கினால், "அரசர் ஏறே! இது காலை தங்கள் ஆதரணையிலிருக்கும் புறவை யான் வெகு தொலைவினின்றும் துரத்தி வருகிறேன். இத் தொழிலினால் நாள் மூன்றாகியும் யான் உணவு கொண்டேனில்லை ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின் மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறாரே யன்றி வேறு எவ்விதத்திலும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பலரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம் இந்த மணிப்புறவாம் எனது உணவினைத் தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மன்று. எவ்வகுப்பினரும் தத்தம க்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச செய்தல் முறையிலும் பிசகென்று தமது அழியாத நீதிநூல காட்டகத்தே வாழ்ந்து வரும் என்போன்ற அறபப பறவை கட்கும் இடித்துத் தெரிவிக்கின்றது. எவ்விதத்திலும அதனைமறந்து மாறாய நடக்கும் அறபச கொக்கினையும தமது ஆக்ஞாசக்கிரம் இது காறும தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்ட திலலை. ஆதலின விருந்தினனாகிய எனக்கு யான விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கப பிரார்த்திக்கி றேன" என்றுரைத்தது. இந்தவசனங்கள் ஒவ்வொன றும சொற்சுவையும பொருட்சுவையும பொலிந்து விளங கியதனால், மன்னவன மனம ஆநந்தத்தில அழுந்தியது. பின்பு அந்தப பருந்தை நோக்கி, "விருந்தாளியாகும நினது பசிப்பிணியைக் களையச்செய்தல இன்றியமையாப பெருங்கடனேயாம. நின துணவு மாமிசம என்பதும நான நனகறிவேன. இதுகாறும நீ எடுத்துரைத்த வசன த்தை உத்தேசிக்கின உன்னைப புன்பறவை யென்று மதித தல பொருந்தாது உயர்ந்த மனிதப பிறவி யென்றே உரைத்தல வேண்டும. ஆதலின் நான கூறப்போகும மாற றத்தினைக் கவனிப்பாய். உன்னால இச்சிக்கப்படும இப்ப றவை மிகவும சிறியதென்பது நான சொல்லாமலே அமை யும. ஒருகால உனக்கு இப்புள உணவாகக கிடைக்குமே னும, அதன இறைச்சி உன வேளைக்கன்றிச சிறிதும மிஞ சாது. இஃதொன்றை அருந்தியதனால உனது ஆயுளின அளவுகாறும பசி யுபத்திரவம நீங்கப்போகின்றது மிலலை. வழிநாள் உணவிற்கு மற்றொன்றைத் தேடியே தீரவேண டும. இப்புறவோ என்னை இது சமயம அடைக்கலமா கத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது. ஆதலின் என்னைத

தேடி யடைந்த இப்பறவையின் துயரத்தைத் தவிர்க்காது,
பகைவனாகிய உன்னிடம் சமயத்திற் காட்டிக்கொடுத்தல்
மாபாதக மென்பதை நீயே நன்கறிவை. எனினும் பசி
த்து வந்த உனக்கு உணவு நல்காது வாளா வனுப்புதல்
அதனினும் அநீதியாகும். எனவே நின்னால் விரும்பப்ப
டும் இப் புன்புறவின் மாமிசம் ஒன்றை யன்றி வேறெதை
விரும்பினும் இக்கணமே அன்புடன் அளிக்க உடன்படு
கிறேன். ஆகவே, என்னை மகிழ்விக்கு நிமித்தம் மற்றொ
ன்றைத் தெரிந்து வேண்டுவாய்" என்றான். எவ்வுயிரும்
காத்தளிக்கும் இராஜாதி ராஜன் உடனே அப்பருந்து
பார்த்திபனை நோக்கி "அண்ணால்! மன்னுயிர்மீது தம
க்கிருக்கும் பெருங்கருணையினை இதுகாறும் தாங்கள் புக
ன்றவசனமே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல உணர்த்தி
ற்று. அறஞ்செய்வாரைக் காத்தருளி, அல்லன செய்வாரை
அதப்படுத்தும் அழியாப் புகழ்கொண்ட தமது அறத்தி
றலாழி உருளும் எல்லைக்குள் வாழும் அற்பக் குடியாகிய
அடியேன் தமக்கு மாறு கூறும் ஆற்றலுடையே னவெத்
ப்படி? தமது நன்னீதியினை நோக்கியன்றோ ஞாலம்
யாவும் இனிதே வாழ்கின்றது. எனக்கு உணவளிக்க ஒரு
ப்படுவீர்களாயின் அடியேன் விரும்புவது அந்தப் புறவினது
எடையளவு தமது மதுர மாமிசந்தான். இதனையும் உத
வாது என்னை வறிதே யனுப்புதல் தரும வேலியானோர்க்கு
எத்துணையும் உரித்தன்று" என்று சற்றேனும் பயமில்
லாது பகன்றது. அப்பருந்தின் வசனம் நரேந்திரனுக்கு
அடங்கா வியப்பை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல்
லவும் வேண்டுமோ? என்றாலும், அரசன் சிறிது போழ்
தாவது காலந்தாழ்த்தனனோ? அன்று! அன்று! உடனே
பூபதி அங்ஙனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

வித்தான். பின்னர் அரைக்கணமும் தாழ்க்காது, அத்துலைக் கோலின் ஓர் தட்டில் புறவையிட்டு, மற்றைத்தட்டில் அதற்குச்சரியான மாமிசத்தினைத் தன் தொடையினின்றும் அறுத்து வைத்தனன். ஆயினும் அது புறவிற்குச்சரியான எடையிருக்க வில்லை. சிறிது குறைவா யிருந்தது. அதனால் மன்னர் மன்னன் கொஞ்சம் மாமிசம் மீண்டும் கொய்துவைத்தான். அப்பொழுதும் சரிப்பட்டதின்று. முடிவில் மன்னவன் மாமிசம் அத்தனையும் அறுத்துத் தட்டில் வைத்தாயிற்று. அக்காலையிலும் துலைக்கோல் சரியாயிருந்ததில்லை. இதனைக்கண்ட வரசன் "இது தேவர் சோதனை போலும்! உடலில் எலும்பு தவிர மற்றைய மாமிச மெல்லாம் அறுத்தறுத்து வைத்தும் தட்டு சரிப்பட்டதின்று. ஓர் க்ஷத்திரிய வரசன் கானகத்தே வாழும் அற்பப் புன்புறவை யொன்றுக்குச் செய்து கொடுத்த உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினன் என்றால் அதனினும் இழிவு என்ன விருக்கிறது?" என்றுன்னி, இறுதியில் தானே தட்டில் ஏறினன். அப்பொழுதே அந்தரத்தினின்றும் பலபலவெனப் பூமாரியும் பொன்மாரியும் பொழிந்தன. இந்திர ஜாலத் தியற்கை யொத்து எவரும் எதிர் பாரா வண்ணம் புறவும் பருந்தும் முறையே தென்றிசைத் தலைவனும் இந்திரனுமாய் உருமாறினர் இவரொழிந்த மற்றும் கடவுளர் அனைவரும் உடனே ஆங்கு வந்து குழுமினர்கள். பின்பு அரசனுக்கு வச்சிர உடலாகுமாறு வரமளித்தனர். அப்பொய் வேடம் புனைந்து வந்த இருதேவர்களும், மற்றைத் தேவர்களும் அரசனுக்கு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைந்தனர். அவ்வேந்தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவரசு புரிந்து வாழ்ந்து வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிர் பலரும் "பறவையாம் மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய சிபிச சக்கிரவர்த்தியன்றோ வரசன்?" என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும் அறிவர்.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குறள். இனைத்துணைத்து என்பதொன்றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேள்விப் பயன்

பரிமேலழகர் உரை:—விருந்தோம்பலாகிய வேள்வியின் பயன் இன்ன அளவிற்று என்பதோர் அளவுடைத்தன்று, அதற்கு அவ்விருந்தின் தகுதியளவே அளவு

குறிப்பு—வேள்விகள் ஐந்துள. அவையாவன:— வேதமோதுதல், ஓமம் வளர்த்தல், விருந்தோம்புதல், தருப்பணஞ் செய்தல், பலியீதல் எனவே, விருந்தோம்புதல் ஓர் வேள்வியாயிற்று. விருந்து புறந்தருவதனால் ஒருவர் அடையும் பயன் இவ்வளவு தான் என்று ஒரு அளவினையுடையதல்ல. "பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திர மறிந்து பெண் கொடு" என்னும் பழமொழிக் கேற்ப, சற்பாத்திரங்களையறிந்து அளிப்பின் வானைவிட மிகப்பெரிதாகும் அத்தருமத்தின் பயன். மேலும் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவு பயன் பலிக்கும் என்றொரு பொருளும் தொனிக்கின்றது.

உதாரணம்:—பொன்னாட்டினும் மேன்மைவாய்ந்த நம் பரதகண்டத்தின் நடுப்பாகத்தில் விந்தம் என்றொரு மலையுளது. அக்கிரியின் சாரலில் விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத் தழைத்த ஆலமரமொன்றில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு புறாக்கள் வாசஞ்செய்து வந்தன.

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினர் புகல்வது அத்தம்பதிகள் ஆசைப் பெருக்கினை நோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவ்விரு புறாக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புறா தன் பேடைக்கு இரைதேடுவதின் நிமித்தம் வெளிச்சென்றிருக்கையில், வில்லும், கோலும் அம்பும் கைதனிற்கொண்ட வேடுவனொருவன் அம்மரத்தடியை யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசினான். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புறா மிகுந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தினின்று மிறங்கிவந்து வலையிற் சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்து வலையிற்படுமெனப் பரமானந்தத்துடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்குங்கால் திடீரென வானில் மேகங்குவிந்து மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராதகன் வலையிலகப்பட்டுழலும் புறவைப் பைதனிலடைத்து மாரியின் மிகுதியால் அம்மாத்தடியில் ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி யிருந்தனன். "நன்மை செய்தார் நலம் பெறுவார், தீமை செய்தார் தீமை பற்றி நலிவார்" என்ற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன், ஆடையின்றி வாடையினால் மெலிந்து, கையுங்காலும் குளிரினால் நடுங்கி விறைத்து, அம்மரத்தடியிலேயே சோர்ந்துகிடக்க நேர்ந்தது. அச்சமயம் ஆகாரத்துடன் திரும்பி வந்த ஆண் புறா, தன் பேடையைக் காணாது பெரிதும் பிரலாபித்து இங்கு மங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் தன் நாயகியைக் காணாததால் பெருமூச்செறிந்து சிறிது நேரம் அசைவற்றிருந்தது. வேடன் கையிற் சிக்குண்டு ஏங்கியிருந்த பெண் புறா தன்னைக் குறித்து ஆண்புறா வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன நாயகனைக கூவியழைதது "என உயிரின் இருக்கையே! இதுபொழுது நானே வேடன் பைதனிலகப்பட்டேன. இனி எனனைபபறறித தாஙகள வருநதுவதனால் மெய்வருததம ஒன்றைத் தவிர வேறு பயன் கிட்டப போவதிலலை விதி வசததால நாமிருவரும பிரிய நேரதது. வினைபபயனை வெலவதறகு வேதமுதலாம எனைத தாய நூலகததும மாரககம கூறபபட்டிலது. ஆதலின இனி நடககவேண்டிய காரியததினை யோசிபபதே சாலச சிறநதது" எனலும, பழையதனம மீணடும கிடைககப பெறற வரைபபோல மனமகிழநது "பாதகனாகிய வேடன கையிலிருநது வெளிககிளமப ஏதோ யுகதி சொலலப போகினறது நமபிரியை" எனறு ஆவலுடன ஆணபுறு எதிர் பாரததிருககையில, அபபெடை தனபதியினை நோககி "என அனபே! இநநிமிஷமுதல எனனுறவைத தாங்கள் துறவெனறு கொளவதே தகுதியாகும ஏனெனில, யான இதுபொழுது வேடன பையிலிருநது உய்யுமவகை ஒனறு மறியேன. பிறகு, வேடனோ இககாலை மழை குளிர் காறறு இவைகளால மாயநதவனபோல ஓயநது கிடககினறான. மேலும பசியால மிகவும பரதவிதது வாடினன எனறே சொலலவேணடும. அதுவுமனறி, தன பசிப பிணியைப போககிககொளள நமமிலலமடைநது எனனையே அனனமாககககொணடு வலைவிரிதது அகபபடுததிக கொணடனன. ஆதலின நமமனைககு இவன விருநதாளியுமாயினன. இவனது பசிபபிணியைக களையாது நாம வாளாவிருததல படுநரகில வீழ்வதறகு ஏதுவாகும. அதிதியின ஆயாசததைபபோககி அனபுடன அனனமளிப பின் நாம நலல பதவியடைவோம, இதற கையமிலலை. இக்கணமே தாஙகள எஙகேனும சென்று தீக்கொணர்நது

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும். பின்னர் நாமே இவ்வேடுவன் எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையாவதே மேல். உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவு நூறிலுஞ் சாவு வருமாதலின், நாம் என்றைக்காயினும் ஓர்நாள் இறந்தே தீரவேண்டும். இளமையும் நில்லா, யாக்கையும் நில்லா, வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா, புத்தேள் உலகமும் புதல்வரும் தாரார், மிக்க அறமே விழுத்துணை ஆவது—என்பது முதுமொழியாதலின், அவரவர் செய்த நல்வினை தீவினை ஆகிய இரண்டுமே ஆவிக்குக் கூற்றுவன்கொண்டு குதித்தோடும்பொழுது உடன்வரும். இத்தகைய ஆன்றோர் அமுதமொழிகளைத் தாங்கள் அறியீரோ? நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே. ஆதலின் எதுவுமறியாத யான் எல்லா மறிந்துணர்ந்த தங்களுக்குக் கேவலம் பெண்புத்தியால் இத்துணை எடுத்துரைத்ததை மன்னித்து என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என் மிகுந்த பணிவுடன் பகன்றது. "அன்னைதயையும் அடியாள் பணியும் மலர்ப் பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறையும்—வன்னமுலை, வேசித்துயிலும் விறல் மந்திரி மதியும் பேசில் இவையுடையாள் பெண்" என்ற வெண்பாவிற்கோர் இலக்கணமாயிருந்த பெண்புறவின் போதனையால் மனந்தெளிந்த ஆண்புறா அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும் கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன் அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரக்கையை வீசித் தீமூட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைககபபண்ணியதும, ஆகாயததில அதிக விசையுடன் கிளமபி அநநெருபபிலேயே விழ்நது வேடுவனுக்கு இரை யாயது. அறபப பறவையின உதாரததையும் அறிவை யும கணடதி சயிததவேடன, ஓாபுறம புறு மரிததனைக குறிதது வருநதியும, மறறோா புறம பசிபபிணியினுல துனபமடைநதும, பசிவநதிடப பததும பறககுமாகையால பசியின கொடுமையால, வெநது கிடககும புறுவைததின்று பசி தணிநதான. நலலோா உணவு நாவினில் கிடைககப பெறறவுடன, அறிவு தலைபபட்டு "அநதோ! நான மனிதனுய்ப்பிறநதும பகுததறிவின்மையால விலஙகிறகுச் சமானமாயினேன. இபபுறமோ அறபப புனபறவையாய்த தோனறியும அறிவு நிரமபிய காரணததால எனனினும மேமபடடதாய் விட்டது என் பையிற கட்டுண்டு புலம் பித தவிககும தன பேடையின துயாததை ஒரு பொருட் டாக மதியாது பசியினுல பாதவிககும என உயிரைக்காப பாறறக கருதித தனனையே எனககு ஆகாரமாக வழஙகி உயிா துறநத புறவினும கடையனுயினேன யான" எனப் பெரிதும வருநதி, உடனே தனனிடம சிக்கியிருநத பெண் புறவை யெடுதது அதன இஷ்டபபடியே எஙகேயாவதுசெ னறு சேர்க என்றுவிடடு விட்டுட்டான. நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருநது தப்பிததுக கொண்டோம என்று மகிழ்நது தனனிருபபிடஞசெனறதோ பெண்புறு? இலலை! இலலை! ஆனுல "இலலறமே நல்லறமென இதுகாறும நாமும நமகணவனும கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலை நம பிராண நாதன பசியால நலிநது மெலிந்திருநத வேடுவ விருநதினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன. நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்ததாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருப்பின் நம்நாயகன் செய்த வண்ணமே நாமும் விருந்தாக நோக்கலே மேல் அல்லாமல், பதியங்கும் பாரியாள் இங்குமாக இருப்பது எள்ளளவும் பொருந்தாது படுநரகுதான் பிராப்தியாகும். கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமில்லையாதலின், ஏககாலத்துமே புருஷனண்டையி லேயே இருந்து வாழுவது கற்புடை மங்கையரின் ஒழுங் காகும். எனவே நாமும் கணவனடைந்த கதியை யடை வதே உத்தமம்" என்றுன்னி, உயரக்கிளம்பித் தனது கண் விழுந்திறந்த நெருப்பில் தானும் விழுந்து பிராணனை விட்டது. உடனே அந்தரத்தினின்றும் துந்துமி முழங் கவும் பொன்மாரி பொழியவும் அப்புறாக்களிரண்டும் திவ் வியதேகம் பெற்று, தெய்வீக விமானத்தில் தேவர்கள் போற்ற, சிவபெருமான் பாதார விந்தமாம் பரமபதஞ் சென்று சார்ந்தன. புறாக்களிரண்டும் தன்னை விருந்தா கப் பாவித்துத் தங்களையே ஆகாரமாக அளித்த பெரும் பேற்றால் யாவரும் எய்தற்கரிய பரமபத மடைந்ததைக் கண்ணாரக் கண்டு களித்த வேடன் "ஐயையோ? புத்திக் குறைவால் மாபாதகம் பண்ணி நரகடையலாயிற்றே என தலைவிதி! என் செய்வேன் தெய்வமே! இனியான் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன? பாவத்திற்கு அஞ்சாது கொலைத் தொழிலையே மேற்கொண்டு என் வயிறு வளர்த் தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலை யாதே! நல்லாரைக் கண்டாலும், அவர் குணங்களை நாவி னால் துதித்து நானிலத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சினாலும், அவ ரோடு இணங்கி அடிமைத் தொழில் புரிந்து வந்தாலும் நற்கதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்ற னர். அங்ஙனமிருக்க, அத்தகைய நல்லாரையே யான் என் பாழ்வயிற்றி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

கதி கிடடாதா" எனறுள்ள முருகி, நெஞசம் பதை தது,கொழுநதுவிட்டெரியும காட்டுத தீயிற்றனும் குளித் தனன தட்சணமே அவ்வேடுவனும உயா பதவி யடைந தான். இனி அகமும முகமும ஒருங்கு மலாநது, வநத விருநதினரை வைகலும ஓமபி உயர்பதமடைநத பகத சிகாமணிகளைக குறிதத பலகதைக ளிருபபினும, இப புன புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுததுக்காட்டிய காரணம எனனையெனின, கவிச சககரவாததி எனப பெயாபெறற கலவியிற பெரிய கமபா,

"பேடையைப பிடிததுத தனனைப
பிடிகக வநதடைநத பேதை
வேடனுக குதவிசெயது விறகிடை வேங்தி மூட்டிப
பாடுறு பசியை நோககித தனனுடல கொடுதத பைமபுள
வீடு பெறறுயாநத வாாததை
வேததினை விழுமிதனறே."

எனறு கூறியுளளா ராதலின எனக.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல
கனியிருபபக காயகவாந தறறு.

பரிமேலழகர் உரை —அறம பயககும இனிய சொறக ளும தனககு உளவாயிருக்க, அவறறைக கூறாது பாவம பயக்கும இனனாத சொறகளை ஒருவன கூறுதல, இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவறறை நுக ராது இன்னாத காய்களை நுகர்நததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும பிறர்கரும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறாது கடுஞ்சொல் சொல்வதானது அமுதத்தின் உருசி பொருந்திய பழங்களிருக்கக் காஞ்சிரங்காய் தின்னது போலாகும். நம் வாயினின்றும் வெளிவருஞ் சொற்கள் இன்சொல் கொடுஞ்சொல் என இருவகைப்படும். சகத்திலுள்ளார் கழுதை கத்துவதைக் கேட்டதும் அருவருப்படைகின்றனர். குயிலின் குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானந்திக்கின்றனர். ஏனெனில் அக்குரல்களின் கடுமை இனிமை இவைகளை நோக்கியே. நிற்க நாநயமிருப்பின் நாணயம் (தனம்) ஒருவரிடத்தில் நிலைத்திருக்கும் நாநயமில்லையேல் நாணயம் பறந்துவிடும் இதனையறியா மாந்தர் சிலர் தங்களை யடுத்து வந்த ஏழைகளுக்கு ஏதேனும் கொடுக்க இஷ்டமில்லையாயினும் இனிய சொல்லையேனும் வழங்கா திருக்கின்றனரே! தீவினை என்ற கம்பியலால் வாய் பூட்டிடப்பட்டார்போலும்! இனிய மொழியைத் தவிர்த்து வன்சொல் வழங்குவது கையிலே கரும்பிருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றோ!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிக்கரையில் திருமகளின் உறைவிடமாய் விளங்கிவந்த வச்சம் என்றொரு தேசம் உண்டு அந்நாட்டின் தலைநகர் புஷ்பபுரி அப்புஷ்பபுரியென்னும் பட்டினத்தில் உருத்திர சர்மா என்னும் ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர் அவர்களுள் மூத்த பத்தினி புத்திர னொருவனைப் பயந்து அப்பொழுதே காலஞ் சென்றனள். ஆதலின் அப் பச்சைப் பசுங் குழவியை இளையவளே போஷிக்க நேர்ந்தது. தங்கை பிள்ளையும் தன் பிள்ளையாமா என்பது பண்டைமொழியல்லவா? தன் வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸகளத்திரத்தின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப் பெண்களுக்கு மனம் பொருந்தாதென்பது வெளிப்படை. ஆதலின் அக்

குழநதைககுச சிறிதும நெய் கலப்பிலலாத அன்னத்தினை உண்பிதது வநதாள இளையாள நெய்யிலலாத உண்டி பாழ் என அமமை சொனன வசனம பொய்ககுமோ? ஆகவே, அததிககறற குழநதைககு நாளடைவில கண்டோர் அனை வரும அருவருககும வண்ணம வயிறு மாததிரம் முன வநது மறறைய அவயவம பலவும சுருஙகிச சிறுகத் தலைப பட்டன. ஐயோ! பாவம! இதனைக கண்ட அபபையன தநதையாம உருததிர சாமன ஒரு நாள தன் இலலக கிழத தியை நோககி "கொடியவளே, விதியின பயனால பிறநத பொழுதே தாயை யிழநத இககுழநதையினைக கண்டு மன மிரஙகிச செமமையாய அமுதூட்டி வளாககாது யாவரும பாாததுக கைகொட்டி நகைககும வணணம இததனை த தாழ்நத நிலைமையிற கொணாநது விட்டனை உனது மனம இருமபோ! கேவலம முதிாநத கறபாறையென்றே சொலலவேண்டும அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலை விதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உனனிடமே முத ன்முதல அறியலானேன" என்று சினநதான் சாகசம் பலவும கைவநத அவ்விளையாள் தன் மணாளனை நோககி "நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும வேறறுமையினறி என வயிறறுப்பிறநத மக்களினும பதின்மடஙகு மேன்மை யாகவே பாதுகாதது வருகினறேன். அவன உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முனனுககு வர விடாது மூலையிலொளிககச செய்கினறது போலும. அஃதிலலா விடின அவவுடலாவது ஏதேனும சுகமடைநததோ வெனின் அதுவுமில்லை தாயிலலாபபிள்ளை யென்று பெரிதும கரு ணைகூாநது நறபெயர் கிடைகக வேண்டு மென்று மிகு நத ஆசையுடன எத்தனை தான் வருநதிப் பாலும் அன் னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

பெய்த ஆகுதியென்னப் பயனற்றவாய்ப் போவது மல்லா மல், நன்றாய்ப் போஷிக்கவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன றினையும் எனக் களித்து விட்டது. இவன் என் வயிற்று தித்த மகவாயின் வளரினும் வளராவிடினும் என்னை ஒரு வரும் குறைகூற மாட்டார்களன்றோ? என் கைராசி நன்று நன்று! தோஷிக் கைபோலும். செய்தீவினை யிருக்க யான் என்னையே நொந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங் கள் கூறுவதிற் கோபங் கொள்வது மதியீனம்" என்று தான் கற்ற வித்தை அனைத்தையும் கணவனிடத்து நடித் துக் காட்டினள். பெண்கள் சாகசத்திற்கு முன் புருஷர்க ளது ஆண்மை சிறிதும் பலிக்காதென்பது வெளிப்படை யல்லவா? அதனால் அத்துணை விவரித்துச் சொல்லிவந்த தன் மனைவி குற்றமற்றவளாகவே யிருத்தல் வேண்டும். இதனை நாம் முன்பின் தீரயோசியாது அவள்மீது பழிசா ற்றி மனம் நோகப்பண்ணினமே என்று தனக்குத்தானே வருந்தினன் வேதியனும். பின்னர் நல்லுணவுகளை நன்றா ய்ப் பருகாதிருப்பது குமாரனுடம்பின் கூறு பாடென்றே எண்ணியிருந்தான் என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண டுமோ? பின்பு அப்பிள்ளைக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே விகஷ்டன் அதாவது பயனற்றவனாகிய பால விகஷ்டன் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவத்தைக் கண்டு சகியாது அக்குழந்தையைத் தொடுவதற்கே அருவருப்புக் கொண்டவனாயினன் பிதா. அந்தோ பரிதாபம்! மாநிலத்தில் தோன்றிய அக்கணமே அன்னையை யிழந்து பின்னர் மாற்றாந்தாயினால் நாவிற் கினிய நல்லுணவு கிடைக்கப்பெறாது தந்தையினாலும் கைவிடப்பட்ட அக் குழந்தையின் நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும் கரையும், மனமும் உருகுமன்றோ? அப்

பால் நாளடைவில் பாலவிநஷ்டனுக்குப பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிற்றன்னை சிறிய உணவளிக்காது எக் கணமும தொநதரவிறகும கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாகவி வருநதலை உபாயததிஞைல நீக்கிககொள்ளக் கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள தன தநதை வெளியிலிருநது விட்டிறகு வருமபொழுது "எநதாய் எனககுத தநதையா இருவா உளா" எனறு தனது மாற்றுநதாய் அறியக கூறிஞன். விதியையும மதியிஞல வெனறு விடலாம என்றிருநதலிஞல் புததியுளளாருககு எககாரியநதான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ எனபது முன்ஞேர் மொழி ஆதலின, உருததிரசாமன தன புதல்வனது வாய் மொழியைச செவியிலேறறதும தன் மனைவி பரபுருஷ சாஙகததிய யுடையவள என்று வெறுபபுற்று அனறு முதல மனைவியைத தீண்டாமலும எநநாளுமபோல் அவளுடன உரையாடாமலும ஒதுங்கியிருக்கத தலைபபட்டனனென்பது நாம சொலலாமலே அமையும இஙஙனம திஙகள சில கழிநததன மேல் ஒருநாள அவன் மனைவி தான யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருககையிலேயே மணுளன் தனமீது வெறுபபுறறுப பேசாதிருபபதறகுப் பாலவிநஷ்டன் தன் மீது ஏதேனும குறை சொல்லியிருக்கவேண்டுமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோளைத் தொட்டுப பாாததது போல தன குறறததை நினைதது வருநதினள. குறறமுளள நெஞ்சு குருகு றென்னும், குரும்பையுளளகாது குடுகுடென்னுமலலவா! ஆதலிஞல் உடனே அவ்வினையாள முததாளின் புதலவனைப பரிவுட னழைததது அவனுககு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருநதி நல்லாடையுடுததி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறததழுவி முததமாடி உசசி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொஞசிக் குலாவி "என கணணே ! நீ உன தநதையாரிட த்தில என மீது ஏதேனும குறைகள கூறினையோ ?" என்று அனபுடன வினவினுள அவவளவுதான் தாமதம. சாண் பிள்ளையாயினும் ஆண்பிள்ளையான அபபாலவிநஷ டன "இது தானு ? என்னைத தாழவு படுததபபடுதத இத னிலும பலகோடி மடஙகு உனககுக கேடுண்டாகக வழி தேடுவேன யான எனபதைக கணடிபபாய் அறிநது கொள உன மககளுககு மாததிரம நலலுணடி யளிககின றனை ? எனககோ வெனருல அதனில எட்டில ஒரு கூறு கிடைபபதும தாலபமே. குதிகாலில ஒட்டிய அழுக குபபோ லலலவா நினைததுவிடடாய் நீ என்னை. வினையிட் டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிடடவன் தினை யறுப பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருபபின இது பொழுது தெரிநதுகொள. உனககுத தெரிநத விததையை நீ காட்டினுல எனககுத தெரிநத விததையை யான காட டாது போவேனே" என்று கலலுககுக கல அணடக கொடுததது போல வார்ததை கூறினுன பையன எடுத தியமபிய மாறறததினைச செவியுறற இளையவள இடியு ண்ட நாகமபோல உடல நடுஙகி உளளம பதைததுத நறபு த்தி தலைப்பட்டவளாய்க் "குழநதாய் ! உன்னை இனறு முதல் எததுணை மேன்மையில இருததப்போகிறேன் என் பதை நீயே பார்ககபபோகிருய், இனி எககாலததும மறந தும உனககுத தினபஞசெய்யேன இது சததியம! சததி யம் ! ! நீ இபபோழ் தடைந்திருக்கும உடலிளைப்பினைமாத மொனறிறகெலலாம இருநத விடம தெரியாது ஓட்டிவிடு கிறேண. பேதைமை என்பது மாதாககு உடன் தோனறியத லலவா ? ஆதலின, அறியாப் பெண் புத்தியால் இது காறும் உன அன்னபானுதிகளைக் கவனிததேனில்லை. இது

மிகவும் தவறே! எனினும் இதுகாலை நீ என் மீது தயை கூர்ந்து மன்னித்தல் வேண்டும். அதுவு மன்றி, உனது தந்தையார் சினத்தைத் தணிக்கப் பெரிய மனது பண்ணு வாய். அபாயஞ் செய்தவர்க்கே அதனைப் போக்கு முபாய மும் தெரியும். மேலும், பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு மாதலின் இச் சமயம் நீ என்னைக் கைதூக்கி விடவேண் டும். ஏனெனில், கணவன் உயிருட னிருக்கும்பொழுதே புருஷனை யிழந்த பாபிபோலாயினேன் புத்தியீனத்தால்” என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கூத்தாடினாள். குளிர்ந்த அருளை யுடையவனே அந்தணனாதலின் விறப்பிடித்து நீர் கிழிய எய்த வடுப்போல் தன் சினமாறி “அன்னாய்! அஞ்சேல்! உனது இரக்கம் நிரம்பிய இனிய மொழியினைக் கேட்டதும் என்மனம் கனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருகா நின்றது” என்று பதிலுரைத்து மீண்டும், பட்டறிந்த சிற்றன்னையை விளித்து “அம்மனமாயின் இன்று என் தந்தையார் வெளி யிலிருந்து வரும்பொழுது உன் சேடியர்களைக்கொண்டு கண்ணாடியொன்றினை முகத்திற்கு நேராகக் காட்டச்செய். அதற்குமேல் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று கூறினன் பாலவிநஷ்டன். நாவின் நுனியில் நயமிருக்கின் பூமாதும் நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவர் எனின் இனிய சொல்லினால் கிட்டாத காரியம் யாதுளது! சந்திரனது குளி ர்ந்த கிரணங்களைக் கண்டு கடல்பொங்குகின்றதே யொழி யக்கதிரவனது வெம்மையைக் கண்டு பொங்குமோ? பொங் காது. கடுஞ்சொல் ஒருவனை யிடர்ப்படுத்தும் இன்சொல் லோ அவனை அவ்வாபத்தினின்று நீக்கும். பிறகு, முன்னா ளில் ஐயிருதலையையுடைய இராவணன் கைலயங் கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்து அம்பிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும் பின்னர் அவ்விராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால் உருத

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும் பேருளும் வழங்கினரென்றால் பாலவிநஷ்டனிடம் இன்சொல் இயம்பி இளையவள் நற்பேறு பெற்றது ஆச்சரிய மல்ல. இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலவிநஷ்டன் புகன்ற வண்ணமே சேடியர்களைக் கொண்டு செய்விக்க அக்காலை பாலவிநஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி "எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை" என்றான். அந்தணன் அதனைக் கேட்டதும் நல்லறிவு தலைக்கொண்டவனாய் "அம்மவோ! நாம் அறியாச் சிறுவன் வசனத்தை மெய்யென நம்பிக் குற்றஞ் சிறிதுமின்றிய மனைவியைக் காரணமின்றிப் பகைத்தனம்" என்று நொந்து அன்று தொடங்கித் தன்னில்லாளிடத்தில் என்றும்போல அன்பு பாராட்டத் தலைப்பட்டனன். இளையவளும் தான் முன்னர் பாலவிநஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிக்காதும் கடுஞ்சொல் கூறியும் வந்ததனால் அடைந்த வெட்கக் கேட்டினையும் பின்பு இன்சொலியம்பி இன்னல் போக்கி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நேர்ந்ததையும் பசுமரத்தாணிபோலப் பதியப்பெற்று இன்மொழியே இடுக்கண் கற்றுமென அதனையே கைப்பிடித்துச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனள்.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள்.
நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன்.

குறிப்பு:—ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலாகாது. மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோர் மற்றொருகால் தீமைகள் புரிந்தாராயினும் அவர் முன்னர் நமக்குச் செய்த உதவியை மதித்து அவர்செய்த தீமையை மறந்து அவரை யென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஔவையும் நன்றிமறவேல் என்று கூறினள்.

உதாரணம்:—காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் பூபார நிவர்த்தற் பொருட்டுக் கிருஷ்ணனென்னுந் திருநாமத்துட னவதரித்துத் தன் மருகர்களாம் பாண்டவர்பக்கல் அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் துரியோதனனிடம் தூதுநடந்தா ரென்பதை நம்மவ ரனைவரும் நன்கறிவர். அங்ஙனம் தூது சென்ற காலையில் துரியோதனன் "பாண்டு மைந்தர்க்கு எள்ளளவும் பூமி கொடேன், வேண்டுமேல் போர்புரிந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்" என்பதிலளித்ததும் அத்துரியோதனனுக்குத் துணையாக பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர், கர்னனென்னுங் காளை முதலிய வீரசிங்கங்களிருப்பதை யுன்னி, அவர்களிற் சிலரைப் பேதோபாயத்தால் வேறுபடுத்தி, முடிவில் கர்னனைத் தனியே யழைத்து "வள்ளலே! பாண்டவ ரைவரும் நின் தம்பியராவர்; பூர்வம் துர்வாஸ மஹரிஷியிட மிருந்து கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால் உங்களறுவரையும் குந்தி பயந்தனள். இம்மாநில அரசுரிமையைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆதலின் இச்சமயம் நீ நினது தம்பிமார்களைச் சார்தலே சாலச் சிறந்தது" என்றுரைத்தனர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. இதனைக்கேட்டதும் கொடையிற் சிறந்த கர்னன் தன் மாமனை நோக்கி, "தங்கள் வாய்மொழியால் என் பிறப்பின் உண்மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான் என் தம்பியர்

பககல சோவனேல இககாசினியி லுளளாா எனனை ஏசு வாரன்றே? உளள நாள உளளமட்டும உணபிதது வளாத தவனைக கைவிட்டு என தமபியா மீது காதலகொணடு அவரைசசாாநது வாழந தலைபபடின செயநநனறி கொனற மாபாதகததிறகு உளளாக வேணடுமெனபது திணணம" என மறுததது கிருஷணபகவான ஒனறு முறைகக வழியிலலாது குநதியைக 'கானன பால செல்' கென மொழிநதனா. மநதைககு மேயசசெனற பசு, மாலையில தன குழககனறின நினைவு வந்ததும விரைவாய வீடு வநது சோவதேபோல குநதி தேவியும தனமூதத புதலவனைப பாாககப் பாககியம பணணினேனென மகிழநது அதிசீககிரமே கர்ணனது மாளிகை யடைநதனள குநதியின வரவை வாயிறகாவலரால அறிநத கானனும விரைநது வநது அததேவியின பாதகமலஙகளில வீழநதிறைஞசி உளளே அழைததுசசெனறு பொனனுறசெயத பீடமொனறில இருககசசெயது "அனனையே! தாஙகள ஈஙகு வநதது என நறறவபபயனே! வநத காரண மெனனையோ" எனறு ஆவலுடன வினவினன. வினவியதும அமமாது "என கணமணியே! யான இளமைபபருவததில எனது தாய தந்தையருடன இனபமாய வாழநது வருகையில அஙகு வநத தூவாச முனிவருககுசசெயது வநத வநதனை வழிபாடுகளால அமமுனிவரிட மிருநது மைநதாகளைத தரவலல ஐநது மநதிரஙகள அறிநதுகொணடேன. அறியாப பிள்ளையாதலின அமமநதிரததின உணமையினை யறிய ஆவல் பூணடு முதன் மநதிரததை யுசசரிதத மாததிரததில் கதிரவனது பேரருளால உன்னைப பயந்தேன. அக்காலே யான் மஙகைப் பருவம வாய்ககாத நஙகையாயிருநதேனதலின அடுவஞசி அககணமே உனனை ஒரு பெட்டியி

லடசகிக கடலிடை விடுத்தேன மதியீனததால்" எனறு கணணீா சொரிநதனள. மாயனா தந்திர மிதுவென மதி தத கானன "தேவியே! தாங்கள எனனை ஈனறெடுதத தாயென றுரைததும அதனை நமபுவதற கிடமிலலை. ஏனென னில, என குலததினையும பெயரினையு மறியாது பலரும எனனை ஏளனஞ செயததனால வருநதியிருநதேனாதலின பணபபேய் கொணட பெணகள பலா தாம தாம தாயெ னறு விளமபித தனததை நணிமிசுபபெற யததனிததனர். அது கணடு யான தேவாகளை வேணட அவாகள எனமீது கருணைகூாநது மெயயான தாயைத தவிாதது மறறெவா உடபபினும அவாகள துனபுறுவா' எனறு கூறி ஓா பட டாடையை உதவினா. அஙஙனமே எனனை வநது சாாநத பல பெணகளை யான அவவாடையினால பரீடசிததது அவாகள அததுகிலினால என்புரு வாயினா. ஆதலின, இதுகாலை தாஙகள அவவாடையினை யுடுதது உபததிரவ மினறியிருபபின உஙகளை யான உணமைத தாயெனத தோதல கூடும" எனறதும அததுகிலினை வாஙகி 'மடி யில் கனமிருநதாலலலவா வழியிற பயமுண்டு.' அதுவே போல 'நான மெயயான அனனை யெனபதை நீ இததுகி லால அறிநதுகொள' எனறு அதனை யுடுதது ஒரு சிறி தும உபததிரவ மடையாது வீறறிருநதனள பாணடுவின மனைவி! அககணமே கானன தன அனனையின அடியிணை களில வீழநது ஆனநத பாஷபததுடன உடல புளகாங கிதமா யிருககையில குநதிமாதேவி தன மைநதனை ஆத ரததுடன இருகையாலும வாரியெடுதது மாாபோட ணைதது முததமிடடு "அந்தோ பாவியேன உனனைப் பரி வுடன வளாததெடுககப பாககியம செயதிலனே!" என்று வாய்விட்டலறி மீணடும தன புததிர ரததினததைநோககி

“மதலாய! உன இளைஞா ஐவரும நினது மலரடியினை அனபுடன் வணஙகி உரிமையுடன மனமொதது ஏவல் புரியவும பூவுலகததிலுளள பாாததிப ரனைவரும வநது வணஙகவும உனது வீரமும செலவமும விளஙகவும பார னைததையும ஒரு குடைககீழ் ஆண்டு குரு குலததரசாக ளுக் கெலலாம அரசனாய் வாழ வருவாய்! என கண்ணே! மாணிககமே!” எனறு மிகவும இரஙகி வேணடினள அக காலை கர்னன “அனனாய்! இனறுன என அறியா எனனை அனைவரும தோபபாகன் மகனென ஏசிபபேசியும அதை யொரு பொருட்டாக மதியாது அனறே எனககு முடிக விததது மனனா பலரும வநதிறைஞச அரசுதநது என னுடனுணடு உரிய தமபியரும சுறறததாரும எனனடி வணஙகத தோறறமும ஏறறமும அளிதகான துரியோ தனன. மேலும அததுரியோதனன ஒருநாள வேட் டையி னிமிததம கானகஞ் செனறிருந்த காலையில யானும அவன மனைவியான பானுமதியும ஏகாநதமான இடததில சூதாடிக கொணடிருககக, அமமனனன தூரததில வரு வதை யறிநத பானுமதி சடிதியில எழுநது செலல, அவன வருகையை யுணராதயான ஆடடததின நடுவே எழுநது செலவது தகாதெனற அவள மடியினைபபறறி யிழுகக, அவ ளது மேகலாபரணம அறுநது மணிகளெலலாம சிநதிக கிட க்கையில துரியோதனன வநது “காறு என்னசெய்தாய” என்றும கேளாது எனனை ஆாவமுடன நோக்கி “அண்ணு! நான இமமணிகளைப பொறுக்கவோ அலலது கோககவோ? யாதுகட்டளை யிடுகினறீா” என்று அகம மலர்நது நகை யரும்பி நினற இராச ராஜனுககும பாண்டவர்க்கும போரெனறறிநதும அவனுககாகப போா முனையிறசெனறு உயிா கொடுககாது பஞசவாகளைச சேர்நதுவாழின என

ஆண்மையும வீரதீரமும, உதாரததுவமும என்ன பயனு டைததது? அன்றியும நான அவனுககு இதுவரை யாதொரு உதவியும செய்யாதிருகக அவன அளவிலலாத உதவியினை வலுவில செய்தானனறோ? ஒருவன் நமக குத தினையளவு நனமை புரியின அதனை யாம பனையளவாகத தாகவல்லவோ கொள்ளல கடனாகும. எனவே அம்மன் னா மனனன பனையளவாகது உதவிபுரிநதிருக்க, அதனை மறநது உன புததிரா பககலசெனறு சேரவது அழகோ! ஆண்மையோ! அலலது அறநதானாகுமோ? இனியும கேள ஆவின மடியினை யறுதத மாபாவிகடகும, மகளி ரது கருவினைசசிதைதத கொடியோர்க்கும, பாாபபனாக குக கொடுமை புரிநத பாதகாககும ஒருவிதமான பிராயச சிததம இருபபினும, செய்நநனறி கொனற ஒருவனுககு உயவு ஒருநாளும இலலை எனவே இததகைய கொடிய பாதகததிறகு நான் உளளாவது தஙகளுககுச சமமத மாகுமோ? சமமதயாகாதாகலின, பிறைச சந்திரன வள ருஙகால அதனிடமிருககும குறுமுயலதானும உடன் வளாநது அபபிறை தேயததானும தேய்வதேபோல, எனனை இதுகாறும வளாதது வநத துரியோதனன் வைப வங்களுடன் வாழநதுவநத காலையில அவனிட மிருநதது போலவே, அவனுககு ஆபதது வநத காலததிலும அவ னுடனிருநது வேணடிய உபகாரததை மனமாரச் செய்வி னன்றோ என் பெயரும புகழும நிலைததிருககும. ஆதலி னால் அன்னையே எனனை நரகிற் செனறு சாரும வண்ணம செய்யாதீர். இதனைத் தவிர்தது தாங்கள எதை விரும்பி னும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிச சயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினைநதது, நீர் இஙகுவநத காரணமென" என மிகவும் பணிவுடன

புகன்றான். இதனைக்கேட்ட குந்தியோ அன்று தன் மகனைப் பேழையில் விட்டத்தைவிடப் பன்மடங்கு வருந்தி வாய்குளறி நொந்தழுதாள். உடனே மகனும் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்து இனிவருந்திப் பயனென்ன? என்று தேற்றியதும் "மைந்த! பார்த்தன் நின்னுடன் போர்புரியின் உன்னிடமிருக்கும் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறையேயன்றி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மற்றும் அர்ச்சுனனொழிந்த மற்றைத் தம்பியரோடு மலையாதிருத்தல் வேண்டும்" என்று ஒப்பற்ற இரண்டு வரம் பெற்றாள் குந்தி. பின்னர் கர்ணன் தன் அன்னையை நோக்கி "தாங்கள் என்னிடமிருந்து இரண்டுவரம் பெற்றீர்கள். அதுவே போல் தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தல் கடமை. ஒன்று, தனஞ்சயனுடன் நான் போர்செய்து அவன் கையால் மாளவேனேல் அக்காலை எவருமறிய என்னைத் தங்கள் மைந்தனென உரைத்து எனக்குரிய ஈமக் கடன்களை என் தம்பியரால் நிறைவேற்றல். மற்றொன்று பாரதப்போர் முடியுமளவும் நான் தங்கள் புதல்வன் என்பதைப் பாண்டவருக்கு அறிவியாதிருத்தல்" என்றதும், குந்திதேவி அங்ஙனேயாக என்றியம்பி மூத்த புதல்வனைக் குறித்து வன்துயர் மேன்மேல் வளர அழுதழுது தன் மதலையைத் தழுவிச் சென்றனள். பின்பு கடை நாளில் கர்ணன் "தருமன் மகன் முதலான அரியகாதல் தம்பியரோடு எதிர் மலைந்து தறுகண் ஆண்மைச் செருவில் எனது உயிரனைய தோழற்காகச் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன்" என மிகவும் அகமலர்ந்தான்.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள். சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்
தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி

பரிமேலழகர் உரை —முன்னே தான் சமனாய் நின்று பின் தன் கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குந் துலாம்போல, இலக்கணங்களான் அமைந்து ஒரு பக்கத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்.

குறிப்பு:—தராசு முன் தான் சமனாகவிருந்து பின்னும் தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட பாரத்தைச் சரியாக அளவு செய்வதுபோல, வாதி பிரதிவாதிகள் ஆகிய இருவரது ஆக்ஷேப சமாதானங்களை ஆழ்ந்தறிந்து நியாயத்தை நன்குணர்ந்து வெளிப்படுத்தி, ஒரு திறத்தாரிடம் சார்பாயிருந்து நீதிதவறாதிருத்தல், அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்க்கு அழகாகும். இதன் உண்மையையும் தவறின் அதன் கெடுதியையும் வற்புறுத்தும் பொருட்டு அதிவீர ராம பாண்டியரும் தாமியற்றிய வெற்றி வேற்கையில்,

“ இருவர் தம் சொல்லையும் எழுதரங்கேட்டே
இருவரும் பொருந்த உரையாராயின்
மனுநெறி முறையின் வழக்கிழந்தவர்தாம்
மனமுற மறுகி நின்றழுத கண்ணீர்
முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
வழி வழியீர் வதோர் வாளாகுமே ”

என்று கூறியுள்ளார். இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும் உணரா மாந்தர் சிலர் நியாயம் கூறப்புகுவதாக நடித்துப் பட்சபாதப்படுவது பேதைமையினும் பேதைமையன்றோ?

உதாரணம் :—இக்காசினியில் பூதவுடம்பழிந்தும் புகழுடம்புடன் விளங்கி யிருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள் முன்னாளில், மயனென்னும் அசுரதச்சனால் கட்டி முடிக்

கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்த மாளிகையில் இனிதே காலங்கழிந்து வருநாளில் ஒருநாள் நாரதமுனிவரது தூண்டுதலினால் இராஜசூயமெனனும் அரிய பெரிய வேள்வி யொன்று இயற்றத்தலைப்பட்டனர். அந்த யாகத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற ஏராளமான பொருள் வேண்டியிருந்ததனால் வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன் அர்ச்சுனன் முதலியோர் நாற்றிசைகளிலும் தண்டெடுத்துச் சென்று பலதேசத்து மன்னர்களிடமிருந்து அளவற்ற தனத்தைக் கொணர்ந்து சேர்த்தனர். இந்நில வுலகத்தில் நிலைபெற்ற தருமம், அர்த்தம், காமம் என்ற மூன்றனுள் நடுவே யுள்ளதாகிய அர்த்தம் (தனம்) இருப்பின் எக்காரியந்தான் கைகூடாது? ஆதலின் பஞ்சபாண்டவர்கள் பணத்தின் உதவியைக்கொண்டு யாகத்தைக் குறைவற நடத்தத்தொடங்கினர். யாகம் தொடங்கி முடியும் நாள்வரையில் ஒவ்வொரு தினமும் விப்பிரசிரேஷ்டர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர் முதலிய பலர்க்கும் அன்னமிடுவது இக்காலத்திலும் நியதியாக நடந்து வருகின்றதென்பது வெளிப்படை. மேலும் இராஜாதிராஜனாகிய தருமபுத்திரன் யாகமியற்றுங்காலையில் ஒவ்வோர் தினத்திலும் இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் போஜன மளிக்கவேண்டுமன்றோ? ஒவ்வொரு வேளையிலும் குறைந்தது நாலைந்து பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும். ஒரு பந்தி ஜனங்கள் அன்னமருந்தி எழுந்ததும் அதேயிடத்தைச் சுத்தம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரிமாற வேண்டிவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியர்கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து அன்னம் புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால் இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தருமபுத்தி

பா ஆலோசிக்கையில பாண்டவாகளுககு உதவிபுரிவ தையே விரதமாகக கொண்ட கணணபிரான "மைத்துன! ஸபத சமுத்திரஙகளுககு அபபால தீவு ஒனறுளது அவ்விடம புருஷாமிருகம (மனிதமுகமும மிருகவுடலும் பொருநதிய பிராணி) வாசம பணணுகிறது. அதைப போனற பரிசுததமான பிராணி வேறெதுவுமிலலை எனெனில அதன காறறுவாடை பட்ட இடமனைததும மிகுநத பரிசுததமான பூமியாகிவிடும. ஆதலின அமமிருகததைத தருவிததல வேணடும" எனறனா. அசாததியமான காரியஙகளனைததையும முடிக்கவலல ஆறறல வாயநத வீமசேனனை யழைத்து "மைநத! எழுகடலுககும அபபால ஒரு தீவில புருஷாமிருகம இருககினறது. அமமிருகம மிகக பலமுளளது. அமமிருகம வநத பினனரே நாம யாக காரியம தொடஙகவேண்டும அனனசாலையில் அம்மிருகததின காறறு வாடை வீசிய மாததிரததில அசசாலை பரிசுததமாகும. ஆதலின இபபொழுதே நீ சென்று அதை யிஙகு அழைததுவரப புறபபடவேண்டும. அமமிருகததின விருததாநதம ஒரு சிறிது உனககுச சொல்கிறேன கேள. நீ அமமிருகததைக கண்டதும 'நீ வநதால தான எஙகளது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேணடிக்கொள. அதுவும உடனே சமமதி செய்யு மென்பதறகுத தடையிலலை ஆயினும அது உன்னை ஓா உறுதி கேட்கும அஃதெனனையெனின் 'நீ எனககுமுன் சில காததூரததிற கபபாலேயே முன சென்று கொணடிருததல வேண்டும அவவாறு எனனுல குறிககபபட்ட காததூரததிற கபபாலேயே நீ செலலாது போனுல் நீ எனககு இரையாக மனமிசையவேண்டும' என்பதே. அமமிருகததினுல குறிககபபட்டகாத தூரத்திற் கபபா

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போய்விடும். அங்ஙனமா யின் நீ அப்பிராணிக்கு உணவாகாதிருக்க ஒரு வழியுண்டு. என்னவென்றால் அம்மிருகம் மிகுந்த சிவபக்தியுள்ளது. வரும் வழியில் கோயில்கள் காணப்படுமேல் அக்கோயிலை மூன்று முறை வலம் வந்து ஈசனுக்குப் பூஜை புரிந்தபின்பு உன்னைத் தொடர ஆரம்பிக்கும். அது பூஜை புரியும் நேரத்திற்குள் நீ வெகு தூரம் வந்து விடலாம். நான் சொல்லும் மந்திரத்தை, அம்மிருகம் உன்னைக் கிட்டிய பொழுது உச்சரி. உடனே ஒரு சிவாலயமும் அதனைச்சுற்றி நந்தவனமும் தடாகமும் காணப்படும். அம்மந்திரத்தின் உதவியால் நீ அம்மிருகத்தின் நிபந்தனைக்குத் தவறி உயிரிழக்காது சுகமே திரும்பி வரலாம். என்றாலும் நீ அம்மிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு பட்டினம் வந்து சேருமவரையில் மூன்று முறைதான் உச்சரிக்கலாம். நான்காவது முறை உச்சரித்தாலும் அதன் பயன் சித்திக்காது. ஆதலினால் மூன்றாவது முறை மந்திரத்தை உச்சரிப்பதற்குள் இராஜ்ஜியம் வந்து சேரும்படி அத்துணை கடுகி வழி நடந்து வருதல் அவசியம்” என்று அச்சிவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தார் கிருஷ்ண மூர்த்தி. உடனே பீமசேனனும் தன்னாலியன்ற அளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷாமிருகத்தைக் கிட்டி, தான் வந்த காரியத்தை அதனிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி “வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னுடன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உளது. அதாவது நீ எனக்கு முன் நாற்காத தூரத்திக்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன். அங்ஙனம் வருங் காலையில் நீ என் எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறார உண்பேன என்பதறகு எள்ளளவும ஐய மிலலை!! என்றது.

வாயுமைந்தனும அங்ஙனந்தனைககுடடபட்டு, தனதந்தையை மனத்தில தியானித்துககொண்டு காறறிலும கடுகி நடந்துவந்தான. புலிககுப்பிறந்தது பூனையாயப்போகாது என்ற பழமொழி உண்மையாயினும அம்மிருகம நடந்து வரும இடத்தினின்று நாறகாத தூரத்திறகப்பால நடந்து வர பீமனால ஆகவிலலை. மிருகமோ அவனைக கிட்டிவிட்டது. உடனே கிருஷ்ணபகவான கறறுககொடுத்த மந்திரத்தை யுச்சரித்தான. மந்திரங்களின் மகிமை ஒருகாலும் பொயககாதாகலின அககணமே வாவியுடன சூழந்த நந்தவனத்துடன சிவாலயம தோனறியது. அதனைககண்ட புருஷாமிருகம மிகுந்த பக்தி விசுவாசத்துடன தடாகத்திலிறஙகி நீராடி நந்தவனத்திலிருந்த பூககளைககொயது சிவபிரானைத்துதிதது வணஙகி ஆடிபபாடியது. இதறகுள் பீமன பிழைத்தேன பிழைத்தேன என நெடுந்தூரம் ஓடி வந்தான. இம்மாதிரி புருஷாமிருகம தனனை நெருஙகுமிடஙகளில மந்திரஙகளை யுச்சரிதது அஙகஙகுத்தோனறிய சிவாலயததில தரிசனஞசெயது பினனரே புருஷாமிருகம் வழிநடககுத்த தலைபபடடது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜஜியததிறகு அதிக சொறபதூரத்தில மிருகததின எலலையில ஒருகாலும தன எலலையில ஒருகாலுமாக நடககுஞ சமயதது அபபுருஷாமிருகம பீமனைப்பறறி "அபபனே! நீ என எலலையில அகபபட்டுககொணடாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக போவதைததவிர உனக்கு வேறு வழியிலலை" என்றது. பீமனோ "இதென்ன விந்தை? என் எல்லையில்தானே நானிருககின்றேன். எல்லை தபபிப்பிடித்தால நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி" என்றான். இவ

விதம புருஷாமிருகமும பீமனும நெடுநேரம் வாதாடி யாதொரு தீர்மானததிறகும் வராமல கடைசியில தரும புததிரரிடஞசென்று தஙகள வழககைச் சொல்லிக்கொண்டனா. தருமததின வேலியெனப் புகழ்பெறற தருமராஜன இருவாவாய மொழியையுஙகேட்டு பீமனைப்பாாதது 'தமபி' மிருகததின எலலையைததாணடி உன ஒருபாதி யுடலே யிருநதது ஆதலின அபபாதியுடலே உனதாகும. மற்றையபாதி மிருகததின எல்லையிலிருநததனால் அபபஙகு மிருகததிற்கு உரிததாகும, எனறுசொலலி மிருகத்தினை நோககி "உன எலலையில பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருநதது அதனை நீ தட்டினறி யுணணலாம" எனறனா. தருமபுததிரரது நடுவு நிலைமையைககணட சபையோரனைவரும அவரை வியநது புகழநதனா மிருகமும அரசன தனதமபியென கிஞசிததும அவன மீதிரஙகி நடுவு நிலைமை தவறாது கூறிய வாய்மொழியைககேட்டு "அரசே! தங்கள தமபியின உடலததினன எனககு இஷடமிலலையெனினும தஙகளது படசபாத மின்மையைப பலாககும அறிவிகக எண்ணினே யனறி வேறிலலை" எனபபுகன்று பீமனது உடலததின்று தொழிநதது, பினனா தருமபுததிரா தான எடுதத யாகததை நன்கு நிறைவேற்றிச சுகமே வாழநது வநதார்.

இககாலததிற சிலா ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெறறு அதன பொருட்டுத தஙகளது மனசசாடசிககு விரோதமாய்த தாஙகள் கண்ணாரக் கண்ட நியாயததையுஞ சொலலாது நடுவு நிலைமை தவறி பொய்க்கரி புகல முன் வருகினறனர். அது பேதமையினும பேதமையன்றோ? அததகையோர் பின்வ்ரும பாடலக்கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம் பூண்ட மணிமார்பா! அயோத்திக்கரசே! அண்ணாகேள்
ஈரமிருக்க மரமிருக்க இலைகளுதிர்ந்த வாறேது?
வாரங்கொண்டு வழக்குரைத்துமன்றமேல் நின்று வலிபேசி
ஓரஞ்சொன்ன குடியதுபோல் உதிர்ந்து கிடக்கும் தம்பியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருக்குறள்
யாகாவா ராயினும் நாகாக்க, காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு

பரிமேலழகர் உரை.—தம்மால் காக்கப்படுவன எல்லாவற்றையும் காக்கமாட்டாராயினும் நா ஒன்றனையும் காக்க; அதனைக் காவாராயின் சொற்குற்றத்தின்கண் பட்டுத் தாமே துன்புறுவர்.

குறிப்பு:—மாந்தரனைவரும் தங்களது ஐம்பொறிகளையும் மனத்தையும் அடக்கியாள்வது அவசியம். அவ்வாறு அவைகள் எல்லாவற்றையும் அடக்கச் சக்தியில்லாது போவாரேயாயினும் நாவை மட்டுமாவது அடக்கித் தீய சொற்கள் நாவினின்றும் வெளிப்படாதிருக்க முயல்வது இன்றியமையாத காரியம். அங்ஙனம் நாவடக்கமில்லாது வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்வார்களேயானால் மிகவும் வருந்தநேரிடும்.

உதாரணம்:—பூமகளும் நாமகளும் பொலிந்து வாழ்ந்த சோழநாட்டினகண் ஆறைநகரில் ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான் வாழ்ந்துவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்துணைத்து என்று சொல்லப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்துணை வாழ்வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லத்திருந்த பிரபுக்களில் முதன்மையாக அவன் எண்ணப்பட்டு வந்தானாதலின் மூவேந்தர்களும் அவன் பதவிக்குரித்தான கௌரவமளித்தே வந்தனர். ஓர்நாள் அம்மன்னர் மூவரும் ஏசப்பவாணன் முதலியாரைக் காணவந்த சமயத்து அவன் கழனிக்குச் சென்றிருந்தனன். இதனையறியாத வேந்தர், முதலியார் மாளிகையில் உளரோ என்று விசாரிக்க அவ்வேசப்பனது மனைவி "முதலியார் கழனி காணப்போயினர்" என்றனள். அதுகேட்ட வேந்தர் முதலியார் முடி நடப்போயினரோ என்று ஏளனமாகப் பொருள்படும்படி கூறினர். உடனே மனைவி தன் கணவனை மூவேந்தரும் பரிகசிக்கின்றனர் என்றுணர்ந்து அவர்களை நோக்கி "இராஜ சிங்கங்களே! முதலியார் முடி நடுவதுமெய்யே! அவர் கேவலமாய் நாற்று முடி நடார். ஆனால் வேந்தர்களது முடிகளைப் பறித்து, அவர்களது சேனைகளைச் சின்னபின்னமாக்கி, யுத்தகளமாகிய கழனியில் அவற்றை எருவாக இட்டு, அக்கழனி நிரம்பச் சிவந்த ரத்தமாகிய நீரைத் தேக்கி, தாம் ஏறிச்செலுத்தும் பட்டத்து யானையாம் பகட்டை விடுத்து மிதிக்கச்செய்து சேறாக்கி, அக்குழைச்சேற்றில் தான் பறித்தெடுத்த வேந்தர் முடிகளை வரிசையாக நட்டு, வெற்றியாம் வேளாண்மைசெய்யவே சென்றிருக்கின்றனர்" என்று பொருள்படும்படி,

> சேனை தழையாக்கிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
> ஆனைமிதித்த அடிச்சேற்றில்—மானபரன்
> மாவேந்தனே கம்பவாணன் பறித்துநட்டான்
> மூவேந்தர் தங்கள் முடி.

என்றொரு வெண்பா எழுதியனுப்பினள். அவர்கள் அப்பாடலைப் பார்த்து "ஓ! பெண்பால் பிதற்றிய வார்த்தை"யென அலட்சியஞ் செய்து தங்கள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது நேரத்திற கெல்லாம கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும வீடு வநது சேர, அவன மனையாள், மூவேந்தர வநது ஏசியதையும, தான அதற்குப பதிலளித்ததையும அறிவிதது எவ்விததகிலேனும அம்மூவேந்தரையும் மானபஙகப படுததாது போனால தான கூறிய வாய்மொழி பழுதுறு மென வணக்கததுடன விண்ணப்பிததுக கொண்டனள ஏகமபனும சேர சோழ பாண்டியரது அகமபாவததை யடககவேணடு மெனக கருதித தனனிட மிருநத பூததத்தை யனுப்பிச 'சேரனைத தூககிவா' என்றனன. அவவாறே பூதம இரவிற சென்று சேரன உறஙகிக்கொண்டிருநத மஞசததுடன அவனைத தூககி வநது சேர்ததது. சின்னாள காறும சேரனைச சிறையிலடைதது வைததுப பின்னர் யாரால கேட்டேன் நோயால (வாயால) கேட்டேன் எனனும பழமொழியைச சிநதிதது வருநதிய சேரன வேணடுகோளுககிணஙகி அச்சேரராஜனை விடுவிததான. ஏகமபன அமமாதிரியே பூததகின உதவியால சோழனையும சிறை செயதான. சோழனும "ஐயகோ! அடஙகா மனனாகளை யெல்லாம புறஙகணடு இபபாரெஙகும புகழ்க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன வாழ்நது வநத நாம இககாலை நம குடி சனஙகளில ஒருவனாகிய ஏகமபனிடம சிறைபடவும காலம நேர்நததே! ஆ! படுகுழியில் சிககுண்ட களிறு போல பிரலாபிககவும விதிபோலும" என்று வலையிலகப்பட்ட ஸிமமம போல பொருமி யிருநதான. வாயபபதட்டம் வரிசை கெடுக்கும் எனனும முதுமொழி பழுதுபடாதனறோ? நாள சில கழிநதததனமேல் சோழன சிறையினின்று விடுவிககபபட்டுத தன நாட்டையடைநதான. கடைசியிற பாண்டியனிடம பூததததை யேவ அவன வெப்பமாலை தரிததுளாளாததலின பூதம அவனை யணுகப்பயநது

திரும்பிவிட்டது. அதனை யறிந்த ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரித்திருக்கும் வரையில் பாண்டியனிடம் பூதம் செல்ல முடியாதாகலின் வேப்பந்தாரை வஞ்சனையாய்க் கவர க்கருதி நாட்டியப் பெண்களில் திறமை வாய்ந்த நால்வரை ஏவி, தங்களது ஆடல் பாடல்களினால் அத்தென்னவனை மயக்கி அவன் அணிந்திருக்கும் மாலையைப் பெற்று வரும்படி அனுப்பினன். அங்ஙனமே அந்நங்கையர் நால்வரும் பாண்டிய சபையடைந்து இந்திர சபையில் நர்த்தனஞ் செய்யும் அரம்பையாதி கன்னியரை விடப்பதின் மடங்கு ஆடிப்பாடி அம்மன்னவனை மகிழ்வித்தனர். மதுரையரசனும் ஆனந்த பரவசனாய் அப்பெண்களுக்கு விலையேறப்பெற்ற ஆடையாபரணங்களை யளிக்க அவர்கள் அப்பரிசை ஏற்றுக்கொண்டாரில்லை. ஆயினும் பார்த்திபனை நோக்கி "அரசே! இது சமயம் தாங்கள் அன்புடனளித்த பட்டாடைகளிலும் முத்துமாலை இரத்தினமாலைகளிலும் எங்களுக்கு ஆசை சென்றிலது. தாங்களணிந்திருக்கும் வேப்பமாலையே நாங்கள் விரும்புவது" என்றுணர்த்தினர். அம்மொழிகளைச் செவியி லேற்ற பாண்டியன் வேப்பந்தாரை யளிக்க மனமில்லாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தான். உடனே அந்நாரியரில் ஒருத்தி "தோழிகளே! முன்னம் இந்திரன் மீது கைவளை யெறிந்து வெற்றி கொண்ட மீனத்துவச பாண்டியன் ஆறை நகர வாசியாகிய ஏகம்பவாணனது பேய் வருமென்றஞ்சி யல்லவோ தான் அணிந்திருக்கும் வேப்பந்தார் தந்தளிக்க உடன்படவில்லை" என்றும் கருத்துத் தோன்ற,

> இலகு புகழாறை யேகம்பவாணன
> அலகை வரும் வரும் என்றஞ்சி-உலகறிய
> வானவர்கோன் சென்னிமிசை வணகை வளையெறிந்த
> மீனவர்கோன் கைவிடான வேம்பு.

என்னும பாடலைப பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெணகள புனனிலையில அவமானம நேரிடும்படி மாலைய ளியாதிருபபது சரியனறு! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? எனறுன்னி மானமே பெரிதாகலின அதற்கஞ்சி உடனே மாலையை யீநதனன. பெணகளும் பாண்டியன் உயிருககுச சமானமெனச சொல்லககூடிய மாலையைப் பெறறதும அடஙகா மகிழ்சசிபூணடு முதலியைககண்டு அவனிடம அதனைச சோததனா உடனே ஏகமபன தன் அலகையை (பூதம) யழைததுபபாணடியனைத தருவிதது முன சேர சோழரைச சிறையிலிட்டது போலவே அபபா ணடியனையும அருஞசிறையில வைததனன். சிறிது காலம் சென்றதும பாணடிய மனனன் சிறையினினறும விடுபட் டான முனனம இநதிப பிரதத நகரில இயறறப பெற்றி ருநத ஸ்படிக மணடபததில வழி தெரியாமல திகைதத துரி யோதனனைககணடு பரிஹசிதத திரௌபதை அரசவை யில துகிலுரியப பட்டாளனறோ? ஆதலின் எவரும தங கள பஞசேநதிரியஙகளில மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும நாவொனறையாவது அடககியாளல வேணடும. இலலையேல அககுறறததால பெரிதும வருநதுவரெனபது நாம சொலலாமலே அமையும. அனறியும வாய்க்கொழு ப்பு சீலையால் வடிநதது எனற பழமொழியை மறவாது நாவை நனகு அடககி வருவதே சாலசசிறநத தெனபது வெளிபபடை. கீழே காட்டியிருககும பாடல ஆழ்நத றியபபுகின மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நமபு வதற கிடமுண்டு

தேருளைப புரவி வாரணத தொகுதி திறை கொணர்நது
வரு மனன! நின தேச மேது? உனது நாம மேது.
புகல. செஙகையாழ தடவு பாணரே!
வாரும. ஒதத குடி நீரும நானும், மகதேவன்

ஆறை நகா காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
வெகு வரிசை பெறறு வரு புலவன் யான்,
நீரும இப்பரிசு பெறறு மீணடு வரலாகும,
அவன் முனறில்வாய் நிததிலசசிகர மாட மாளிகை
நெருஙகு கோபுர மருஙகெலாம * ஆரும நிறகும,
உயா வேமபும நிறகும, வளாபனையும நிற்கும,
அதனருகிலே அரசும நிறகும, அரசைச சுமந்த
சில அததி நிறகும அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் ஒழுககததின எய்துவா மேனமை, இழுககததின
எயதுவா எயதாப பழி.

பரிமேலழகா உரை:—எலலோரும ஒழுககததானே மேமபாட்டை எய்துவா; அதனினறு இழுககுதலானே தாம எய்துதறகு உரிததலலாத பழியை எய்துவா

குறிப்பு —யாவரும தஙகள வருணாசிர தாமத்தில் தவறாதிருபபரேல மேனமையும புகழும அடைவா. பிராமணாகளோ தஙகள ஆசாரததில வழுவின தஙகள குலததிறகுரிய மேன்மையை யிழபபதுடன தாழநத வருணததிலுதிததவரினும கடையோராவா இதபற றியே விநாய புராண முடையார் 'தாழ்நத வருணததுதிததவரும ஒழுககததால தகேோராவா; மேலாம வருணததுதிததிடினும வீழ்நத ஒழுக்கத்தா இழிவா" எனறு

* ஆர்=ஆததிமாலை சூடிய சோழன், வேம்பு=வேபபமாலை புனைநத பாணடியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன, அரசு=மறற அரசர்கள். அரசைச் சுமந்த அததி=அரசாகளைத தாஙகிய யானைகள்.

கூறியுள்ளார். நிற்க, ஒழுக்கந்தவறிய ஒருவன் பெயரும் புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர் கேடடைவது மல்லாமல் அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம் காரணமாக அவன் மீது அடாப்பழி கூறுவானாயின் அதனையும் உலகத்தார் அவனது அநாசாரத்தை நோக்கி அவன் அத்தகைய அடாப்பழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புவர்.

உதாரணம்:—பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்ற பாடலிபுத்திரத்தில் வெகு நாளைக்குமுன் சௌந்தரன் என்னுமோர் அந்தணனிருந்தனன். அவன் வேதாகமங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றவன்; சாஸ்தி புராணாதிகளின் கடலைக் கரை கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியர் திலகமாக விளங்கி வந்தான். ஆதலின் அந்நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ்விப்பிரனைத் தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர். அறிவுடையொருவனை அரசனும் விரும்பும் என்பது முதுமொழியன்றோ? ஆகவே அந்நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேக விபரீதம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் அவ்வந்தணனை வரவழைத்து அளவளாவியறிந்து வந்தது மல்லாமல் தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன் அரசனாலும் பிரஜைகளாலும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த சௌந்தரன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியர்க்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிக்கரை சென்றனன். சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடம்புடன் வீடு திரும்பினான் திரும்பியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுகமாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாந்தி செல்லுமைக்யிலும் அக்கன்னிகையைக்கண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உள்ளமுருகி "நங்காய்! இக்காலை என் விரகவேதனையைத் தீர்க்காவிடின் என் ஆவி ஒரு க்ஷணமும் தரியாது" என்று வேண்டினான். அதற்கு அத்தையல் "விப்பிர சிரேஷ்ட! தாங்களோ உயர் குலத்திலுற்பவித்தவர், யானோ நீச குலத்தில் தோன்றியமாது. இதனை யாலோசித்தறியாது காமத்தால் மதி கலங்குதல் கற்றோர்க்கு அழகுமன்று ஆண்மையுமன்று. கற்றறிந்த பெரியோர்க்கு, பேதைப்பெண்ணாகிய நான் அறிவுறுத்தல் பொருந்தாது" என்றிடித்துக் கூறினள். அவ்வனிதையின் வசனம் சௌந்தரன் கொண்ட ஆசைக்கனலை அதிகரிக்கச் செய்ததே யல்லாமல் அவித்தபாடில்லை. ஆதலின் அந்தணன் மீண்டும் அப்பெண்ணை நோக்கி "இக்காலை என்னைக் களிப்பித்து காமக்கடலினின்றும் கரை யேற்றுது போயின் உன் காலண்டையிலேயே என் பிராணனைப் போக்குவேன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை" என்னும் "யானோ கன்னி கழியாப் பெண். தங்களுடன் அந்தரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின் என் குலத்தோர் என்னைப் பிரஷ்டை யென்றொதுக்கி விடுவர். ஆகவே என்னை ஆயுளளவும் மனைவியாகப் பாவித்து என்னுடனிருக்க உடன்படின் தங்கள் மனக்கோளின் வண்ணம் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்றனள் அத்தெரிவையும். மறையவனும் மங்கையின் மொழியின் வண்ணம் நடப்பதாய் வாக்குறுதி செய்து அந்நிமிஷமே அவளைத் தன் காமக் கிழத்தியாக் கொண்டனன். சிறிது

காலம் வரையில் ஒருவருமறியா வண்ணம் அவளுடன் அந்தரங்க சல்லாபம் பண்ணி வந்தான். நீசப் பெண்ணின் நேசம் ஏற்பட்ட தினமுதல் அவனது குலதர்மம் ஒவ்வொன்றாய் அவனை விட்டகன்று வந்தது. பின்னர் தான் வேதவிதிப்படி அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்த மனைவி மக்களின் பாசமும் காற்றாய்ப் பறந்தோட, புதிய மனைவியின் இல்லத்திலேயே அல்லும் பகலும் அன்புடனுறைந்து வரத் தலைப்பட்டான். தலைமயிரும் கூரிய நகமும் வெள்ளிய பல்லும் தத்தம் நிலைமையில் நிற்கும் வேதியரும் தங்கள் தங்கள் நிலைமையிற் தவறாதிருப்பினன்றோ பூச்சியம் பெறலாகும்? நிலை தவறின் பூச்சியதை பறந்து விடுமென்பது திண்ணமல்லவா? அவ்வாறே சௌந்தரனும் தன்னிலைமை தவறி நீசப் பெண்ணின் பால் நேசமதிகரித்து அவளுடனேயே காலத்தைக் கழித்து வந்ததுமல்லாமல் தனது பூர்வகுலத்தின் தர்மத்தை முற்றிலும் கைவிட்டுப் புலால் முதலியனவும் புசிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். முன் அவனைக் கண்டதும் வந்தனை வழிபாடு புரிந்து வந்த அரசன் முதல் மக்கள் பலரும் அவனைக் கண்ணாரக் காணவும் சகியாதவர்களாயினர் என்பதை நம் நண்பரே நன்கறியக் கூடுமாதலின் நாம் சொல்லாது விடுத்தனம். நாளடைவில் ஆசாரமிழந்த பாவத்தால் பிராமண தேஜஸையுமிழந்து நீச சாதியிற் பிறந்தவனைப் போலவே காணப்பட்டான் சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதல்வர் நால்வரும் புதல்வியர் மூவரும் தோன்றினர். ஆள் ஏற நீர் ஏறுமல்லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளர்க்கவும் விதி நேர்ந்தது. என் செய்வான்? அந்தோ பரிதா

பம்! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு வாழ ஒருப்படுவதெப்படி? ஆகவே அந்நகரைவிட்டு வேறு நகரம் குழந்தை குட்டி குடிசுகளுடன் ஓடிவிட்டான். மற்றொரு பட்டணம் சேர்ந்தாலும் நிழல் ஒருவனைத் தொடர்வதுபோல அவனது தீவினையும் விடேன் விடேன் என்று பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள்ளும் என்னும் பண்டை மொழியும் பொய்க்காதல்லவா? ஆசாரம் இருப்பின்னன்றோ காசும் கிட்டும். ஆசாரத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமக்கையைக் காட்டி மறைந்து விடுவள் என்பது வெளிப்படை. சௌந்தரன் குலாசாரத்தில் வழுவாது வேந்தனாலும் நன்குமதிக்கப்பெற்று வந்தகாலையில் அவன் பெயரும் புகழும் பாரெங்கும் பரந்திருந்தது இது சமயம் அவன் வருணாசிரம தாமத்தில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறியிருந்தும் அவனை இன்னான் என உய்த்துணர்ந்தாரிற் சிலர் அவனைக் கண்டு பரிதபிக்கலானார். மற்றுஞ் சிலர் 'அந்தோ!' ஆசாரத்தினின்று வழுவின் நாமும் இப்பாடுபடவேண்டும்'' என்றெண்ணாந்து தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்றனர். ஈதிங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் சௌந்தரன் கூலி வேலை கிடைக்கப் பெறாது கானகஞ் சென்று விறகு வெட்டிவரச் சென்றான். அங்கு வழி நடுவே யிருந்த தடாகத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில் சற்றே இளைப்பாறியிருக்கையில் குளக்கரையின் மற்றொரு மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவ்விடம் சென்று பார்க்க, முத்துமாலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்தத்துடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவுதான் தாமதம். கடந்த இரவு பாடலிபுத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள

வர் பலர் புகுந்து அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வனைத் தேடிவராநிற்கச் சௌந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தனர். வந்து சேர்ந்ததும் அவனிடம் மாலையிருப்பதைக் கண்ணுற்று, கையுங் களவுமாய்த் திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான் எனக் களித்த சேவகர்கள் சௌந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினர். வேந்தனும் சீர் குலைந்திருக்கும் வேதியன் கையில் முத்துவட மிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுவதில்லையென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளை யிட்டான். அச்சமயம் அருகே யிருந்த மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி "நிருப! இதோ நிற்கும் திருடன் முன் நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த சௌந்தரன் போலக் காண்கிறான்" என்றனன். மன்னவனும் சற்றே நிதானித்தறிந்து "ஆ! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் என்னத்தடையில்லை, ஐயோ! இப்பாவி தன் பதவியை யிழந்தது மல்லாமல் சோரம்பண்ணவும் துணிந்தது விசனிக்கத்தக்கது? என்றாலும் என் செய்லாம்; நெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல் இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டார் வீட்டில் கன்னமிட்டது போல் முன்னர் நம்மரண்மனையில் சிறப்புப் பல பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நமக்கே இரண்டகஞ் செய்தான்? இவனை என் செய்தாலென்ன? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னிருந்த பழக்கத்தால் இவனைத் தண்டிக்கவும் மனம் வரவில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று" எனக்கலங்கினன். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது போல் முன் சௌந்தரனிடம் அருமை கொண்

டிருந்த பிரதானியொருவன் எழுந்து "அரசே! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருந்துமாயினும் உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கொடூர தண்டனைக்கு ஆளாக்காது வறிதே விட்டு விடுதல் தர்மமன்று. இவன் திருடியிருப்பான் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! இவன் கையிலிருக்கும் முத்து மாலையே தக்க சான்றாகும். மோகத்தின் வலையிற் சிக்கிக் குடும்ப பாரத்தை விருத்தி செய்து கொண்டான் வயிறு வளர்க்க வழி காணாது களவாடத் துணிந்தனன் என்பதற்கு ஈஷத்தேனும் ஐயமில்லை. ஆதலின் இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாம் தண்டனையை விதித்தலே சாலச்சிறந்தது" எனப்புகன்றான். இச்சங்கதி நகரெங்கும் பரவவே சௌந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடியும் வந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் கும்பு கூடி அரசவையடைந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சௌந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றுஞ் சிலர் குலதர்மத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிட்சை கிடைத்தல் பொருந்துமென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சகவாசத்தை யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னித்தல் கூடும் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். சௌந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது எண்பதுக்குமேல் இருக்கலாம். ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து சாங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்பது போல சௌந்தரன் தற்காலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலைமையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோர்ந்து துடித்தான். சௌந்தரனது வயோதிகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமககள படுந துயரததையும, முன தான அவனிடம் வைததிருநத மதிபபையும யோசிதது அரசனும சௌந பால ஒரு சிறிது இரஙகினன. பிறகு ஒழுககததில தவ றியதனல அநதணன அடைநத கேட்டையும மானககு றைவையும நினைகக நினைகக மன முருகாது போவரா நம நேயா ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

திருக்குறள். பகை பாவம அசசம பழியென நானகும
இகவாவாம இலலிறப்பான கண.

பரிமேலழகா உரை:—பிறனில்லாளகண நெறிகட நது செலவானிடதது, பகையும, பாவமும அசசமும, குடிபபழியும எனனும இநநானகு குறறமும ஒருகாலும நீஙகாவாம

குறிப்பு —பிறனமனைவியை இசசிபபவனுககு இமமை யில விரோதமும, பயமும, பழியும உண்டாகி மறுபிறப பில பாவததால வாதனையும நேரிடும. இதுபற்றியே அறம, புகழ், கேண்மை, பெருமை இநநானகும, பிறன் தாரம நசசுவார்சசேரா பிறன தாரம, நசசுவாரசசேருமே பகை, பழி, பாவம என்று, அசசததோடு இநநாற் பொருள என்று நாலடியார முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூரவம இநதியாவின வடபாகததில மனு நெறிபபடி செஙகோலோசசி வநத நநதன மஹாராஜ னது சபையில புலவாகளோர திலகம போல விளஙகி வந தார் வரருசி யெனபார. அவர கல்விககடலைககரை கண் டவ ராயினும பகதபராதீனராகும பரமசிவனை யடைநது இலக்கண நூலைச் சமபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனர். அக்காலை தனது மனைவி உபகோசை யென் பாளைப் பிரிந்து போகும்படி நேர்ந்தது. தன்னிடமிருந்த தனம் யாவையும் தனது உயிர் நண்பனாயிருந்த இரணிய குப்தனிடம் சேமஞ் செய்து போயினர். ஈதிங்ஙனமிருக்க அவர் பாரியை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்காகக் கங்கை சென்றனள். அன்றையதினம் அப்பெண்மணி யணிந்திருந்த வெண்மையுடை அவளுக்கு இயற்கையழகினை விளக்கேற்றிக் காட்டுவதா யிருந்தது. கங்கை சென்று நீராடித் திரும்பி வாராநிற்க வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் அனைவர் கண்களும் அவள் மீது படியாது திரும்பா தென்பது நிச்சயம். ஆகவே அப்பட்டணத்து மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய குமாரன் என்பானிருந்த விரகவேதனைக்குள்ளாகி அக்கணத்திலேயே தன் வாதனையைத் தீர்க்கவேண்டுமென அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்றாடினன். மிகவும் திகப்பிரமை கண்ட அப்பெண் இன்ன செய்வ தென்று தோன்றாது திகைத்து "இதுகாலை பேசச்சரிப்படாது. அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின் யோசிக்கலாம்" என்று வந்து விட்டனள். பின்னொரு வீதியில் அரச புரோகிதர் எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்களைப் புகன்றனர். அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனுக்குக் கூறிய பதிலையளித்து விரைவாய் வீடு திரும்பினள். மீண்டும் வரும் வழியில் அந்நகரைக் காத்து வரும் கொத்துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும் கெஞ்சினன். அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடையைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் 'மறு நாள் பொழுது எப்பொழுது விடியும்' என எதிர்பார்த்திருந்தான. பின்னர் புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மான் பேட்டினைப்போல் உள்ளம் பதைக்க இல்லம் வந்து அத

துணை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இயற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருந்தியிருந்தனள். இவ்விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலா' மற்றை நாள் அதிகாலையில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள் வேண்டுமெனத் தன சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "எண்ணிப பதது அங்கையிட்டால இந்திரன் மகளும ஆங்கே வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றறபோல மெலிந்து பின் நிற்கும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து உப கோசைபால வந்து "பெண்ணே! இன்று என்னுடன் மருவியிருபபின வாருசியால வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு தனத்தையும தந்து விடுகின்றேன். இல்லையேல ஒரு காசு கூட அளியேன" என வெருட்டினன். என்செய வாள! அந்தோ பாவம! பட்டகாலிலே படும கெட்ட குடியே கெடும் எனபது போல ஒருவர் பின ஒருவராய் அவளது கறபைக் கலைத்துச சுகமனுபவிகக யோசித்த னர். என்றாலும 'சிறைகாக்கும காப்பு எவன செய்யும்? மகளிர நிறை காக்கும காபபே தலை' என்ற வளளுவனார் வாக்கிறகோர இலக்கண மாயிருந்த அதனையல் மற்றையோர்க்குக் கூறியதையே அவனுக்கும கூறினள இரணிய குப்தனே தன் எணணம பலித்ததெனன அகம மலர்ந்து சென்றான உடனே உபகோசை, சேடியர்கள மூலமாய் நிரம்பவும் கெலலணையைத் தருவித்து அதிற்கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத் திரவியஙகளைப பெய்து சுகந்த பரிமளங்கமழும்படி. தயாரித்தனள். குறித்த காலம நெருஙகியதும் குமாரன் எனனும் மந்திரி ஆடையணிகளால தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டடைந்தான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னுந் துணைவனைக் கைகொ

ண்ட அவ்வணிதாரத்தினை “நீராட வாருங்கள்” என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை ஏவித் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனள். சேடியர்களும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற்குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியார் வரவறிந்த மந்திரிக்கு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்டதென்னலாம். உடனே தனக்குப் பணிவிடை புரியும் சேடியரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியார் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மன்றாடினன் மந்திரி. சுகந்த தைலெண்ணை உடல் முழுவதும் தடவியாயிற்று. ஸ்நானம் மாத்திரம் நடைபெறவில்லை. ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனை அங்குக்கிடந்த நெற்குதிரொன்றில் ஒளித்து வைத்தனர். விதியின்றி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின் புரோகிதருக்கும் கொத்துவாலுக்கும் மந்திரிக்கு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நன்கு நடந்தேறின. முடிவில் சங்கேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று “ஆசைக்களஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிடம் வைத்துச் சென்ற தனத்தை யளிக்க மனமுண்டா?” என்றதும் அறிவிலியாகும் இரணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினள் என்று களி கூர்ந்து “நானே யளிக்கத் தடையில்லை” எனப்பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறையைக் கிட்டி “இவ்வில்லுறையும் தெய்வங்காள்! வர்த்தகர் கூறிய வார்த்தைக்கு நீங்களே சாட்சி” என்றனள் உபகோசை. பிறகு வியாபாரிக்கும் மங்கள ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியா யிருந்தது. உடனே சேடிகள் அம்மூடனை நோக்கிப் "பேதையே! இக்கணமே உன் இல்லம் சேர்ந்து விடு. இன்றேல் மரியாதைகள் நடைபெறும்" என்றனர். இரணிய குப்தன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டான். அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு ஆத்த சந்திர பூஜை நிறை வேறியது மல்லாமல் வெளியே துரத்தவும் பட்டான். என் செய்வான்? சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை; சொன்னால் வெட்கம்! அழுதால் துக்கம்! அறுதியில் ஒன்றும் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினன் இரணியகுப்தன். 'பதிவிரதைகளுக்குப் பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்' என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும் குண திசையில் உதமாயினன். நாய்கள் யாவும் இரணிய குப்தனைப் பின்பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக் கண்ட சிலர் பைசாச மெனப்பயந்து சுரங்கொண்டனர். வேறு சிலர் அவனை உற்று நோக்கி நிதானித்தறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழைத்து வந்து கை கொட்டிப் பரிகசித்தனர். இம்மாதிரி தெருவில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குப்தன் மானம் இழந்து தன் பிராணனொன்றுடன் வீடு சேர்ந்தான். பின் சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் உபகோசை நந்தன ராஜன் சபா மண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம் வைத்துவிட்டுப்போன மூலதனத்தை வாங்கித் தரும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். உடனே அரண்மனைச் சேவகர் இரணிய குப்தனிடஞ் சென்று "அரசன் கட்டளையால் அழைத்துப் போக வந்தோம்" என்றதும் தன்னுடலெங்கும் நிரம்பியிருக்கும் கீலெண்ணையை ஒருவாறு

சுத்தம் செய்து கொண்டு இராஜ சபை வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வரருசி தன்னிடம் எள்ளளவும் பொருள் வைத்துச் செல்ல வில்லை" என்று சொல்லி விட்டான். உபகோசை மற்றவர்களையும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என் கணவன் மந்திர வன்மையால் இல்லுறைந் தெய்வங்களை நெற் குதிர்களில் அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடந்த இரவு வாத்தகன் மறு நாள் பொருள் தருவதாக அவைகளின் முன்பு பகர்ந்ததற்கு அத் தெய்வங்களே சாட்சி சமுகத்தில் அவைகளைத் தருவித்து விசாரிப்பின் உண்மை வெளியாகும்' என்றனள். அம்மடந்தையின் வசனம் அரசனுக்கு மிகுந்த வியப்பை யுண்டாக்கிய தாகலின் குதிர்களை உடனே சபைக்குத் தூக்கி வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே குதிர்கள் மூன்றும் சபைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. பின்னர் உபகோசை அக்குதிர்களை நோக்கித் "தெய்வங்களே! நேற்றிரவு வாத்தகன் உங்கள் முன்னிலையில் கூறிய வசனத்தை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தாவிடின் இக்குதிர்களினின்றும் உங்களை வெளிப்படுத்தித் துரத்திவிடுவேன்' என்றனள் அவள் பேசி முடியுமுன் அத்தெய்வங்கள் மிகவும் பயந்து "அரசரே! நடந்த இரவு வரருசி தன்னிடம் வைத்துப் போன பொருளை யாவையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான் வாத்தகன். இது உண்மை!" என்று உரக்கக் கூவினார்கள்

பின்னர் வாத்தகனும் விதியின்றி உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான். குதிரில் இல்லுறைந் தெய்வங்கள் இருக்கவாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! என்று அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா வியப்பு உண்டாயது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சமமதததின் மீது குதிர்களைத் திறக்கச செய்தான் கரிய திருககோலததுடனும சுகந்த கிலெண்ணெயுடனு மிருக்கும் மூன்று தெய்வங்களும் வெளி கிளமபின ஆஙகிருநத ஒருவாக கேனும் அவர்களை இன் னுரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யெனபாள அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணஙகிச சென்ற தினம தான கஙகைக கென்று நீராடி வருகையில தனனை வநது மநதிரி, புரோகிதா, கொததுவால முதலிய மூவா கெஞ்சிக கூததாடியதையும அவாகளுககுத தான சாதுரி யமாய் விடை பகாநது தபபியதையும, இரவில அவாகளு ககு மரியாதை செயவிததததையும சவிஸ்தார மாகக கூறி னள. பினபு அரசன உபகோசையின கறபின திறததிறகு மெசசி அவள கணவனது பொருளை இரணிய குபதனிட மிருநது வாஙகித கொடுததது மலலாமல அப்பெண்கள் நாயகததைச சகல மரியாதை யுடன அகததிறகு அனுப்பி வைததான அதன பினனா இராஜ சட்டபபடி அநநால வா பொருளையும பறி முதல செயது பட்டணததினின றும அவாகளை விரட்டி விட்டான நறகுலததி லுதித்த உததம நஙகையாகள தஙகளுககு எவவித இடை யூறு நேரினும கறபினினறு ஒரு சிறிதும தவறுர்கள எனபது வெளிபபடை. அதுவு மலலாமல பிறா மனைவியை இசசிப பவா படாத பாடு படுவானறே?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

திருக்குறள். பொறுததல இறப்பினை யென்றும, அதனை
மறததல அதனினும நன்று.

பரிமேலழகா உரை:—பொறை நணுறு கலான் தாம் ஒறுததறகு இயன்ற காலததும பிறர் செய்த மிகையைப

பொறுக்க, அதனை உடகொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தல் பெறின் அப்பொறையினும் நன்று.

குறிப்பு:—அன்னியர் நமக்குத் தீங்கிழைப்பின் அவரை ஏற்றவாறு தண்டிக்க நம்மால் முடியுமாயினும் அவர் மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமையோடிருத்தல் மிகவும் நல்லது. மேலும் அவர் நமக்குச் செய்த கெடுதியை அந் நிமிஷமே மறந்து விடுதல் அப்பொறையினும் மேன்மையுடைத்து.

உதாரணம்—பஞ்சபாண்டவர் துரியோதனாதியருடன் சூதாடி அரசிழந்து, பன்னிராண்டு வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்யும்படி நேர்ந்ததென்பது யாவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறு அவர்கள் தங்களைப் பிறர் இன்னாரென அறியாவண்ணம் உருமாறி முறையே கங்கபட்டர், பலாயனன், பிருஹன்னளை, தாமக்கிரந்தி, தந்திரிபாலன் எனவும் துரௌபதி ஸைரந்தரி யெனவும் நாமஞ்சூடிக்கொண்டு விராட ராஜனது மாளிகையில் வேலையிலமர்ந்தனர். துரியோதனனோ பாண்டவர்கள் எங்குளர் எனக்கண்டறியும் வண்ணம் நானாபக்கங்களிலும் வேவுகாரர்களை யனுப்பி அறிந்திலன், இவரும் மச்ச நாட்டில் வசித்தல் வேண்டுமென ஊகித்தறிந்து அவர்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்தி விடின் மறுமுறை அவர்கள் ஈராறு வருஷம் அரணியத்தில் சஞ்சரிக்கும்படி அனுப்பி விடலாமென ஆசை கொண்டு அவ்விராட மன்னனுடன் போர் புரியச் சென்றனன். இங்ஙனம் போர் புரியின் விராடனரண்மனையில் வாழ்ந்து வரும் பாண்டு புத்திரர் அம்மன்னவனுக்கு உதவி புரிய வருவர், அக்காலை அவர்களைப் பகிரங்கப்படுத்தி விடலாம் என்பதே துரியோதனன் கொண்ட சூழ்ச்சியாகும். கௌரவர் தன் நாட்டின் மீது

தண்டெடுத்து வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என் செய்வதெனத்' திகைத்து நிற்க அவன் மைந்தன் உத்தரன் பிருஹன்னளையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்தகளஞ்சார்ந்தான். எனினும் அது வரையில் போர் முகத்தைக்கண்டறி யாதவனாதலினாலும் அரசர்க்குரிய ஆண்மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெறாதவனாதலினாலும் கௌரவரது கடற்பெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான். புறங்காட்டி யோடிய உத்தரனைப் பிருஹன்னளை தேற்றித்தானே போர்க்கோலம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அமர்க்களஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் சமர் முருக்கி வெற்றிமாலை சூடினான். என்றாலும் உத்தரனே வெற்றி வாகை பெற்று வருகின்றான் என விராடனுக்குத் தூது விடுத்தான். வெற்றி வாகை பெற்று வரும் தன் புதல்வனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனையுடன் அனுப்பித் தான் கங்கபட்டருடன் கவறாடி யிருந்தான் விராடன் ஆட்டத்தின் நடுவே தன் மகன் கொண்ட வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய விராடன் உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் அர்ச்சுனனே யென்றறிந்த கங்கபட்டர் விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும் அமரில் முன்நிற்க மாட்டாதபடி அத்துணை வில்லாண்மை வாய்ந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்லவன்? நமதரண்மனையில் பேடியுருச்சமைந்து வதிந்து வரும் பிருஹன்னளையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்' என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி "மிகச்சிறந்த வில்லாளியான என் குமாரன் வெற்றி பெற்றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழ்வது உசித

மல்ல" என வெகுண்டான் உடனே கங்கபட்டர் குறு நக நகைத்து "அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத் தாங்கள் அறியீர்போலும். அல்லாமலும் வீரசிங்கங்களாகிய பீஷ்மா, துரோணா, கிருபா, காணன், அசுவத்தாமன் இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய உத்தரன் ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போர் முகத்தைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிருஹன்னளையே வெற்றி கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்" என மறுபடியும் இயம்பினா். கங்கபட்டரது வார்த்தை விராடனது கோபக்கனலைக் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்ததென்பது வியப்பல்லவே! ஆகலின் அம்மன்னவன் கங்கபட்டர் மீது கோபமூண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன் பாசிகையினால் உடனே கங்கபட்டரது நாசியினின்றும் உதிர வெள்ளம் பெருக்கத்தலைப்பட்டது அச்சமயம் கங்கபட்டராகிய தருமா உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு கையால் நாசியை அமுக்கிக்கொண்டனர் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சைரந்தரி விசனமும் பயமும் கோபமும் அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உத்தரியத்தால் அவ்விரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொற்கிண்ணத்திற் பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன், கங்கபட்டருக்கும் சைரந்தரிக்கும் அந்தரங்க நேசம் இருத்தல் கூடுமென உன்னி அவளை நோக்கி "நீ கங்கபட்டருக்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறிவேன்" என்றவளவில் வண்ணமகள் கூறுவாள்:- "இராஜனே! இக்கங்கபட்டரது உதிரத்தில் எத்தனை துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜ்யத்தில் அநாவிருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவிக்கும் ஏதோ கொஞ்சகாலம் தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்து வந்த பாசத்தினால் உம்

மீதிரங்கி உதிரம் தரையில் வீழா வண்ணம் காத்தேன். விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை" என்பதே!

பிறகு உத்தரன் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன் என்கிறதைக் காவலாளர் வேந்தனுக்குரைத்தனர். அப்பூபதியும் 'இக்கணமே என் மகனை இங்கழைத்து வருக' என்றனன். அத்தருணம் கங்கபட்டர் வாயிலோனைத் தனியே அழைத்து "இச்சமயம் உத்தரன் ஒருவனை மட்டும் இங்கழைத்து வா. பிருஹன்னளையை உள்ளே விடவேண்டாம். ஏனெனில் என்னைப் புண்படுத்தி உதிரம் ஒழுகும் வண்ணம் செய்தவனை அவன் கண்ணாரக் காண்பானேல் கோபாவேசங்கொண்டு அவனை அழித்துவிடுவான். பின்னர் இந்நாடும் நிர்மூலமாகிவிடும்" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே உத்தரன் மாத்திரம் உள்ளே வந்து தருமராஜனைப் பார்த்தபடியே தன் தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான். வணங்கி யெழுந்ததும் தன் பிதாவை நோக்கி "கங்கபட்டர் உடலினின்று உதிரம் ஒழுகும்படி புண் செய்தான் யாவன்? அத்தகையானுக்குக் கேடு விளையுமே! கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே" எனப் பதைபதைத்தான். விராடனோ "மைந்த! மதிகெட்ட கங்கபட்டரை அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புகழைச் சகியாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதலின் அத்துராத்மாவைத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டாயப்பா நீ?" எனப் பதிலளித்து, தன் மைந்தனை மார்போடணைத்து "மதலாய், நீ எவ்வாறு துரியோதனாதியரை அபஜயப்படுத்தி வெற்றிமாலை சூடினை? அதனையறிய ஆவல் பூண்டுள்ளேன் யான்" என்று வினவினன்.

இவ்வாறு தந்தையும் தநயனும் உரையாடியிருக்கையில் கங்கபட்டர் சபையை விட்டகன்று தான் எப்பொழுதுமிருக்குமிடஞ் சேர்ந்தனர். அச்சமயம் பீமனும் அர்ச்சுனனும் தங்கள் தமயனைக் காண வந்து அவர் முகம் வாட்டமுற்றிருப்பதைக்கண்டு 'ஏதோ சம்பவம் நேர்ந்தது போலும்'' என வறிந்து மௌனமாய் நின்றனர். அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? தருமபுத்திரரும் தன் தம்பியரை உற்று நோக்கித் "தம்பிகாள்! பார்த்திபனும் யானும் சூதாடியிருக்க அவன் தன் மகன் உத்தரனைப் புகழ்ந்து பேசினன். அது கண்ட யான் பிருஹன்னளையே வெற்றி சூடியவன் என்றதும் அவன் என்மீது வெகுண்டு சூதாடு கருவியால் கன்னத்திலடித்தனன். உடனே உதிரமொழுகியது. இதனை நீங்கள் அறியின் அவ்விராடனைத் தன் தாயாதிகளுடன் அந்தகனுலகு சேர்வனே என்று வருந்துகின்றேன். அது பற்றியே உங்களைக் கண்டதும் நான் மௌனஞ்சாதித்திருந்தேன்'' என்று கூறினர். ஆ! ஈதன்றோ பெரியார் தன்மை? சிறியவர் ஒரு பிழை செய்யின் மேலவர் பொறுமையைப் பூஷணமாகக் கொண்டு பிழை செய்தாரைக் குறித்து 'அந்தோ! அவ்வறிவிலி மடமை இடருக்குள்ளாக்கிய காரணத்தால் நாசமுறுமே'' என்று அவன் மீதிரங்குவர்.

பிறகு மூக்கு நுனியில் கோபங்கொள்ளும் பீமன் "பொறுமை பொறுமையென்று நமது அண்ணா முத்தண்ணா அன்று அரசவையில் அப்பாவியாள் துகில் உரியுங் காலத்தும் நம்மை யடக்கினர். இக்காலையோ தானே விராட ராஜனால் அடிபட்டு இரணம் பட்டும் அவனழிந்து போய்விடுவானே' என்றேங்குகின்றனர். இப்பொழுதே அப்பஞ்சை விராடனைப் புத்திர பௌத்திரங்களு

டன் ஆவி துணித்து அந்தகனுக்கு விருந்தூட்டி நம் தண்ணுவை அவனது அரியாசனத்தில் அமர்த்திய பின்னரே அன்னம் புசிப்பேன்" என்று இடி முழக்கம் போல் கர்ச்சனை செய்தான். அர்ச்சுனனோ வெனில் "நமது தமையனாரது பொறுமையினால் நமக்கு இவ்வளவு கேடுகள் விளைகின்றன. இனி அரைக்கணமும் காலந்தாழ்த்தல் அழகன்று. விராடனைப் பந்து மித்திர களத்திரங்களுடன் வேரறுத்த பின்னரே வேறு காரியம் பார்க்கவேண்டும்" என்று ஆக்கிரகங்கொண்டான். அக்காலை தருமர் பூண்டிருந்த பொறுமையை நாம் என்னென்று எடுத்துப் புகழ்வது. தம்பியர்க்கு உத்தரவளிப்பின் உடனே விராடராஜன் காற்றிலகப்பட்ட தூசிபோலாவானன்றோ? கோபம் யாரிடத்துச் சென்று பலிக்குமோ அவன்மீதுகூடப் பொறை கொள்ளுதலன்றோ சான்றோர்க்கழகு! சுருங்கச் சொல்லின் 'எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன் பொறையே பொறை' என்ற சமணமுனிவர் வாக்கிற்கு இலக்கணமாயிருந்தனர் கங்கபட்டர். ஆகவே தருமர் தம்பியரைநோக்கி "நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் சொல்லியவண்ணம் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் தங்களுக்கு உண்டென்பதை நான் நன்கறிவேன். என்றாலும் பொறுமையென்னும் பேரணியைக் கழற்றியெறிய ஒருப்படேன் யான். பொறுத்தார் அரசாள்வார் பொங்கினார் காடாள்வர் என்ற பண்டைமொழியை யறியீரோ?" என்று அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினார். இங்ஙனமிருக்க விராடராஜன், தன் மைந்தன் உத்தரன் வெற்றி கொள்ளவில்லையென்றும், பிருஹன்னளையே வெற்றிவாகை சூடியவனென்றும் உணர்ந்து "ஐயகோ! ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான்சாக்கடவது என்றபடி நாம் நாசமடைந்

விடும்படி நேரிடுமே! என்செய்வேன் தெய்வமே. குண மெனனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயும் காத்தலரிதே! கடல கொதிப்பெடுத்தால விளாவநீர எங்கே? என்றபடி பாண்டவர்க்கு அபராதஞ் செய்தேன் அவர் கோபமுளளவரேல இனி ஒருகணமும இந்நாடு தரியாது என்று அறிவு தளைப்பட்டவனாய ஓடோடியுமவந்து தரும புத்திரா இருக்குமிடந்தேடி அவர்காலில வீழ்ந்திறைஞ்சி "மன்னா மன்னா! சிறியேன அறியாது செய்த பெரும பிழையைப்பொறுத்து எனக்கும என நாட்டாக்கும அபயமளிக்காதுபோயின இப்பொழுதே என்னுயிர் என்னை விட்டகலும்" என்று வாய்விட்டலறி மிகவும கெஞ்சினன். கங்கபட்டரும விராடனை வாரியெடுத்து "அரசே! என இத்துணை பயம? அஞ்சேல! உமக்கு அபயமளித்தேன்" என்று அவனைத தேற்றினா. தருமரொழிந்த மற்றைப்பாண்டவா நால்வரும விராடன மீது கோபம ஒருபக்கம அலைக்க, தருமாது பொறுமை யொருபக்கம் வலிக்க ஒன்றும் முறையாது நின்றனா. பின்னா விராடனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவன மகள உத்தரையைத தனதம்பி அர்ச்சுனனுக்கு மணமுடித்து இன்பமாய வாழ்ந்தனா.

17-வது கதை. அழுக்காறுமை.

திருக்குறள்
அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியும் கேடீன் பது.

பரிமேலழகர் உரை:—அழுக்காறு பகைவரை ஒழிந்தும் கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின அவ்வழுக்காறுடையார்க்குப் பகைவர்வேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொருமையென்னும துர்ககுணம் ஒருவ
னிடத திருககுமாயின அவனுக்குக கெடுதியைச்செய்யும
பகைவர்களிலலையாயினும அபபொருமையே பலகேடுகளை
உணடாககும் ஆகலின ஒருவரும பொருமை கொளள
லாகாது.

உதாரணம் —சோழராஜனுல சிறபபுபபல பெறறு
விளஙகிவநத கமபா ஒருகால அமமனனவன மீது கோபங
கொணடு அவன நாட்டைவிடடு அங்நிமிஷமே அகனறு
போயச சேரனையடைநது அவனிடம தான் கமபரிடம
அடைபபக காரனுயிருந்ததாக அறிவிதது அவவேலையி
லமர்நதனர். அஙஙனம வாழ்நது வருநாளையில சேரராஜ
னது சமஸதான விதவானகள கமபராமாயணததை அர
சன் மனமகிழப பிரசஙகிததனா. அடைபபககாரனுய்
அரசனண்டையிலிருபபவா கமபரென ஒருவருமறிநதிலா.
புலவாகள் இராமாயணததை வெகு திறமையுடன் எடுத
தியமபியபோதிலும பாடலின சொன்னயம பொருள நய
ஙகளை உளளவாறறிநது உரைததாரில்லை. அதுகண்ட கம
பர் சேராபிரானைநோககி "அரசே! நமதரண்மனைப புல
வாகளது பிரசஙகம இனிமையா யிருநதபோதிலும செய்
யுளில இலைமறைகாய் போலிருக்குமபொருள் நயங்களை
ஆழ்நதயிந்து சொலவதாகக காணபபடவிலலை" எனற
னர். உடனே சேரன "அதனை நீ எவ்வாறுணாநதாய்'
என, "நான எக்காலததும் கமபராருகேயிருநது அவரது
பிரசஙகமாரியை நன்கு பருகிவங்தேனுதலாற்ருன்" எனறு
பதிலளித்தனா கமபர். அஙஙனமாயின் உன்னுற கூடு
மேல் கமபரிடம கேட்டறிநதபடி சிலபாககளைப பிரசங்
கஞ் செய்பார்ப்போம எனச்சேரன செப்பியதும கண்டோ
ரனைவரும் வியககும வண்ணம கமபா சிலபாடல்களைப்

பிரசங்கித்தனர். அடைப்பக்காரனது சொல்வன்மையைக் கேட்டானந்தித்த சேரன் அக்கணமே கம்பருக்கு மேன்மை பலபுரிந்து அவருடன் பந்திபோஜனமும் செய்யத் தலைப்பட்டுவிட்டான். அசல்வாழ்ந்தால் ஐந்துநாள் பட்டினி கிடப்பான் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, அடைப்பக்காரனிடம் சேரன் காட்டிவரும் அன்பையும் மதிப்பையும் கண்டு சகியாது அழுக்காறு கொண்டவித்வான்கள் எவ்விதத்திலேனும் அடைப்பக்காரனது அந்தஸ்தைக்குறைத்து விடத்தீர்மானித்தவர்களாய் அரசனது நாவிதனைத்தனியே யழைத்து "எப்படியாவது அடைப்பக்காரனை உன் இனத்தானென்ன அரசனறியும்படி செய்யவேண்டு" மென அவன் கையில் ஏராளமான பொருளையளித்தனர். பணமென்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கும் என்பது பண்டை மொழியல்லவா? ஆகவே நாவிதன் பாவாணர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்கள் எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் கம்பர் அரசவையிலிருந்து வெளியே வர நாவிதன் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு "அண்ணே! உன்னைப்பிரிந்து வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என் நல்வினைப்பயனால் இன்று உன்னைக் கண்ணாரக்காணவும் நேர்ந்தது" என்றழுதான்.

அச்சமயம் கம்பர் "இது வல்லாரொருவன் செய்த சூழ்ச்சிபோலும்" என நினைத்துத்தானும் அவனைக் கட்டியழுது பின்பு "தம்பி! உன்குழந்தை குட்டிகளைப்பார்த்து நெடுநாளாயின. ஆகவே அவர்களைக்காண எனக்கு அவாமேலிடுகின்றது" என, இருவருமாக அம்பட்டன் வீடு சென்றனர். பாலர், விருத்தர், குரு, தெய்வம் இவர்கள் முன்னிலையில் வெறுங்கையுடன் செல்வது உசித

மல்லவாதலின் கம்பர் நாவிதனை மக்களுக்கினிய நல்லுண்டி
கள் வாங்கிச்செல்ல மறந்தாரில்லை. வீடு சேர்ந்ததும் மயிர்
வினைஞன் தன் இல்லாளைநோக்கி "அடி பெண்ணே!
இதோ உன்மூத்தார் வந்தார்" என்றான். உடனே அவ
ளும் ஓடிவந்து கம்பரைக் கண்டுகளித்து அவருக்கு அபரி
மிதமான ஆசார உபசாரங்கள் புரிந்தனள். சிறிது நேரத்
திற்கெல்லாம் கம்பருக்கு நல்லன்னம் பரிமாறப்பட்டது.
அக்காலை கம்பர் "தம்பி! நான் உன் வீட்டில் உண்பதற்கு
முன் சில வழக்குகள் உன்னுடன் பேசவேண்டும். அவை
யென்னவெனில் நம்முடைய தந்தைகாலத்தில் நமது
சொத்துக்கள் பிரிவினையாகவில்லையல்லவா? இதுவரை
யில் நீயே அவையனைத்தையும் ஆண்டனுபவித்து வந்தா
யாதலின் என் பாதிப்பங்கை என்னிடம் கொடுத்தல்வசி
யம். மேலும் இராஜாங்க ஊழியத்தை நான் சிலகாலம்
அனுபவிப்பது முற்றிலும் பொருத்தமாகும்" என்றவள
வில், அதனைமறுக்க வகையில்லாது தான் புலவர்களிட
மிருந்து பெற்ற தனத்தையும் அரண்மனையில் வேலைபார்க்
கும் பாத்தியதையையும் கம்பருக்களித்தான் நாவிதன்.
பின்னர் கம்பர் "இராஜாங்கவேலையை முழுமனதுடன் நீ
எனக்கு அளித்தாயெனினும் மன்னவனிடம் சென்று
அவன் அனுமதி பெறல்வேண்டும்" என்றனர். அவ்
வாறே நாவிதனும் அதற்குடன்பட்டான்.

ஈதிங்ஙனமிருக்க "அடைப்பக்காரன் அம்பட்ட
னென்பதை யறியாது அவனுடன் சமபந்தி போஜனமும்
பண்ணிவிட்டோமே!" என்று மிகவும் மனம் வருந்திய
சேரன் முடிவில் ஒருவாறு தேறி, கல்வியிற்பெரிய கம்பர்
அம்பட்டனை அடைப்பத்தொழிலிற்கு ஏற்றுக்கொண்டிரார்.
ஆதலின் அதன் உண்மையைத்தேர்தல் வேண்டுமென மதி

ந்து வேவுகாரர்களைக்கூவி அவர்களிடம் தன ஐயத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தினன். அவ்வாறே ஒற்றர்களுமவிரைந்து சென்று ஓர் நொடிப்பொழுதில் திருமபிவந்து "மன்னர் மன்ன! அடைப்பககாரன் அமபட்டன் என்பதில் எள்ளவும ஐயமில்லை. அவன இதோ சமுகம வருவான் தன் குலத்திற்குரிய வேலையை ஏற்றுககொள்ள" என்று கை கட்டி வாய்புதைத்துச் சொல்லினர். அச்சமயம அரசனது மனநிலைமை எவ்வாறிருந்திருக்குமென நமேயா நன்குணர்ந்து கொள்ளவாராதலின அரசன்மனம தீயிலிட்ட புழுபபோல துடித்தது என நாம சொல்லவும வேண்டுமோ? சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம நாவிதா இருவரும அரசவை வந்து சேர்ந்தனா. சேர்ந்ததும கமபா சேரனை நோக்கி "மன்னா திலக! என் தமபி இதுகாறும அரண்மனை ஊழியஞ் செய்துவந்தான. இனி அதற்குரியவன் யானே" என நியமபி நாவிதன் எழுதிககொடுத்த சீட்டையும காண்பித்தனா அரசனும 'அங்ஙனேயாகுக' என்று உத்தரவளித்தான. மீண்டும கமபா "வேந்தே! ஒரு வேண்டுகோள். என தந்தையினது அந்தியகாலத்தில இரண்டு வயிரச்சிலமபுகள் (பெண்கள காலிலணியும ஆபாணம) இருந்தன. அவற்றில ஒன்று என்னிடமுளது. மற்றொன்று என தம்பியிடம இருத்தலவேண்டும" எனப் புகன்று கலைமகளைத தியானித்த மாத்திரத்தில அத்தேவியினது இடதுகாற்சிலமபு தன் கைதனில வரபபெற்று அதனை யரசனிடம் சேர்த்து "இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதற்கு ஏற்றதாகும். ஆதலின் மற்றையதையும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும" என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த இராணியும் அச்சிலம்பின்மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன பழைய நாவிதனை விளிதது 'இனனொரு சிலமபு எங்கே' யெனறதும, எனசெயவான நாவிதன ? ஒன்றுந் தோனருது ஆடுதிருடிய களளனைபபோல கிணறு வெட்டபபூதம புறபபட்டதே எனறேஙகி நினருனெனபது வியப்பலல. கமபருமஅவனைபபாாதது "அடே! தமபி! நமக்கேன அசசிலமபு? தாமதியாது பாாததிபனிடம சோததுவிடு" எனறா. நாவிதன திகபிரமை கொணடவனாய் "எனனிடமிலலையரசே!" எனபபணிவுடன பகாநதான.

"கோலாடக குரங்காடும் அதுவேபோல பயமுறுததிக் கேளாது நயமாககேட்பின என தமபி கொடான் சிலமபை! சமூகததின கடடளையையும மதியாது என்னிடமிலலை யெனசசாதிககினறான இனித தாமதிகக வேணடியதிலலை." எனறு கமபா சினநதனா. உடனே காவலாளிகள நாவிதனைக கடடியடிககத தலைபபடடனா. அடி உதவுவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவார் அலலவா ? நாவிதனே கைகாலகள நடுஙக வாயகுழறி "இராஜாதிராஜ! நான யாதொரு பாவமுமறியேன். எனனை யிவவாறு புரியததூணடியவா நமது சமஸ்தான விதவான்களே யாவர். அடைபபககாரன என அணணனலலன. பணததாசையால புலவா கட்டுரைக் குடனபடடேன" எனறு அம்பலததில் பொதியவிழ்த்தான. இதனைச செவியுறற நாவலர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோ வெனப்பயநது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னுமபடி மரம்போல அசைவறறு நினறனா. விதவானகளது துரோக சிநதையைக கணடறிநத காவலன நெஞசம புண்ணுகி "அநதோ! நமது சோறறையுணடு வெகு விமரிசையுடன வாழ்நதுவருமபுலவரே உணடவீட்டிற்கு இரண்டகம பண்ணினர்" என வெகுணடு அவாகளனைவரையும கழுவி

லேறறக் கட்டளையிட்டான. அழுககாறறின் கேடு எவ வளவு பிரமாதமாய் விளைநதது பாருஙகள! பாவலர்ககு நேர்ந்த மரணதணடனையறிநத அவாகளது மனைவி மககள தலைவிரி கோலமாய ஓடோடியுமவநது கமபா காலில்வீழ்ந்து உயிாபபிசையிடுமபடி வேண்டிநின்றனா. உடனே கமபா அவாகளுக கபயமளிதது, சோனைநோககி "அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவா, விகடகவி கள, தூதா, முதலியோா எலலையிலலாத குறறஙகள புரிந தாராலும அவாகளைககொலல மனுதாமசாஸ்திரம இடஙகொடுககவிலலை. ஆதலின புலவாகளைததணடியாது மனனிததலவேணடும" எனறெடுதத இயமபினா.

பினபு தான இனனுன என்பதையும சிலமபுகிடைதத வழியையும அரசனுககும மறறுளோாககும அறிவுறுதத, அவ்வரசவையின நடுவே தனககு அலஙகரிதது அவவிட ததே ஒரு கலசததில நாமகளை ஆவாஹனபபடுததி அத தேவியினமீது ஓரநதாதிபாடி நினறனா கமபா. அககாலை நாமகள "அடே கமபா? எங்கடா என் சிலமபு" எனறு தனபதமலரை நீட்ட, கமபரும் முனபுதான பெறறிருநத சிலம்பை அததேவியாரின் இடது பதமலரருகே காட்ட அதனைப் பெறற கலைமகள அநதாத்தானமாயினள். பின னரே மனவனும, அடைப்பக்காரனுமிருநதது கமபரென அறிநது ஆனநதத்தி லாழ்நதனர். உடனே சோனும் அடங்கா மகிழ்பூத்து நமகவிச் சககாவாத்திக்குப பலவரி சைகள புரிநது அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்ப முடன் வாழ்நதுவநதான்

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள்

> நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக்
> குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறர்க்கு உரியன் கோடல் அறன் அன்றென்னும் நடுவுநிலைமை இன்றி, அவர் நன்பொருளை ஒருவன் வெஃகுமாயின் அவ்வெஃகுதல் அவன் குடியைக் கெடச்செய்து பலகுற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலார்க்குச் சொந்தமான பொருளைக் கவர்தல் தர்மமல்ல என்பதை மறந்து, அவர் தருமவழியிற் சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன் கைக்கொண்டால், அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன் அவன் குடி நிர்மூலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு நிலைமை தவறி அன்னியர்பொருளைக் கவர்தல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத்தில் ஏமாங்கதம் என்றொரு நாடுண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சந்தனென்னுமரசன் அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோலோச்சி வந்தான். அவன் தண்ணளியிற் கருமனையும், கொடையிற் கன்னனையும், புஜபல பராக்கிரமத்தில் பீமனையும், அழகிற் காமனையும், வில்லாண்மையிற் பீஷ்மரையும் ஒத்தவன். இங்ஙனம் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவரும் சச்சந்தனது நல்வினைப்பயனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன் விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீதத்தன் தன்மகள் விசயையை அவனுக்கு மணம்புரிவித்தான். தன் மனைவியின் பேரழகில் ஈடுபட்ட மன்னவன் சிறிது காலம் கவலையின்றி அத்தையலுடன் வாழ்வுன்னி, தன் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய கட்டியங்காரனென்பானுக்கு அரசுரிமையைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவளவில், நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் பலர்

பார்த்திபனை கிட்டி "அரசே! முற்காலத்தில் காமத்தால் பெருமையை யிழந்து பழியெய்தியவர் பலருளர். ஆகவே தாங்கள் காமக்கடலிலாழ்ந்து, அரசை மற்றொருவன் மீது சுமத்துதல் சரியன்று. தேவியுடன் கவலையின்றி வாழவிரும்பின் அரசுரிமையை எவர்மீதும் இருத்தல் வேண்டாம். 'எண்ணித் துணிக கருமம்' என்பது பொய்யில் புலவன் வாக்கு" என வற்புறுத்தினர். கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே என்பது முதுமொழியாதலின் அரசன் அமைச்சரை நோக்கி "யாவருக்கும் கருவிலேயே போக்கும் வாழ்நாளும் அப்பொழுதே அளந்தன எனவே எனக்குத் தாங்கள் எதுவும் உரைத்தல் அவசியமில்லை" யென அவர்களை யிகழ்ந்து கூறினன். உடனே சச்சந்தன் கட்டியங்காரனையழைத்து அவனை நோக்கி "நீ இந்நாட்டினை சில காலம் காத்துவருதி" எனக் கட்டளையிட்டு அந்தப்புரம் புகுந்து தன் தேவியுடன் தானெண்ணியவண்ணம் சுகித்திருந்தான். திங்கள் சில கழிந்ததும் விசயை கருப்பமுற்றனள். அரசனும் மனமகிழ்ந்தான். ஒருநாளிரவில் அவ்வரசி மூன்று கனாக்கண்டு அவற்றின் பலனைத் தன் கொழுநன் மூலமாயறிந்து 'ஏதோ தீங்குநேரிடுமே' யெனப்பெரிதும் வருந்தியிருந்தனள். எனினும் அரசன் தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தாள் என்றே சொல்லவேண்டும். ஈதிங்ஙனமிருக்க உருசி கண்ட பூனையை யொத்த கட்டியங்காரன் காவலனைக்கொன்று இராசசியமுழுவதையும் தானே யடையக்கருதித் தன் மைத்துனன் மதனனுடன் பெருஞ்சேனைகொண்டு அந்தப்புரத்தை முற்றுகை யிட்டான். இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் நேரிடக் கூடுமென்று கனவினால் உய்த்துணர்ந்த சச்சந்தன் தன் மனைவி விசயையைத் தேற்றி முன்ன

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவளை வேறிடஞ் செல்லவிடுத்து, பின்னர் தானொருவனுகவே நின்று மிகுந்த வீரதீரத்துடன் போர்புரிந்தான் புரிந்து மென்? முடிவில் கட்டியங்காரன் கைவாளுக் கிரையாயினன் அந்தோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்குகிறபார்?

பின்பு கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறைவித்துத் தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான். கட்டியங்காரனது கொடுஞ்செயலைக்கண்டு பொருமியபூ தார அந்நாட்டில் மருந்திற்கும் கிடைப்ப தரிதென்ற நாம் சொல்லாமலே அமையும். இறக அந்தரத்தில் மயிற்பொறியின் மீதுசெல்லும் விசயை, வெற்றி முரசைக்கேட்டு இடியுண்ட நாகம் போல கலங்கி உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் மயிற் பொறியும் ஒரு மரத்தின் மீது தாக்குண்டு அந்நகரத்தைச் சார்ந்த மயான மொன்றில் மெல்லென வீழ்ந்தது. வீழ்ந்ததுதான் தாமதம் அவ்விடத்திலேயே ஓர் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள் விசயை. முன்னமே தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த விதியை நினைந்து அறிவழிந்திருக்கப் பின்னரும் பிரசவத்தின் அயாசசியால் உயிரும் மெய்யும் சோர்ந்து மரம்போல தரணியிற் கிடந்தனள் சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் சற்றே மூர்ச்சை தெளிந்து தன் குழந்தைக்குப் பாலமுதூட்டி அம்மகவை நோக்கி "என் கண்ணே! அரசனுல் பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ பாவியேன் காண இங்ஙனம் பிறத்தல் தகுமோ? நீ கிடக்குமிடமோ பகைவனது; மெல்லிய பஞ்சணையில் பயில வேண்டிய நினக்குப் பாயலோ சுடுகாடாயினது யானும் திக்கற்ற பாவியாய்த் தனியே நின்று திகைக்கின்றேன் காலமோ நள்ளிரவு; நாய் நரிகளும் காடி புலிகளும் உறு

மூவரே உனக்குத் தாலாட்டும் கீதமாயின. இத்துணை ஏழ்மையில் தோன்றிய நீ எங்ஙனம் வளருவையோ அறியேன். நான் கூறிவந்த மொழிகள் ஒன்றற்கேனும் பதிலுரையாது வாளா விருக்கின்றனை" என்றேங்கியழுது பெருமூச்செறிந்தாள் பேதை விசயை. அகதிக்குத் தெய்வமே துணை என்பது அமுதமொழியாதலின் அவளது குலதெய்வம் விசயையின் தோழியாகிய சண்பகமாலை வடிவங்கொண்டு அத்தையல் முன் தோன்றி "அரசியே! சாதலும் பிறத்தலும் தன் வினைப்பயத்தினாகும், ஆக்கலும் அழிவும் பொருட்கியல்பு, நோதலும் பரிதலும் நுண்ணுணர்வினமையன்றோ? ஆதலின் வருந்தேல்!" என்று கூறி, சச்சந்தனது நாமம் தீட்டப்பெற்ற மோதிர மொன்றைக் குழந்தையின் கைதனிலணிந்து 'பெண்ணே! இனி நீ குழவியைப் பற்றிக் கவலையுறேல் மைந்தனை வளர்த்தெடுக்க இதோ ஒருவன் வருவான்" என்றதும், இருவரும் ஒரு பக்கத்தில் மறைந்து நின்றனர். அக்காலையில் இறந்த தன் குழந்தையைப் புதைத்தற்கு மயானம் வந்து சேர்ந்த கந்துக்கடனென்னும் வணிகன், தனியே கிடந்த குழந்தையைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து கையிலெடுக்கையில் குழந்தை தும்மிற்று. அருகே நின்ற தெய்வம் 'ஜீவ' என்று வாழ்த்தியது. உடனே வணிகன் கவலையின்றி அக்குழந்தையினை யெடுத்துச் சென்று தன் மனைவியின் கையிற் கொடுத்து "நின் மகன் இறந்தானில்லை" என்றான். அவன் தாரமாம் சுநந்தையும் குழந்தையைப் பரிவுடன் வாங்கி வளர்த்து வந்தனள். பின்னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன் என நாமகரணஞ் செய்தனர். அதன் பின்பு சுநந்தைக்கு நந்தட்டனென்னும் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். இது நிற்க,

மயானத்திருந்த தெய்வம் விசையைக்கு நூற்பொருள களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன ஜீவகன இனிமேத வாழ ஆக்கம உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற்றுக்கொண்டிருந்தனள ; அவனது உண்மைத்தாய் தெய்வமோ புதல்வனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிவதாகக் கூறி விசையையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது சீவகன் தன் தம்பியுடன் கூடி இனிது வாழ்ந்து தக்க பருவம் வந்ததும அச்சணந்தி யெனனும ஆசிரியரிடத்து கலவி, கேள்வி, வில்வித்தை முதலியன பயின்று அவைகளில நிகரற்ற வனாயினான சீவகனது புத்தி நுட்பத்தையும கலவி மேம்பாட்டையும கண்டு களித்த ஆசிரியா அவனைத்தனியே யழைத்துச் சென்று அவன பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க் கூறினா உடனே சீவகன 'இப்பொழுதே கட்டியங்காரனைக் கொலவேன' என வெகுண்டெழுந்தான அச்சமயம ஆசிரியா அவனை நோக்கி 'மைந்த! ஆற்றல மூன்றும உபாயம் நான்கும இடத்தோடு மைந்திடினும காலங்கருதி யிருப்பர் கலங்காது ஞாலம பெறுபவா. ஆதலின இக்காலை நீ போருக்கெழுதல பொருந்தாது. ஒருவருடஞ் சென்ற பின்னர் நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செய்க. நீயும வெற்றி பெறுவாய். இதுவே யான வேண்டுவது" என்று சொலல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாக்கிய மெனக்கொண்ட ஜீவகன ஒரு வருஷகாலம வரையில தனனை இன்னனெனப் பிறரறியா வண்ணம வாழ்ந்திருந்தான. அப்பால நாளடைவில் காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்கள நாயகங்களைத் தன புத்தி நுட்பத்தாலும வீரத்தாலும மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும குறைவின்றி அனுபவித்து வந்தான சச்சந்தனது மைந்தன் சீவகன எனக் கட்டியங்காரன்

அறியானாயினும் சீவகனது பெருமித வாழ்வையும், புகழ் பெருமைகளையும் கண்டு சகியாதவனாய் அவனை எவ்விதத்திலேனும் மாய்த்து விடவேண்டுமென்று பன்முறை வழி தேடியும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. பிறகு, ஆசிரியர் குறித்தபடி ஓராண்டு கழிந்ததும் ஜீவகன் தன் தந்தையாகிய கந்துக் கடனுக்கு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கூறி, தன் மாமன் மார்களையும் துணையாகக் கொண்டு நால் வகைச் சேனையுடன் யுத்தசன்னத்தனாயினான். இரு திறத்துச் சேனையும் போருக்கெழுந்தன. முடிவில் ஜீவகன் கட்டியங்காரனையும் அவன் பந்துவர்க்கங்களையும் கொன்று குவித்து வெற்றிவாகை பெற்று நின்றான். பின்னர் மற்றைய அரசர்களனைவரும் பார்த்து மகிழத் தனது தந்தையின் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து மணிமுடி சூடி, தத்தை முதலிய தன் தேவியர் எழுவரையும் வரவழைத்து அவர்கள் கண்டு களிக்க இலக்கணையை மணம் புரிந்து இராசமாபுரத்தே பன்னெடுங்காலம் நீதியுடன் அரசு செலுத்தினன் ஜீவகன். இதனைக்கேட்ட விசயையும் களித்தனள்.

19-வது கதை. புறங்கூறாமை.

திருக்குறள்
அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

பரிமேலழகர் உரை:—அறனென்பது ஒன்றில்லையென அழித்துச்சொல்லி அதன்மேற் பாவங்களைச் செய்தலினும் தீமையுடைத்து; ஒருவனைக் காணாத வழி இகழ்ந்துரையால் அழித்துச் சொல்லி, கண்டவழி அவனோடு பொய்த்து நகுதல்.

குறிபபு —ஒருவனைக காணாத இடதது அவன புக ழைக கெடுததுப பேசி, கணடவிடதது அவனிடம அன புளளவனபோல நடிதது மகிழுதலானது, தாமம என பது ஒனறிலலையெனப பேசி அதனமேல பாவஙகள் செயவதைக காட்டினும தீமையுடையது அதாவது அறனையழிததுச சொலலுதலினும ஒருவனைப புறஙகூறு தல தீயது, அதனை மேறபாவஞ செயதலினும அவனோடு பொயததுநகுதல தீயது எனபதே கருததாகும

உதாரணம்.—மததிய இநதியாவிலுளள மாளவ தேசததை மனு நீதிபபடி ஆணடு வநதான இநதிர சேனன எனனுமரசன முறகாலததிலிருநத மனனா பலரும தஙகள நாட்டிலுளளார எவவிதக குறையுமினறி இனிதே வாழநது வருகினறனரா எனபதை யறியும பொருட்டு இரவில மாறு வேடநதரிதது நகா சோதனை வருவது வழககம அவவாறே இநதிரசேனன ஒரு நாளிரவு தனனை யாவரும இனனாரென அறியா வணணம மாறு வேடம பூணடு நகா சோதனைககுப புறபபட்டு ஓா வீட டணடை வநது தஙகினான அஙகு பலா கூடி உரையா டிககொணடிருபபதை யறிய ஆவல பூணடு தெருததிண ணையில பிசசைககாரனைப போல படுததிருநதான அச சமயம ஒருவன "நணபரே! நமதரசன பெருஙகொடை யாளி எனபதறகுத தடையிலலை தனனை யடுதது வரும பாவலா இரவலா அனைவருககும அபரிமிதமாகப பொருள வழஙகிவருகினறான" எனறனன "அஃதுணமை. மேலும நமமனனவன நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு நோமை" என்றான மறறவன. இனியொருவன "இத தகைய அரசன நமககு வாயததது நமது பாககியமே!" எனறு புகழநதான.

வேறொருவன் "நண்பர்காள்! நீங்கள் சொல்லிவந்த தெல்லாம் மெய்தான் ஆனாலும் ஒரு குறையுள்ளது. என்ன வெனில் நன் மரத்தில் புல்லுருவி முளைத்தது போல நம் மிறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பார்த்தாலும் அரசனைக் கண்ட விடத்து மிகவும் மகிழ்பவன் போல நடித்து, காணாத விடத்தோ அரசனைப்பற்றி வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் இகழ்ந்து வருகின்றான் இதனை யரசன் அறிந்து என் அப்பாவி மந்திரிக்குத் தண்டனை விதித்தல் கூடாது? நண்பர்களே! சமீபத்தில் மச்ச நாட்டிறைவன் நம் மரணமனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்த மந்திரி சுசாமா நம் மன்னவனைப்பற்றிப் புறங்கூறியதை என்னென்னென்றுரைப்பேன்! அச்சமயம் எனக்கு வந்த கோபத்திற் கோரளவில்லை என்றாலும் அரசனது ஆக்கினைக்கஞ்சி மந்திரிக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தேன் இல்லையேல் அப்பொழுதே மந்திரியை எமபுரத்திற் கனுப்பி யிருப்பேன்" என்று பதைபதைத்தான். இவ்வாறு மாந்தரனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்ததைச் செவியுற்ற அரசன் "ஓ! நம் மந்திரியை இவ்வாறு ஜனங்கள் இழித்துக் கூறுகின்றனர் இதன் உண்மையை நன்கறியவேண்டு"மென எண்ணி அவ்விடத்தை விட்டகன்று மந்திரியின் மாளிகை வந்து அங்கு தெருத் திண்ணையில் சிறிது நேரம் தங்கினன் அங்கிருந்த வாயிற்காப்போர் இருவர் பின் வருமாறு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர் வீரன்:—"அண்ணே! நம்மரசனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டு வருகின்றான். மந்திரியோ வெனில் ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்து வருவதை நீயும் நன்கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது போல் மந்திரி நடந்து வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கெடுங்காலம் வந்துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான் அரசனைப்பற்றி நிந்தை மொழிகள் பல புகலத் துணிந்துவிட்டான் வினைவிட்டவன் வினை யறுப்பான்!

இவையனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே அத்தலத்தை விட்டேகி வெளிக்கிளம்பினான் அக்காலை நடுநிசி யென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும் ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற வரசன் அவனைப்பார்த்து "நீ யார்" எனக்கேட்க "நான் என் வேலையி னிமித்தம் செல்கின்றேன்" என்றான் அம்மனிதன் மீண்டும் அரசன் "நள்ளிரவில் என்ன வேலையப்பா உனக்கு?" என்றதும் "அடே! பாதி ராத்திரியில் என் வேலை யின்னதென்று அறியக் கூடவில்லையா உன்னால்? அரண்மனையில் களவாடச் செல்கின்றேன்" என்று பதிலுரைத்தான். உடனே இறைவன் அக்கள்வனை நோக்கி "அப்பா! நானோ பரம ஏழை! பிச்சை யெடுத்தே வயிறு வளர்க்கின்றேன். என் மீது கருணை கூர்ந்து சிறிது பொருள் உதவின் உன்னை ஒரு நாளும் மறவேன்" என்று வேண்டினான் கள்வனும் அங்ஙனேயாகுக என்றியம்பி அரசனையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிடமிருந்த மையின் மகிமையால் உருவின கத்தியுடன் அரண்மனையைக் காத்து நிற்கும் வீரர்களைத் தூங்கப்பண்ணி உள்ளே சென்று பசிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத் திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்களில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக்கங்கள் மூன்றிருத்தல் கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்து "இம மாணிக்கம உன் ஆயுள பரியந்தம போதும. அதனை விலைக்கு மாறி உன்னிடம குடி கொண்டிருக்கும தரித்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு" என்று சொல்லித் தன வீடு நோக்கிச செலலயத்தனித்தான. அச்சமயம அரசன களவனை நோக்கி "வந்தனம உனது வள்ளன்மையை மிகவும மெச்சினேன. அரணமனையில மூன்று மாணிக்கங்களிருந்தும அவைகளில ஒன்றை வைத்துவிட்டு, இரண்டு மட்டும எடுத்துவந்த காரணம என்னையோ" என்றதும "அரசனிட மிருக்கும பொருளகளில இம்மாணிக்கங்களே மிகக விலை பெற்றவை ஆதலின அரசன ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று மீதிவைத்தல உசிதம, இதனை யறியாயோ" என்றியம்பிவிட்டுத் தன வீடு சென்றான களவன அரசனும் களவனறியா வண்ணம பின சென்று அவன வீட்டின அடையாளத்தை நன்கறிந்து கொண்டு தன மாளிகை சோந்தான. மறு நாள பொழுது விடிந்ததும தன மந்திரியை ஏவிப பொக்கிஷத்திலிருக்கும மாணிக்கங்களை எடுத்து வரச்சொன்னான அரசன அவ்வாறே மந்திரி கஜானு சென்று பார்க்க, பணப பெட்டிகள யாவும திறந்து கிடபபது கண்டு மாணிக்கத்தைப பார்க்க ஒன்றே யிருந்ததனால அதனை யெடுத்துத தன உடையில மறைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்து "அரசே! சென்ற இரவு நமமரணமனையில திருடடுபபோயிருக்கிறது. மாணிக்கங்களில ஒன்றேனும இலலை" என்று மிகவும வருந்துபவன போல பாசாங்கு பண்ணினான. அவவளவு தான தாமதம, உடனே அரசனது குறிப்பால ஒற்றாகள் பலலக்குடன சென்று களவனை யழைத்து வந்து இராஜ சமுகத்தில நிறுத்தினா.

மன்னவன் கள்வனை நோக்கி “கடந்த இரவு அரண்மனையில் களவு போயிருக்கிறது” என்று சொல்லி முடியுமுன், கள்வன் “இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரண்மனை வந்து களவாடியவன் நான் தான் மூன்று மாணிக்கங்கள் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்றை யரசனுக்கு வைத்து விட்டு மீதி யிரண்டில் ஒன்றை மிகவும் ஏழையென்று சொல்லிய ஒருவனுக்களித்தேன். மற்றொன்று என்னிடமுளது” என்று கம்பீரமாய்ப் பதில் சொன்னான். இதனைக்கேட்ட மன்னவன் கள்வனை நோக்கித் “திருட்டுத் தொழில் மிகவும் இழிவன்றோ” என்றதும் கள்வன் சொல்வான். “மன்னா மன்ன! இதோ தங்களருகே நிற்கும் மந்திரி புறங்கூறி வாழ்கின்றானே அதனினும் என் தொழில் இழி வல்ல! அல்லாமலும் நான் ஏழை பஞதிகள் வீட்டில் திருடுவதில்லை எனக்குப் பணம் தட்டிய பொழுதே செல்வர் வீடு சென்று அங்கிருக்கும் தனம் முழுவதையும் கவர்ந்து வராமல் என் குழந்தை குட்டிகளைக் காப்பாற்ற எத்தனை வேண்டுமோ அவ்வளவே எடுத்து வருவேன். இது என் குலத்தொழில்”

உடனே யரசன் “நேற்றிரவு உன்னுடன் வந்த ஒருவனுக்கு மாணிக்கமொன்றளித்தேனென்றாயே! அம்மாணிக்கம் இதுதானா பார்” என்று தான் பெற்ற மாணிக்கத்தைக் காட்டியதும் கள்வன் சிறிது கலங்கி “அரசே! ஆம்” என்றான். மறுபடியும் மன்னவன் திருடனை நோக்கி “மூன்று மாணிக்கங்களில் ஒன்றை வைத்து விட்டு இரண்டையே எடுத்துச் சென்றதாகச் சொன்னாயே! நீ வைத்துப்போன ஒரு மாணிக்கத்தையும் காணோமே” என்றதும் “விடியற் காலையில் முதன் முதல் கஜானா சென்று பார்த்தவனை அந்த ஒரு மாணிக்கத்தை

யும் திருடியிருப்பான்" என்றியம்பினன் கள்வன். உடனே மன்னவன் மந்திரியை நோக்க அவன் 'அரசே! ஒரு மாணிக்கங் கூட அங்கில்லை இஃதுண்மை" என்றான். கள்வனே அரசனைப்பார்த்து "மந்திரி யிடந்தான் அம்மாணிக்கம் இருக்கவேண்டும். சோதனை போட்டால் நான் சொன்னது வெட்ட வெளியாகும்" என்றான். மந்திரி மிகவும் பயந்து மானமென்பதை யிழந்து "புத்தி யீனத்தால் ஒரு மாணிக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டேன்" என்று சொல்லித் தான் மறைத்துவைத்திருந்த மாணிக்கத்தை எடுத்து நீட்டினன். இவற்றை யெல்லாம் பார்த்திருந்த சபையோர், அரசன் நகர் சோதனை சென்றிருந்ததையும், திருடனுடன் சென்று மாணிக்கம் பெற்றதையும், கள்வன் தன் தொழிலைச் செய்து வந்தும் பெருந்தன்மையுடனிருப்பதையும் அறிந்து அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டு, மந்திரியின் மதியீனத்திற்குப் பெரிதும் வருந்தியிருந்தனர். பின்னர் அரசன், திருடன் மந்திரி இவர்களுடைய நடத்தையை யறிந்து இவர்களிருவருக்கும் விதிக்கவேண்டிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக் கேட்க, அவர்கள் "கள்வனுக்கு எவ்விதத்தண்டனையும் விதித்தல் அழகன்று. மந்திரிக்கோ கடுமையான சிட்சை விதித்தல் அவசியம். ஏனெனில் அவன் தங்களைப் புறங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாங்களறியாது போனாலும் நாங்கள் நன்கறிவோம். மேலும் அரண்மனையிலிருந்த மாணிக்கத்தைத் திருடியது பெருங் குற்றமாகும்" என்று ஒருமனதாய்ச் சொல்லினர் அவ்வாறே அரசனும் கள்வனுக்கு மரியாதை பலவும் பண்ணி, மந்திரியை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான். பிறகு மந்திரியும் தான் செய்த குற்றத்திற்கு மிகவும் வருந்தி அறிவு தலைப்பட்டு மான

மெனபதை யிழநது பிராண ஞெனறுடன ஷாழநது வநதான.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை.

திருக்குறள் சொலலுக சொலவிற பயனுடைய; சொலலறக
சொல்லிற பயனிலாச சொல.

பரிமேலழகா உரை.—சொறகளில பயனுடைய சொறகளைச சொலலுக; சொறகளில பயனிலலாத சொற களைச சொலலா தொழிக

குறிபபு —ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப புகுநதால், தனககும பிறாக்கும அறம, பொருள, இனபம முதலிய பயனகளை உண்டாககும சொறகளையே சொலல வேணடும. தனககாவது பிறாககாவது எவவித நனமையையும கொடுக கததகாத சொறகளைச சொலலலாகாது. அதாவது வெட் டிப பேசசும வீண பேசசுமபேசக கூடா தெனபதே கருததாகும.

உதாரணம:—சுமாா ஆயிரம வருஷஙகளுககு முன் சோழா குலததில திருததகக தேவா எனனும ஒரு முனி வா இருநதாா. இவா இளமையிலேயே நலலாசிரியரை யடைநது வடமொழியையும தெனமொழியையும நனகு பயின்று மிகக தோசசி பெறறிருநதார் இவா ஜைன மதத்தைச சார்நதவா. இளமையிலேயே இவர் மனம துறவறததில் அதிகப் பறறடைநதிருநதது. ஒரு சம யம இவர் தம ஆசிரியருடன் மதுரைபபதியை யடைநது அங்கு சில காலம வசிதது வநதார். கறறது கைமமண் அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருததலினால் திருதத கக தேவா மதுரைப்பதியிலிருநத தமிழ்ச சங்கஞ் சென்று

அப்புலவர்களுடன் கூடி நூற்பொருள்களை நன்காராய்ந்து அளவிலா மகிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனர். ஒரு நாள் சங்கப்புலவர்களிற் சிலர் தேவரை நோக்கி "ஐய! ஜைன மதப்புலவர் பலரும் துறவறத்தைச் சிறப்புறுத்தி நூல்களியற்றினர். ஆயினும் தமிழ் மொழிக்கு அங்கமாயுள்ள காமச்சுவையைப் பாராட்டிக் கூறினாரில்லை. ஆதலின் அகச்சுவையில் நூல்கள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்" என்று கூறினர். அதற்குத்தேவர் "புவியரசர்போற்றும் புலவர்களே! இன்பச் சுவையைப் பாராட்டிக்கூறுதல் எம்மனோர்க்கு முடியாதென்று தாங்கள் எண்ணவேண்டாம். நாங்கள் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிற்றின்பத்தில் வெறுப்புக்கொண்டோம்" என்று பதிலளித்தனர். இதனைக்கேட்ட சங்கப்புலவர்கள் "தேவரே! அங்ஙனமாயின் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்க ஒரு நூலைத்தாங்கள் இயற்றலாமே" என்றார்கள். தேவரும் அவ்வாறே பாடத்துணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமக்கும் சங்கப்புலவருக்கும் நேர்ந்த வாதத்தை வெளிப்படுத்தினர். உடனே ஆசிரியர் "சங்கப்புலவர்கள் கூறியவண்ணம் காமச்சுவைமுழுதும் விளங்க ஜீவகன் சரிதத்தை ஒரு காவியமாகப்பாடுக" என்று, "பாடப்புகுந்த நூலை முட்டின்றி இனிது முடிக்க" என ஆசியும் கூறினர். தேவரும் தம் ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரிதத்தை, சுமார் 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம் மாணாக்கரது கல்வித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி "இந்நூல் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுக" என்றருளினர். நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்துவிளங்கும் காவியம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய சீவகசரித்திரம் அல்லது ஜீவகசிந்தாமணி

என்பதுதான் முதன்மையானது. இக்காவியத்தில் காமச்சுவை பெரிதாகப் பாராட்டிக் கூறப்பட்டிருப்பினும் ஆங்காங்கு எண்ணிறந்த நீதிகளும் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன.

திருத்தக்கதேவர் தாம் பாடிய நூலை எடுத்துச் சென்று சங்கப்புலவர் முன் அரங்கேற்றினர். சொல்நயம், பொருள்நயம், காமச்சுவை, அலங்காரம், வருணனை முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்றிருத்தலின் "இச்சீவக சிந்தாமணிக்கு எந்நூலும் ஈடாகாது. மேலும் இம்மாதிரி வேறொரு நூல்பாடுதல் யாவர்க்கும் அரிதரிது" என்று சங்கப்புலவர்களும் பாண்டியவரசனும் தேவரைப்பெரிதும் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அச்சமயம் ஆங்கிருந்தவர்களிற் சிலர் "தேவர் பால சன்னியாசி யென்பது மெய்யாயின், காமச்சுவை நனிவிளங்கப்பாடுதல் அவரால் ஆகாத காரியம். ஆதலின் தேவர் சிற்றின்பத்தில் அநுபவமுடையவரா யிருத்தல் வேண்டும்" என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர். இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின் தூய்மையைப் பலரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்தல் அவசியமெனக்கருதி, பெரிய இருப்புக்கட்டியைத் தீயிற் பழுக்கக் காய்ச்சி வருவித்து "யான் இளமைமுதல் துறவியாயிருத்தல் மெய்யாயின் இது என்னைச் சுடாதொழிக. இன்றேல் பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பின் கட்டியால் யான் வேதனையடைவது பொருந்தும்" என்று சபதம் கூறி அக்கட்டியைத் தம் கைகளாற் தொட்டும் நாவினாற் பரிசித்தும் தாம் யாதொரு துன்பமு மடையாது இன்ப முற்றிருந்தனர். முன்பு தேவரின் துறவில் ஐயங்கொண்டு தமக்குள் பேசிக்கொண்டவர்கள் எழுந்து வந்து "நாங்கள் அறியாமற் கூறிய அபவாதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள் கூறியது பயனில மொழி என்பது இப்பொழுது

னனகு புலப்படுகிறது. எஙகள குறறததைதப பொறுதது அருளபுரிவீராக" எனபபலவாறு வேணடி நினறாாகள திருததககதேவா அவாகளை நோககி "நீஙகள யாதொரு குறறமும செயயவிலலை. என இவவாறு பதை பதைதத தல வேணடும்! என துறவொழுக்கததின தூய்மையைப பலரும அறியச செயதீாகள. இதனால நீஙகள எனககு நனமையே செயதீாகள" எனறு இன சொல கூறி அவா கள கொணடிருநத அசசததை யகறறினா இவையனைத தையும பாாததிருநத சஙகபபுலவாகளும பாணடிய மன னனும தேவாது துறவின தூயமையையும, கவிபாடும வனமையையும, அவரிடமிருககும அரியபெரிய குணஙக ளையும, வியநது பாராட்டினாாகள.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள்

மறநதும பிறனகேடு சூழறக, சூழின
அறஞ சூழும சூழநதவன கேடு.

பரிமேலழகா உரை —ஒருவன் பிறனுககுக கேடு பயககும வினையை மறநதும எணணறொழிக; எணணு வனாயின், தனககுக கேடு பயககும வினையை அறககட வுள் எண்ணும.

குறிப்பு —பிறனுககுக கெடுதியைத தரும வினையை மறநதும ஒருவன நினைததல கூடாது. அவவாறு நினைத தால தாமம அவனை விட்டு நீஙகிப போய விடும. அதுவு மலலாமல் அவன நாசமடைவான. ஆதலால தீவினையை நினைததலும ஆகாது.

உதாரணம :—இக்காலத்திலிருககும லண்டன மாந கரைவிடப பன்மடஙகு வளததில சிறநதோஙகிய புகாா

என்னும் பட்டணம் காவிரி நதி கடலொடு கலக்குமிடத்தில் இருந்தது. அந்நகரில் கன தனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார் சிவநேசர் என்னுமோர் வணிகர் திலகர். இறைவனது பேரருளால் அவருக்குப் பட்டணத்துப் பிள்ளையென்னுங் குமாரன் தோன்றினன். அம்மைந்தனைச் சிலர் திருவெண்காடன் என்றும் அழைத்து வந்தனர். சிவநேசர் காலமானதும் பட்டணத்தார் தன் தந்தையின் பெருஞ் செல்வத்தை யடைந்து இந்திர போக மனுபவித்து வருகையில் பூர்வ ஜன்ம பரிபாகத்தால் இல் வாழ்வை வெறுத்துத் துறவியாய் நாடெங்கும் திரிந்து வந்தார். இவ்வதிசயத்தைக் கண்டோரிற் பலர் 'பித்த மிஞ்சி விட்டது பிள்ளைக்கு' என்றிகழ்ந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் "பிறப்பை யறுத்தெறிந்து முத்தியைத் தர வல்ல தத்துவ ஞானம் உதித்து விட்டது" என்றெண்ணி அவரை யன்புடன் தொழுதனர். பிறகு தன் கையே பிச்சை யேற்கும் பாத்திரமாகக் கொண்டு சிற்சில மனைகளிற் சென்றிரந்து கிடைத்த தனையுண்டு, வெறுந்தரையே பஞ்சு மெத்தையென மதித்து வாழ்ந்து வந்தார் பட்டினத்தடிகள். யாவர்க்கும் எய்தற்கரிய தத்துவ ஞானத்தை எம்பெருமானருளாற் பெற்ற பிள்ளையாரிடம் பலர் சென்று "ஐய! இப்புவிதனில் மாந்தரனைவரும் மதிக்கும்படி மிக்க தனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தும் அப்பொருளைப் பலர்க்கும் வாரிக்கொடுத்து இக்காலை பலமனைதோறுஞ் சென்று ஏற்றுண்டு வசையுடன் திரிந்தலைவானேன்" எனக்கேட்டதும், "உண்மையே! குடியிருந்த வீட்டில் கொள்ளி வைக்குந்தனையும் (தாய்க்குத் தகனக்கிரியை செய்தல்) இவ்வுலகத்திலிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் பரமனது பாதபங்கயங்களில் ஐக்கியமாக வேண்டும்"

என்று பதிலளிததார திருவெணகாடருககு உடன
தோனறிய தமககை பொருததியிருநதனள. அநநஙகை
"ஐயோ! இப்பாவியுடன ஏன பிறநதேன யான? இது
வும விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைபபிடுங்கி அண்டை
வீட்டுக்குக் கொடுதது விட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தா
னும் எனற முதுரையினபடி, தனனிட மிருநத அருநதன
மனைதனதையும அனனியாககு வாரிக்கொடுதது, தான பிற
நத குலததின தூயமையைச சறறேனும கவனியாது
ஜாதி மானததைத விட்டு ஸகல ஜாதியாரிடததிலும சாதம
பெறறு மகிழவுடன உணடு வருகினறனே! இனனுள நம
பியாம! ஏறபட்டிகழ்ச்சி யெனபதை எளளளவும சிநதியாது
இருநதுணகினறான எனறு பலரும ஏசிபபேசும வார
ததை வெளியில தலை நீட்ட முடியாது செயகினறதே!
எனசெயவேன! குலததைக கெடுகக வநத கோடரிக
காமபுபோல தோனறினனே" எனறு பலவாறு நினைதது
வருநதி "இபபாதகன உயிருடனிருபபதை விட உயிர
துறததலே மேல ஆதலின இவனை எவவிதததிலேனும
கொனறு தீரததல அவசிய"மெனக கருதி விட்டனள

பெரியோர "ஆடுவார், உன மததர் போல திரிவார்,
நகைததிடுவார், அஙகைகொட்டிப பாடுவார், இனறிருநத
இடம நாளையிருகக மனம பறறார், கநதையனறி வேறுடு
ககை கொளளார், அவர புகழ்பபெருமை இவவள வெனறு
மதிபபவரார்," எனற முதுமொழியை அபபெண் பாவி
அறியாது போயினளே! அநதோ! பாவம! ஆதலின ஓர
தினம பட்டினததாரைப் பரிவுடனழைதது உபசாரஙகள
பலவும பண்ணி அகமும முகமும மலாநதவள போல்
நடிதது நஞசுகலநத அடை யொன்றை (சிலர அபபமென்
றும் பகாவர) அபபெண் தன் தமபிககு அளிததனள்.

முற்று முணர்ந்த முனியும அவ்வடைதனை யனபுடன் கைதனி லெடுத்து ஒடித்ததும், அதனுள்ளிருக்கும தீமையை ஆதி நாயக னருளால உணர்ந்து புன்னகை கொண்டு " இது சமயம தங்கையாகு நங்கை யளித்த அடையில விஷங்க லந்திருக்கிறதெனபதற்கு யாதொரு தடையுமிலலை இக காலை கைககண்ட டலனாக அவள செயத குற்றத்திற கேற்ற தண்டனை கிடைககாது போனால பினனரும அவள் பலகேடுகள செயயககூடும ஆகவே ஏற்ற சிட்சை விதி தது நலவழி சேர அறிவுறுததலே சாலசசிறந்தது " என றுன்னி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனைக கொலல நீ யிட்ட ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும் என று சொலலி அவ வடையை அவள வீட்டின மீது போட்டார

ஆற்றல மிகுந்த வேந்தரையும அரிய தவத்து முனிவரையும
போற்றி யொழுகின எப்பொருளும போற்றலாகும; அவமதிப்பின
தோற்ற மிகுஞசாரபின ரேனும சிதைவா, திகழுமபபுரா, சூரன்
சாற்றிந்திரன மாலாதியரும தளந்தாரெனில சாற்றுவ தெனனே

எனபது பொய்யா மொழி யலலவா? அன்றியும முறபகல செயயின பிறபகல விளையும எனனும மொழிக் கிணங்க அதிசீககிரததில அப பெண்ணின மனை பற்ப லா கணடு வியகக வெந்து பிடிசாமபராயினது உடனே பட்டினத்தாரது தங்கை அறிவுதலைபபட்டு தன பேதைப புததிககு மெதத்வும பிராலாபிதது அன்று முதல மனத் தாலும பிறருககுத தீஙகினை யுனனாது சுகமே வாழ்ந்து வந்தாள எனபது நாம செலலாமலே அமையும.

22-வது கதை· ஒப்புரவறிதல்

திருக்குறள் ஒததததறிவான் உயிாவாழ்வான, மற்றையான்
செததாருள வைககபபடும

பரிமேலழகா உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வாஞ வான உலகநடையினை அறிநதுசெயவான, அஃதறிநது செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும, செததாருள ஒருவஞகக கருதபபடும

குறிப்பு:—உலக நடையையபறிநது அதனபடி நடப பவனே உயிரோடுகூடி வாழபவஞவான். உலகநடையினை வண்ணம நடவாதவன உயிருடைய வஞயிருநதாலும இறநதவாகளில ஒருவஞக நினைககபபடுவான. வேத நடைபோல உலகநடையும மனிதா எவரும அனுஷ்டிகக வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில ஒருவனும தவற லாகா தெனபதே கருதது.

உதாரணம்:—திருமால துஷ்டநிககிரகம சிஷ்டபரி பாலனஞ செய்தறபொருட்டு எடுதத அவதாரங்களில பரசுராமாவதாரம ஒனறுகும. பலலாயிர மாணடுகளுககு முனனா இருநத ஜமதககனிவரும அவா பததினி ரேணுகா தேவியும செய்த தவபபெறறால திருமால அவாகள வயிற றிற குமாரராய்த் தோனறினா. இககுழநதையே பரசு ராமர். இவா எல்லாம வலல இறைவஞகிய பரமசிவனை யடைநது அக்கடவுளருளால அஸ்திர சஸ்திரப்பயிறசி யில் மிகவும தேர்சசி பெறறவராஞா. ஒருகால் இவர் தம முடைய பராக்கிரமததால கிரௌஞசகிரியை அம்பெய்து துளைததனரெனவும நமது புராஞதிகளால தெரியவரு றது. பிறக ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும பொருட்டுத தன மனைவியைவிளிதது "அபிஷேகத்திற் குத தீாததமகொணாக" எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ் வாறே ரேணுகாதேவியும நீர் நிலைசென்று தான் கொணா

ந்த குடத்தை நீரிலிட்டுத் தண்ணீர் முகக்கப் புகுந்தகாலையில் ஆகாயத்தே அதிரூபலாவண்யமுள்ள கந்தர்வனொருவன் சென்றான். அவன் நிழல் நீர்நிலையில் தோன்றியது. தோன்றியதும் முனிவர் பத்தினி "ஓ! இத்தகைய சுந்தரம் வாய்ந்த புருஷனொருவனும் உளனோ!" என்றெண்ணினள். பின்பு குடத்தையெடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொள்ளப் பன்முறை முயன்றும் குடமோ நீர்நிலையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது போயிற்று. என் செய்வாள் "அந்தோ! நாம் அன்னிய புருஷன் அழகைக் குறித்து மனதில் சிந்தித்ததனாலல்லவா இப்பாண்டம் எடுக்கக் கூடவில்லை. நமது பதியோ தீர்த்தங்கொண்டு சீக்கிரமே வா என்றனர். காலதாமதமாயின் என்ன கதி கிடைக்குமோ தெரியவில்லை" என்று பலவாறு வருந்தி அக்குடத்தை எடுக்க எடுக்க அது வரவேயில்லை. ஒரு முகூர்த்த காலஞ்சென்ற பின்னர் குடமும் தூக்கமுடிந்தது. உடனே அதிவேகமாய் நடந்து மனைவந்து சேர்ந்தாள். சேர்ந்துமென்? முனிவர் எதிர் பார்த்தபடி காலத்தில் அபிஷேகத்திற்குத் தீர்த்தம் வரவில்லை. "தாமதத்தின் காரணம் யாதென" முனிவர் கேட்க, என் சொல்வாள்? ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது உணர்வின்றி நின்றாள் என்றே சொல்லவேண்டும். முனிவருக்கோ கோபம் பிறந்துவிட்டது. முக்காலமும் உணரவல்ல முனிபுங்கவர் தம் மனைவி தாமதித்து வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்ததும் கோபம் கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

"முற்றத்துறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்றலாமோ? உள்ளங்கவர்ந்து எழுந்தோங்கும் சினத்தைக் காத்துக்கொள்வதன்றோ பெரியோர் கடமை! இவ்வாறிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ" என்று நம

நேயர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம். கோபமானது அனாதியாய் வருகின்ற பாறுபற்றி, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களையுடைய தவசிகளுக்கும் சிற்சில சமயத்தில் உண்டாகும் என நம் முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். இனி ஜமதக்னி முனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டதனால் தம் மருங்கே நின்ற புத்திரன் பரசுராமரை நோக்கி "உன் தாயைத் தடிக" என்றிட்டார் கட்டளை. அக்காலை பரசுராமரது நிலைமையோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது. என்னெனில் தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை யாகலின் அவரது உத்தரவின்படி தாயை வெட்டிவிட வேண்டும். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றப்புகின் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பது முதுமொழியாகலின் தாயைக்கொன்ற பாபத்திற்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல் இன்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றிருக்கல் வேண்டுமென்பதை நம் நேயர் நன்கறிவார்கள்.

'எல்லாமறிந்த நம் தந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்தல் அழகன்று அறமுமன்று" என நினைத்த பரசுராமர் உடனே தன் கையிலிருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு துண்டாக வெட்டித்தள்ளினார். தாமெண்ணிய வண்ணம் கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திரரது திறத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்த ஜமதக்னிமுனிவர் "பிள்ளாய்! நீ வேண்டிய வரத்தைக் கேள். அவ்வாறே அளிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்" என்று சொன்னார். பரசுராமரும் மிகமகிழ்ந்து "தந்தையே! யான் வேண்டும் வரம் ஒன்றுதான். அஃதென்னையெனில் என் தாய் மீட்டும் உயிர் பெற்றெழுந்து நாமிருவரும் கண்டுகளிக்கும்படி நம்முடன் வாழ அருள்

புரிதல வேணடும. இதனைததட்டாது தாஙகள தநதரு ளக'' என மிகவுமவணஙகி வேணடினா.

மைநதன விருமபிய வரததை யளிபபதாக வாகக ளிதத முனிவரும ''அஙஙனே யாக'' எனறுசொலலி முடியுமுன ரேணுகாவிதேவியும உயிா பெறறெழுநது நினறாள மைநதனும கணடுகளிததான. முனிவரும தம புதலவனது புததி கூாமையைக கணடுவியநது ஆனநத பரவசமடைநதனா.

23-வது கதை ஈகை.

திருக்குறள். சாதலின இனனாததிலலை இனிது அதூஉம
ஈதல இயை யாககடை

பரிமேலழகா உரை — ஒருவறகுச சாதலபோல இனனாதது ஒனறிலலை, அததுனமைததாகிய சாதலும, வறியாாககு ஒனறீதல முடியாதவழி இனிது

குறிப்பு —எவருககும சாவு எனறால வருததமா யிருபபதுடன இறநதுபோக மனமவராது நமமை யணடிவநத ஏழைகளுககுக கொடுககமுடியாத காலதது, பூமிககுபபாரமாய உடல வைததிருபபதைவிட உயிரைத் துறநதுவிடுதல இனபமாயிருககும இதுபறறி யனறோ குமணனும சீததலைச சாததனாருககு எதுவுமகொடுகக வகையிலலாது தனதலையை வெட்டிககொணடு போகும படி அகமலாசசியுடன சொனனான

உதாரணம் —காவிரி நதியின வட கரையிலுள்ள திரு நினறவூரிலிருநத காளாததியபபமுதலியாா எனனும ஸ்ரீமா ன அலலும பகலும தனனை நாடி வருபவாககு வரையாது ஈநது வநததனால பாலா முதல விருததா பலரும காணவ தாரமென அவரைப புகழநது வநதாாகள. அநநாட்டை

யாண்டு வநத அரசனே எசசிறகையாலும காகததை யோட்ட மனம பொருதஉலோபி யாதலின அவனை ஜனஙகள எள்ளளவும் மதிததாரிலலை இதனை யறிநத வேநதன முதலியார மீது அசூயை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத தையும பறிததுககொணடான. தாழ்வு வநத காலததும வாழ்வு வநத காலததும் சலியாத சிததததை யுடைய முதலியார அவவூரிலிருகக மனமபொருது அபபொழுதே தன மனைவியுடன புறபபட்டு அயலூர சென்று அங்கிருநத ஒரு சததிரததில இரவு கழிககுமாறு படுததிருநதார ஈதிஙஙன மிருகக, வறுமைபபிணியால பெரிதும வாடிய புலவனொருவன காளததியபப முதலியாரிடஞ சென்று பணம பெறறு வரலாமெனப புறப்பட்டு வநது அசசாவடியின ஒரு மூலையில படுததிருநதான. சிறிது நேரஞ சென்றதும பசி யெனனும பகைவன பாவலனை வருதத "நீளததிரிநது துழனறுய நீஙகா நிழலபோல, நாளைககிருப்பாயோ நலகுரவே! காளததி, நினறைககே செனறககால நீ யெஙகே நானெஙகே, இனறேககே சறறேயிரு" என்று விதவான பாடியதைக கேட்ட முதலியார "அநதோ! அநத நாள வநதானிலலை அருஙகவிபபுலவன் இநத நாள் வநதான" என்று மிகவும வருநதி "நாளையதினம நமமூரசென்று இபபுலவன ஏமாறிப் போகா வணணம அனனமாவது அளிபபோம" என்று கருதி, விடியறகாலையில தம நாயகியுடன பயண மாகித திரு நினற ஊா சேர்நது மனைவியின கழுததிலிருநத திருவாபரணததில சிலவறறை விறறு, சாமான்கள் வாங்கி, சமையல செய்து விதவான் வரவை எதிா நோக்கி யிருநதார. கவிஞனும காலையி லெழுநது தான் குறிதத வண்ணம முதலியார் வீடு வநது சோநததும் அவரால் அறு

சுவை புணடி யளிககபபெறறுப பசியாறியதும தன் உள ளககருததை வெளியிட்டான. அசசமயம முதலியாரின மனம என்ன நிலைமையில இருநதிருகக மென நம நேயரே அறிநதுகொளவாராக. தன்னை யடுதது வநதோர்ககு ஈய இயலாது சமயநதுசச சாதலே மேல எனததுணிநது அவவாறே வீட்டின புறககடை சென்று அஙகிருநத பாமபுப புறறில கையிட்டார். உடனே மாநாகம வெளிக கிளமபித தனனிட மிருநத நாகரததினததை முதலியார கைதனில கககிச சென்றது. பழைய தனம மீண்டும கிடைககபபெறறவன போல பெரிதும மகிழவடைநத முதலியார ஓடி வநது புலவனிடம மாணிககததைக கொடுததார. விதவானும ஆனநத மடைநது முதலியாருககு ஆசி கூறி உததரவு பெறறு, கடைததெரு சென்று மாணிககததை விலைககு மாறபபார்ததும அதன விலையை எவராலும மதிகக முடியாததால முடிவில அரசனிடம சென்று விலை கூறினன் இது வரையில அததகைய மாணிககததைக கணடறியாத மன்னவன் "இவவிலை யுயாநதகல உனககேது" என்றதும் முன பின நடநத சஙகதிகள ஒன்று மறியாத புலவன உளளதை உளளவாறே வெளியிட்டான. அரசனோ கோபா வேசஙகொணடு "நேறறே நாம காளாததியினிட முளள பொருள முழுவதையும பறி முதல் செயதோம இவவளவு விலை யேறப் பெறற மாணிககஙகள பல அவன் சேமிதது வைததிருக்கிறான் போலும" என்றுன்னி இககணமே காளாததியைக கையும பிடியுமாய் இஙகுககொணர்க என்று கடடளையிட்டான அவ்வாறே சேவகரும விரைநது சென்று காளததியை அரசவையில கொண்டு வநது நிறுததினா. "அடே காளத்தி உன் தன மனைததையும நாம பிடுங

கிககொண்டுமே உன்னிடம மாணிககமிருபப தெபபடி" என்று அரசன கேடக முதலியார உணமையை வெளி யிட்டனா "பாகறகாயைப பூனே கொண்டு போயிறறென றல யாா அதனே நமபுவா! அதுவே போல பனனுகம உனககு இரததினம கொடுதத தெனபது நமபககூடியதா யிலலே. அது மெயயாயின நாம காண அவவரவம தனனி டமிருககும ஜீவரததினததையும கொடுததல வேணடும இலலேயேல உன தலே இரவல" என்று அரசன சினந தும, முதலியார "அபபடியே யாகட்டும" என்று அம மதி கெட்ட மனனவனுடன தன இலலம வநது புறறண டையில நினறு கொணடு "ரசனே! இதுவும உன திருவி ளேயாடலோ" என்று துதிதது நினறவளவில பனனுகம சீறிககொண்டு வெளிககிளமபி முதலியாரை மூனறு முறை வலம வநது தனனிட முளள ஜீவரததினததைககககி அர சனனடையில சென்று ஆவிதுறநதது இவவதிசயததைக கணடாாிற சிலா "அரசனுககு யாது கேடுவிளேயுமோ" என்றனா சிலா "தாமம பொயககுமோ" என்றனா. மறறுஞ சிலா, மதியிலலா மனனவன மாணடுபோகான என்றேசினா. விதவரனே, முதலியாருககுக கேடு நேரும படி நாமன்றோ காரணமாயிருநதோம்"என றேஙகினா இவ வாறு பலரும எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலி யாரின அடியிணேகளில வீழ்நது "வளளலே! உன மகி மையை யறியாது சிறியேன செய்த பெருமபிழையைப பொருதது அருளவது தரும மாகும" என்று கெஞசினன கொடையிற சிறநத காளததி அரசனேத தூககி நிறுததி "என்ன தகாத காரியஞ செய்தீர' என்று பணிவுடன புகனறா. பினனா அரசன மனமுவநது தான முன்பு காளததி யிடம பறிததுக கொணட பணததை விடபபன

மடங்கு உதவ, அதனைப் பெற்று முதலியாரும் முன்போல் பாவலர் இரவலர் பலர்க்கும் இல்லை யென்னாமல் ஈந்து புகழுடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருக்குறள்

ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதிய மில்லை உயிர்க்கு

பரிமேலழகர் உரை —வறியார்க்கு ஈக; அதனாற் புகழுண்டாக வாழ்க, அப்புகழல்லது மக்களுயிர்க்குப் பயன் பிறிதொன்றில்லை யாகலான்.

குறிப்பு —தரித்திரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் அதனால் புகழ் பெற்று வாழவேண்டும் இப்புகழை விட மக்களுயிர்க்கு வேறு பயன் இல்லை யாதலால்

உதாரணம் —இரவி சேயாகிய கன்னனும் இந்திரகுமாரனாகிய அர்ச்சுனனும் இளமை முதல் ஒருவர் மீதொருவர் வயிரங்கொண்டிருந்தனர் என்பதை நம் நண்பர் அறிவார்கள் பாரதப்போர் பதினேழாம் நாளில் அர்ச்சுனன் "இன்று பொழுது சாயுமுன் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவே"னென்ச் சபதம் புரிந்து அவ்வாறே கன்னனுடன் வெகு உக்கிரமாய்ப் போர் புரிந்தனன். கன்னனும் தன் வைரிக்குச் சளைத்தானில்லை சூரியாஸ்தமன சமயங்கிட்டியுந் தன் மைத்துனனது சபதம் நிறைவேறாதது கண்ட கிருஷ்ண பகவான் "விசயனை நோக்கி "நீ சிறிது பொழுது போர் செய்வதை நிறுத்து" எனப்புகன்று வேதிய வடிவங்கொண்டு கன்னன்பால் சென்று "வள்ளலே! மேருவினிடைத் தவம் பூண்ட யான் நின் கொடைத்திறத்தைச் செவியுற்றதும் உன்னை நாடிவந்தேன்" என்றனர். அச்சமயம்

கன்னன் வியசனத்து வெங்கணையால் ஆவி சோர்ந்து மெய் தளர்ந்து இரத்தத்தின் மீது கிடக்கின்றான். அவன் உயிரோ தன் நிலையினின்றும் கலங்கியிருக்கின்றது. இன்னும் சிறிது நேரம் தரித்திருக்குமோ இராதோ தெரியவில்லை. இரப்போர் வேண்டிய வண்ணம் கன்னன் பொருளுதவும் பொழுது அந்தணர் வந்தாரில்லை. என்றாலும் அந்தணர் கூறிய மொழிகளைத் தன் செவிகளுறத் தெளியக் கேட்ட கன்னன் அகம் மலர்ந்து "வேதியர் கொழுந்தே! இக்காலை யான் தரத்தக்கும் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுக. அங்ஙனமே அளிக்கத் தடையில்லை" என்னும், கிருஷ்ணன் "நீ கொண்ட புண்ணிய மனைத்தையும் உதவுக" என்று வேண்டினர் உடனே இரவிசிறுவனும் "யான் செய் புண்ணிய மனைத்தையும் தந்தேன். மனமுவந்து கொள்க" என்று கைகுவித்து வணங்கினன். கண்ணனோ "மைந்த! இப்புண்ணியத்தை என் கையில் தாரை வார்த்துக்கொடுத்தலன்றோ அழகு" என்றதும், கன்னன் நீர்தேட எங்கு போவான்? தன் மார்பில் அம்புபட்டொழுகும் உதிர நீரால் தாரை வார்த்தான் கன்னன். இக்கன்னனது தாமத்தைப் பெற்றுச் சென்றால் தான் அருச்சுனன் தன் சபதத்தை நிறை வேற்ற முடியும். அது பற்றியே கண்ணன் கன்னனிடமிருந்து தருமத்தை வாங்கிப்போக வந்தனர். பிறகு, கன்னனது கொடைத்திறத்தைக்கண்டு மெச்சிய கண்ணன் கொடையாளியை நோக்கி "உனக்கு வேண்டும் வரங்களை விரும்பிக்கேள். அவ்வாறே யான் தரத்தயார்" என்று கூறியவளவில் கன்னன் சொல்வான்:

"அந்தணர்திலக! வினையின் பயனால் யான் இன்னும் இவ்வுலகில் பிறவி யெடுக்கநேரின் இல்லை யென்று இரப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்"

என்றான். கன்னன் பஞ்சபாண்டவர்க்கு முன்தோன்றிய வனாதலின் விப்பிரவேடங்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்துனனாகிய கன்னனை மார்புறத்தழுவி, கருணை நீராட்டி "அப்பனே! நீ எத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற்றுள் ஈகையும் செல்வமும் எய்தி முத்தியும் பெறுவாய் முடிவில்' என்றருளி அக்கணமே கன்னன் கண்டுகளிப்ப, தமது நீலமேகச்சாமள நிறம் ஜொலிக்கவும், கைகளில் பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமகளும் பொன்மகளும் விளங்கவும் அந்தரத்தினின்று காட்சி கொடுத்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிக்காண முடியாத திருமாலைத் தன்னெதிரே காணப்பெற்ற கன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து "எத்தவஞ் செய்தும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான் பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என் தம்பியரோடு சமர்புரிகின்றேன்! என துயிரனைய தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்தேன். தேவர் கோவாகிய இந்திரனுக்கு என் கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நல்வினைப்பயன் அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன் நின்பாதாரவிந்தத்தை வணங்கப் பெற்றதுமல்லாமல் நின்று துளமாலை யணிந்த மார்பால் தழுவவும் பெற்றேன். என் தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவிசோர்ந்தும் உனது திருநாமத்தை வாயாரச்சொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன். மாதவனே மாலவனே மாயவனே சரணம், யாதவனே கேசவனே மதுசூதனனே, சரணம்" என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் "மைத்துன! அன்று இந்திரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் தாய் குந்தியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரங்கொள்ள வித்தவனும் யான்; நின் பிறவியினுண்மையை அறிவித்தவனும் யான்; நினது நாகக் கணையால் அர்ச்சுனன் ஆவி போகாது காத்தவனும் யான்; அந்தணனாய் வந்து உன் தருமத்தைப் பெற்றவனும் யான் தான் என்பதை நீயே நன்கறிவை! இந்நிலவுலகத்தில் நின்னைப்போல பெருந்தவப்பேறும் ஈகையும் செல்வமும் பெற்றார் யாவர்" என்று கன்னனை மனமகிழ இயம்பினார் அக்காலை தேவரும் முனிவரும் ஆகாயத்தில் குழுமி துந்துபி முழக்கினார், கீதம்பாடினார் பொழிந்தன பூமழை பொன்மழை!

திருக்குறள நீதிககதைகள்

முதற்பாகம்.

இல்லறவியல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்

அச்சிலிருக்கின்றது.

சீக்கிரம் வெளிவரும்

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.